

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

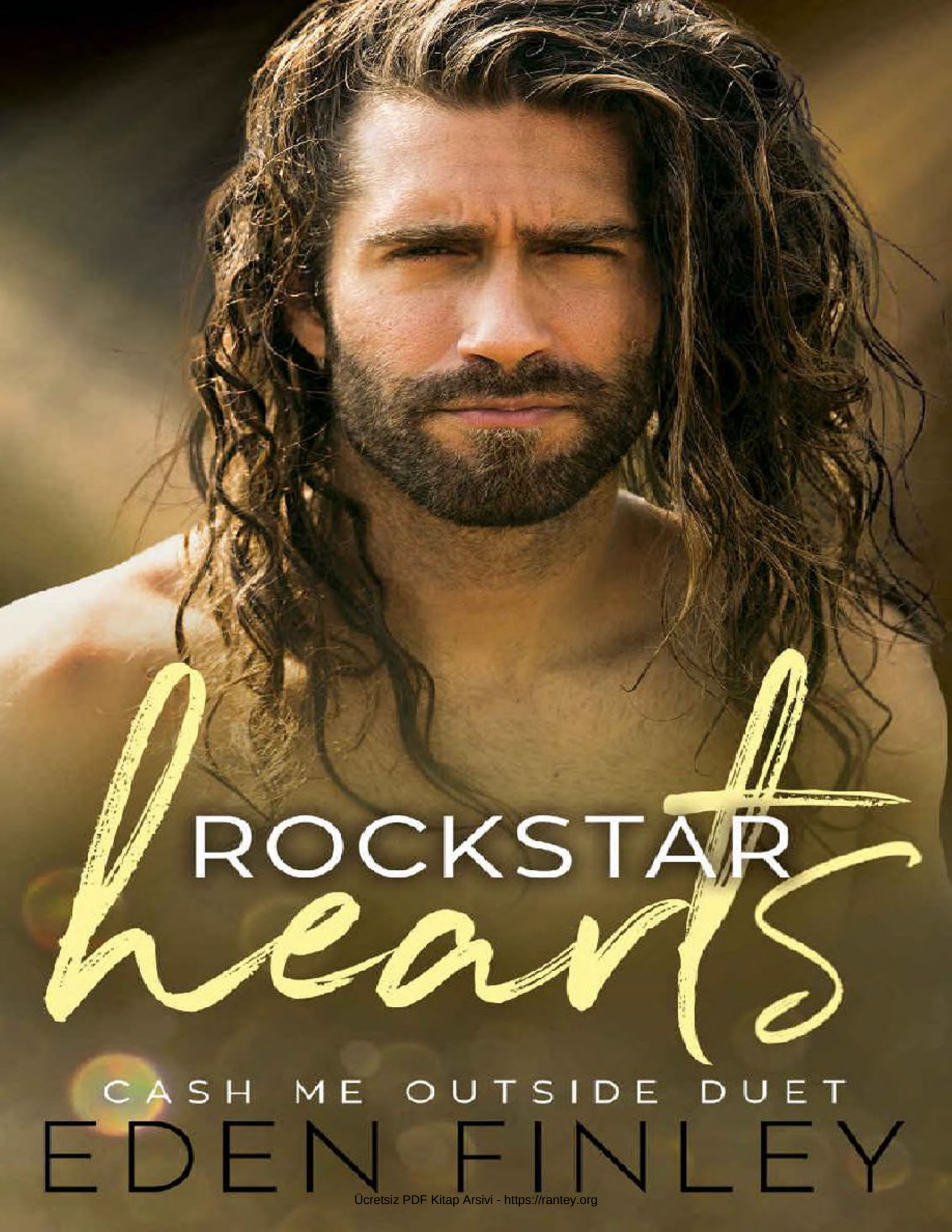
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ROCKSTAR
hearts

CASH ME OUTSIDE DUET
EDEN FINLEY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ROCKSTAR KALPLER

CASH ME OUTSIDE DÜET

EDEN FINLEY

KİLİTLİ KALP
&
BOYNUZLU KALP

Eden Finley tarafından
Telif Hakkı © 2020 Eden Finley
tarafından

Les Court Services tarafından profesyonel beta okuma.
<https://www.lescourtauthorservices.com>

One Love Editing tarafından düzeltildi
<http://oneloveediting.com/>

Tüm hakları saklıdır.
Bu kitap veya herhangi bir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmaksızın herhangi bir şekilde
çoğaltılamaz veya kullanılamaz.
İzinle ilgili bilgi için şu adrese yazın: Eden Finley -
izinler - edenfinley@gmail.com

İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali
bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler
tamamen tesadüfidir.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Kilitli Kalp

Önsöz

1. Nakit
2. Sherlock
3. Nakit
4. Locke
5. Nakit
6. Locke
7. Nakit
8. Locke
9. Nakit
10. Locke
11. Nakit

Dikenli Kalp

1. Thorne
2. Seb
3. Thorne
4. Seb
5. Thorne
6. Seb
7. Thorne
8. Seb
9. Thorne
10. Seb
11. Thorne
12. Thorne

Teşekkür ederim.

Eden Finley tarafından da Teşekkür

KİLİTLİ KALP

PROLOGUE

CASHTON

TATLI VÜCUTLARIMIZ BİRLEŞİYOR, nefeslerimiz birbirine karışıyor ve tenini tenimde, kalp atışlarını elimin altında hissedebilsem de bunun bir veda olduğunu biliyorum.

İnce ama uzun bedeninin altında yatağıma yapıştım. hareket ediyor, gıcırdatıyor ve elleri göğsümde ve karın kaslarımda dolaşıyor. Biri altıma giriyor ve kıcımlı sıkıyor.

Sherlock her zaman benim ilk aşkım, bana şu anda olduğu gibi dokunan ilk erkek ve ilk kalp kırıklığım olacak.

Doğru kararı veriyoruz. biliyorum. Yine de berbat. "Mm, seni istiyorum," diye kulağımda inliyor.

Geçtiğimiz yıl köpüklenme, handjob ve oral seks konusunda uzmanlaştık, ancak bunu daha ileri götürmedik.

Onun çarpıcı yeşil gözlerine bakıyorum. "Yani, bilirsin işte ..."

Yakında eski erkek arkadaşım kıkırdıyor. "Annen haklı olabilir. Eğer *seks* kelimesini bile söyleyemiyorsan, belki de bunu yapmamalısın." O çok ... Sherlock.

Olmamız gerekenin tam tersi bir durumdayız.

Sherlock, adından da anlaşılacağı gibi zeki, Wharton'a bağlı, bir matematik dehası ve biraz da inektir. Boyu uzundur, ama sarkık kıvılcık saçları ve

Çiller inekliğini gizleyemiyor. Yine de konu sekse geldiğinde o kendinden emin ve açık, ben ise deneyimsiz bir ezik gibi hissediyorum. Bu garip, çünkü ikimiz de daha önce hiç yapmadığımızı itiraf ettik. O nasıl bu kadar sakin ve soğukkanlı, ben nasıl bu kadar gerginim anlamıyorum.

"Bunun belalı bir rock yıldızı olarak ünümü tamamen mahvedeceğini biliyorum-" Sherlock homurdanıyor.

"Tamam, geleceğin belalı rock yıldızı." Şu anda hiçbir yere gitmeyen bir garaj grubundayım ama bu yaz her şey değişecek. Los Angeles'a gidiyorum ve asla arkama bakmayacağım. "Ama ben istiyorum, falan filan-"

Sherlock ona doğru bastıran ereksiyonuma uzanıyor. "Açıkça."

Aletimi okşarken onun dokunuşuyla ürperiyorum.

"Hoşuna gitti mi bebeğim?" diye fısıldar.

"Siktir, sevdiğimi biliyorsun."

"Seninle ilgilenmekte iyiyim."

Gözlerimi sıkıca kapatıp başımı sallıyorum.

"Seninle başka şekillerde de ilgilenebilirim." Eli sikimden aşağı iniyor ve taşaklarımı avuçluyor ama parmakları devam ediyor. Birini deliğime bastırdığında gerildim. Geri çekiliyor. "Ya da tam tersini yapabiliriz."

"Hayır," geveledim. "Çok fazla baskı var. Seni incitmek istemiyorum." "Eğer doğru yapıyorsan, acıtmaz."

"Ya *yanlış* yaparsam? Seni istiyorum... içimde... gibi. Ben sadece ..." Ben bir sinir yumağıyım.

Çok seksi, Cashton. Gerçekten.

"Seni yakaladım." Sherlock kontrolü bildiği en iyi şekilde ele aldı. İkimizin de işini kolaylaştırmak için beni ellerimin ve dizlerimin üzerine yatırıyor. Nazik ve yavaş, ve evet, çok garip ve çok fazla durma ve başlama var. Ama beni hiç kimsenin yapmadığı şekilde sahipleniyor.

İçimde bir daha kimsenin yapamayacağına dair bir his var.

Fiziksel olarak değil ama beni sevme şekli. şefkatli ve sevecen oluşu. Bizden uzaklaşıyor olsa bile, sonsuza dek kalbimde damgalanacağını bilme şeklim.

Yarın Philly'ye taşınıyor ve birkaç hafta içinde ben de Hollywood'a gidiyorum.

Onsuz hayallerimin peşinden gitmek istemiyorum ama onu kendi hayallerimden alıkoymayı da reddediyorum. On sekiz yaşındayız. Bunu şimdi bitirmek akıllıca olur. Uzun mesafeyi denemek için çok genç ve deneyimsiziz.

İçime girdiğinde her şeyin bittiğini anlıyorum ve gözlerimden yaşların akmasına izin veriyorum.

Sherlock beni sırtüstü yatırıyor ve sertçe öpüyor. Gözlerimdeki kızarıklığı ya da yanaklarımdaki ıslaklığı görmediği için şükrediyorum. Bana mastürbasyon yaparken eli beni göğsümdeki acıdan uzaklaştırıyor ve bu his beni gerçek dünyadan korumaya yetiyor. Geçici olduğunu bilsem bile. Beni uçurumun kenarına itmesi uzun sürmüyor ve üstüme yığılırken daha fazla duygu hakim oluyor.

Bekaretini kaybettikten sonra ağlayan bir hödük olarak kalacağımı fark ettim. Bu hiç de rock yıldızı gibi değil.

Ben de saklayamıyorum, çünkü omzuna sümkürmek üzereyim. Bu muhtemelen ağlamaktan daha kötü bir şey. Burnumu çekiyorum ve Sherlock kollarımda kaskatı kesiliyor.

Dirseklerinin üzerine eğiliyor ve gözlerimin içine bakıyor. Eliyle uzun saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor ve kaşlarını çatıyor.

" var? Seni incittim mi? Bana söylemeliydin-"

Başımı salladım. "Bana zarar vermedin." En azından fiziksel olarak. "Ben sadece ... Bunun son kez olmasından nefret ediyorum." "Teknik olarak ilkti."

Gülmeyi başarıyorum. "Hadi canım, Sher-"

Eliyle ağzımı kapatıyor. "Cashton Alexis Kingsley. Bunu bitirme."

İsminden tutkuyla nefret ediyor ve onu suçladığımı söyleyemem. Ailesinin ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

Bana bir göbek adı verilmedi, bu yüzden geçen yıl Sherlock benim için bir tane uydurmaya karar verdi. Her seferinde değişiyor.

Sherlock beni usulca öpüyor. "Seni özleyeceğim. Hem de çok." "Ben de öyle. Belki de onun yerine New York'a gitmeliyim ya da-"

"Hayır. Olman gereken yer Los Angeles."

Vücudu beni terk ediyor ve ben onu şimdiden özlüyorum. Yanımda sırt üstü uzandığında, ona sarılmakta tereddüt etmiyorum.

Orada sessizce yatıyoruz, başım omzunda, kolu beni sarıyor.

"Başaracaksın," diyor Sherlock. "Bir gün Cashton Beverly Kingsley adı her yerde olacak. Ve ben de 'Evet, o adamın bekaretini ben aldım' diyebileceğim."

"Ne kadar nazıksınız."

Beni sıkıca kucakladı. "Biz doğru olanı yapıyoruz. Bu olgun bir karar."

"Olgun olduğumu hiç iddia etmedim, sözümü geri alabilir miyim?" "Hayır."

İç çekiyorum. "Bunun doğru şey olduğunu biliyorum, ama lanet olsun... kalbim kırılıyor." "Benimki de," diye fısıldıyor. Sherlock yan yatıyor ve beni de yanına alıyor.

Böylece yüz yüze geleceğiz. "Bir anlaşma yapalım. Büyük ve ünlü olduğunda ve beni neredeyse unuttuğunda, yeniden bağlantı kuracağız."

Onu görmek için her türlü şansa ve bahaneye atlarım ama saf değilim. Gerçekten başarma az ama kendime bir şans vermeliyim. *Denemek ve başarısız olmak, hiç denememekten* ve diğer tüm ilham verici saçmalıklardan *daha iyidir*.

"Tamam ama büyük ve ünlü olmak ne demek? Grammy falan mı kazanmam gerekiyor? Çünkü şöhretin temeli buysa birbirimizi bir daha asla göremeyeceğimizden eminim."

Sherlock dudaklarını büzer. "Hmm, hayır. Grammy olmadan da başarılı olabilirsin. Peki ya ..." Gözleri parlıyor. "Eğer Ölüm Vadisi'nde oynayacak olursan, ben de gelirim."

"Ama sen Ölüm Vadisi'nden nefret ediyorsun. Geçen yıl seni oraya sürüklediğimde ayrılacağımızı düşünmüştüm, o kadar nefret ediyordun ki. Sıcak ve iğrenç olduğunu söylemiştin ve ben de 'Bu kızıl için çok fazla çöl' demiştim."

Sırıttıyor. "Sen oradayken gitmem için bir neden daha. Özellikle senin için gideceğim."

"Bu en üç yılını alır." Umarım. "O zaman üç yıl sonra görüşürüz."

"Söz mü?"

"Dünyanın sonuna kadar."

"Sherlock, ben..." Yutkunamıyorum. Dilim çok kalın. "I lo-"

"İsteddiğini biliyorum. Ben de istiyorum."

Dudakları benimkilerle buluşuyor ve ben onun tadına kilitlenmeye çalışıyorum. Ağız ılık ve yumuşak, tadı da Dr. Pepper içmişim gibi vişneli.

Evimin ön kapısının kapanma sesi koridorda yankılanıyor ve Sherlock gözlerini kocaman açarak geri çekiliyor.

"O senin annen mi-"

"Cashton, tatlım?"

"Siktir," diye tısladık ve giyinmek için çabaladık.

Ayağa kalkarken kıcımda alışamayacağım bir sancı var ama buna değdi. Sherlock'un pantolonunu çekişini ve gömleğini kafasına geçirişini izlerken düşünüyorum... evet, buna kesinlikle değdi.

Ama şimdi beni kısa bir süre öptüğü ve son kez yatak odamın penceresinden çıktığı anıyla lekelenmiş durumda.

Bitti. Bitti.

BİRİNCİ BÖLÜM

"GörünüŖe göre dün gece hepiniz eğlenmiŖsiniz." Günün bu erken saatinde Thorne'un sesini duymak, birinin beynime milyonlarca küçük bıçak saplaması gibi bir Ŗey.

"ŖŖŖ," diyor Seb, baŖ gitaristim, benim için. Biz benzer ruhlarız.

Üzerinde uyuyakaldığım koltuk rahatsız... bekle... otel odamda koltuk var mıydı?

Gözlerimi aralıyorum ve uzun saçlarıımı yüzümden uzaklaŖtırıyorum. Son zamanlarda o kadar uzadı ki göğüs kaslarıımın üzerinde duruyor ve uyurken gözlerime perde olarak kullanabiliyorum. Yavaşça yer değıŖtiriyorum ve odaya bakıyorum. Yüksek tavanlar, tuğla duvarlar, siyah döŖeme tahtaları ve ışıklar. Aman Tanrım, sert soyunma odası ışıkları. "Arenaya ne zaman geldik?"

Bateristim Jasper bana gülüyor. "Senin baygın kıcını buraya sürükledik."

"Oh. İyi iş." Gözlerimi tekrar kapatıyorum. "Hadi takım." "Bunun için uyanık olmak isteyebilirsin," diyor Thorne. Tek gözümü açıp müdürümüze ters ters bakıyorum. "Ne için?"

Thorne gülümser. "Telefon geldi. Artık resmileŖti. Death Valley'deki ana sahnede iki saatlik bir set senin."

"Vay anasını," diye haykırıyor baŖcımız Greg. "Gerçekten mi?"

Thorne, her zaman olduğı gibi sakın ve kusursuz bir takım elbise giymiŖ bir halde, "Gerçekten mi?" diyor.

Çocuklar birden akşamdan kalmalıklarını unutarak yerlerinden fırlarlar.

Benimki daha da kötüleşiyor. Hareket etmiyorum. Nefes bile almıyor olabilirim. Buraya gelmek için uzun bir yolculuk yaptım.

Bu yüzden. Lanet olası. Uzun.

Düşündüğümünden çok daha uzun.

Yıllar süren boktan konserlerden sonra daha boktan kendi kendimizi finanse ettiğimiz turneler, iki adım ileri, on dev sıçrama geri. Neredeyse bir plak şirketiyle anlaşmak üzereyken bir şeylerin ters gitmesi ve anlaşmanın suya düşmesi yürek parçalayıcıydı.

İlk baş gitaristim eşcinsel olduğumu öğrendiğinde, herhangi birimizin *homofobik pislik* demesinden daha hızlı bir şekilde dışarı çıktı. O zamandan beri, bağımlılık ve "sahneye" ara verme ihtiyacı nedeniyle ayrılan bir basçı ve garip bir kaza geçiren ve elindeki hissin yüzde otuzunu kaybeden bir davulcu yaşadık. Hâlâ normal işler yapabiliyordu ama çalmak artık bir seçenek değildi.

Beş parasız kışımızı geçindirmek için çok fazla hayal kırıklığı ve yedi yıl boyunca iki işte çalışmak gerekti.

Ancak bu her şeyin bu kadar hızlı değişebilmesi şaşırtıcı.

Üç yıl önce Joystar Records ile anlaştık ve o zamandan beri bizi durduran bir şey olmadı. İlk stüdyo albümümüzle büyük bir çıkış yakaladığımız için medya bizi insta-famous olarak adlandırıyor, ancak çıkardığımız tüm indie albümleri ya da oraya ulaşmak için yaşadığımız boktan şeyleri hesaba katmıyorlar. Pes edip eve dönmeyi düşündüğüm sayısız geceyi bilmiyorlar.

Bencilce -ve aptalca- bunu yapabileceğimi kanıtlamak istedim. Yeteneğim ve azmim olduğumu biliyordum ama bu işte bunlar garanti değil. Daha fazlasına ihtiyacınız var.

Ve belki de kendimi kanıtlamanın sektörle hiçbir ilgisi yoktur ve her şey sekiz yıldır konuşmadığım bir çocukla ilgilidir.

Sekiz. Lanet olası. Yıllar.

Üniversitenin ilk yılında Sherlock karanlığa gömüldü. Beni bilinen tüm sosyal medya platformlarında engelledi mi yoksa tüm hesaplarını mı sildi hiç anlayamadım. Bazı lise arkadaşlarıma mesaj attım, ancak Sherlock inek bir dahi olduğu için, mezuniyetinden iki yıl sonra ne yaptığını bilmek bir yana, insanlar onun varlığını bile zar zor hatırlıyorlardı.

"Sanırım katatonik oldu." Seb parmaklarını yüzümün önünde şıklatıyor.

"Ne?" Sesim sersemlemiş gibi geliyor, ama hey, bunu dün geceki Sherlock Emerson'ın ve birbirimizi gördüğümüz son gece yaptığımız anlaşmanın akıldan çıkmayan anıları yerine faaliyetler.

"Belki de ?" Jasper diyor ki.

Sallıyorum. "Ben okşamıyorum. Bu çok büyük." Büyükten de büyük ama adamlarinkinden farklı nedenlerle.

Seb beni yukarı çekip kucakladı. "Bu bir sonraki seviye, dostum."

Tekrar düşme korkusuyla sıkı sıkı sarılıyorum. "Bu... çılgınca." "Seni suskunlaştıran her şey öyledir," diyor Thorne.

Seb'in kollarından çıkıyorum. "Evet, evet, ."

Thorne bir kez alkışlar. "Cash, git duş al ve düzgünce uyan.

Çocuklar, tanışma ve selamlaşma için hazır olun."

"Bekle, kaç?" Odanın etrafına bakıyorum. "Hangi şehirdeydik?"

Herkes gülüyor.

Thorne omzumu tutuyor. "Belki bir süreliğine alkolü bırakırsın?" Bu sorularıma cevap vermiyor ama neyse.

Thorne beni banyoya doğru itti. "Git." "Peki,"

diye mırıldanıyorum.

Spreyin altında, yorgun kaslarımı döven sıcaktan inliyorum. Uzun saçlarım yüzüme düşüyor ve iyi bir şampuan zamanı geldi, ancak kalıcı olarak ıslak görünmesi için ürünle kaplayacağım ve bu gece otelde yıkayacağım.

Kendimi sabunla köpürtüyorum, akşamdan kalmalığımı yıkıyorum ve yeniden yarı insan gibi hissetmeye başlıyorum.

Belki de Thorne haklıdır ve partilere biraz ara vermem gerekiyordur. Bu sektördeki bazıları kadar kötü değilim - eski başçımızın bağımlılıktan kurtulduğunu gördükten sonra uyuşturucu gibi zor şeylerden uzak durma eğilimindeyim - ama rock yıldızı olmak hakkında söyledikleri doğru. Partiler benim kabul ettiğim bir yaşam tarzı. Her yerde var. Bu bir kültür.

İnanılmaz bir şey.

Ağrıyan başımı rahatlatmak için şakaklarımı ovuyorum. *Çoğunlukla* harika.

Gözlerimi kapatıyorum ve kendi kendime "Kesinlikle ara veriyorum" diye mırıldanıyorum.

Ölüm Vadisi'nde sahne alma düşüncesi ve bunca zaman sonra Sherlock'u görme ihtimali bile içki içme isteği uyandırıyor.

Kalbimin Sherlock'un yaşadığı kısmı farklı atıyor. Onun bir konsere geleceğini düşününce beklentiyle çırpınıyor. Bunun gerçekleşeceğini düşünmekten uzun zaman önce vazgeçtim. İmkânsız olduğunu biliyordum ama çaldığım ilk birkaç konserde, berbat barlarda olsalar bile, gözüm hep onun üzerindeydi. Mantıksızdı çünkü ülkenin öbür ucundaydı ama bu beni hayal kurmaktan alıkoymadı.

Her zaman. Zaman.

Kelimenin tam anlamıyla ortadan kaybolduğunda bu da yok oldu. Bir gün statülerimi, tweetlerimi ve Instagram resimlerimi beğenen adamdı ve ertesi gün gezegenin yüzünden düştü.

Annesini aradığımda, homofobik kıcı bana onun *benim* gibi insanlardan uzak bir yere ihtiyacı olduğunu söyledi. Sanki üç bin mil yeterli değilmiş gibi.

Ben de onu rahat bıraktım.

Sekiz yıl boyunca.

Ama şimdi onun eve dönme zamanı.

İkimiz için de.

Kendimi fazla kaptırmadan duşu kapatıyorum ve içimdeki hastalıklı hissi atmaya çalışıyorum. Akşamdan kalma olduğum için mi yoksa *onu* düşündüğüm için mi bilmiyorum.

Onu düşünmeme izin vermiyorum çünkü yıllar önce doğru şeyi yaptığımıza karar vermiş olsak da, bu her zaman *yanlış* hissettirdi.

Başka erkeklerle takılmak beni her zaman suçluluk ve boşluk duygusuyla baş başa bıraktı. Bedenim bunun için var ama zihnim başka bir yerde. İlişki kurmaya çalışmak daha da kötü. Her zaman başkasına ait olduğumda kendimi asla tam olarak veremiyorum. Bu yüzden artık denemiyorum bile.

Alt tarafımı bir havluya sarıyorum ve kapıyı açtığımda Thorne'u en sevmediğim deri pantolonumu tutarken buluyorum.

"Hayır," diye yakınıyorum.

"Kıçını harika gösteriyorlar."

"Taşaklarıma giden dolaşımı kesiyorlar."

"Zaten üreyecek gibi değilsin." Onları bana fırlatıyor. "Ne kadar homofobiksin. Bir sürü eşcinsel insan ebeveyn."

"Bunu *sen* olduğun için söyledim, gey olduğun için değil, göt herif."

"Evet, göt deliğim çok gey."

"Giyin artık."

Oflayıp pufluyorum ve sonra bu pantolonun içine girmek gibi zorlu bir göreve başlıyorum. Zıplamayı, yere yatmayı ve bacaklarımda oynatmayı deniyorum ve tüm bunlar işe yaramadığında, etrafta tekmeliyor ve bir mucize olmasını umuyorum.

Çocuklar benim mücadelemi komik buluyorlar ama hiçbiri bana yardım etmeye gelmiyor.

"Hepinizden nefret ediyorum." Homurdanıyorum.

Seb beni kurtarmaya gelen kişi.

Beni yerden kaldırıyor ve banyonun kapı çerçevesine tutunmamı söylüyor. İri, gitar çalan elleri pantolonu yukarı çekiyor ama bir santim bile kıpırdamıyor.

En azından şimdi kalçalarıma kadar çıktılar.

Sonunda yerlerine oturduklarında ikimiz de terlemiş ve nefes nefese kalmıştık.

"Senin için iyi miydi?" Seb omzuma tokat attı.

Onu kendimden uzaklaştırdım. "Azıcık bile değil. Eminim bunu çok duymuşsundur."

Parmaklarını sallıyor. "Her neyse. Bunlar sihirli."

"Sözüne güveniyorum."

Grubumuzda tek bir kuralımız var: Birbirimizle taşak geçmek yok. Greg ve Jasper için oldukça kolay, heteroseksüel çocuklar. Seb ve ben grup dramasına karışmamaya karar verdik. Müzik her zaman önce gelir.

Bazı sanatçıların VIP buluşmalarını gösterilerinden sonra yaptıklarını biliyorum ama biz bunu aradan çıkarmak istiyoruz. Set sonrası dinlenmek ve parti yapmak içindir. O zamana kadar *işim* biter.

Yani aptalca bir şekilde erken saatte arenada olmamız gerekiyor, öğleden sonra gibi. Bana sorarsan hala gecenin bir yarısı.

Siyah düğmeli bir ceket giyiyorum ama açık bırakıyorum, uzun dağınık saçlarıma biraz ürün sürüyorum, ince bir göz kalemi sürüyorum ve sonra herkese dönüyorum. "Bitti."

"Çok güzelsin," diyor Jasper ve ben onu tersliyorum.

Hayranlarla buluşmak ve fotoğraf çektmek için zaman ayırıyoruz ama benim kafam yerinde değil. Çocuklar benim yerime boşluğu dolduruyor, konuşmanın çoğunu yapıyor ve herkesi büyülüyorlar.

Gülümsüyormuş gibi yapabilirim ve sorulara cevap verebilirim ama kişiliğim düzdür. Bir noktada Seb yakınımına eğildi. "Neden garip davranıyorsun?" "Neden garip davranıyorsun?" Isırıyorum.

"Ben her zaman

tuhafımdır." "Doğru."

"Sen... kendin değilsin."

"Peki ben neyim?"

"Canlı. Mutlu. Tam bir belası. Sessiz değilsin."

Sebastian, Sherlock'tan vazgeçtikten sonra hayatıma girdi. O benim en iyi arkadaşım ve ona anlatmadığım pek bir şey yok. Ama Sherlock... Onun hakkında konuşmuyorum. Çoğu gün, o yokmuş gibi davranıyorum, tıpkı internetteki varlığı gibi.

"Sonra konuşuruz?"

Fotoğraf çekirmek için kolunu omzuma atıyor. "Kendine gel, dostum."

Ben yapıyorum. Çoğunlukla.

Sahneye çıkmaya hazır olduğumuzda, her şey tekrar kafama dank ediyor.

Onsuz geçirdiğim o ilk birkaç yıla geri dönüyorum. *Operasyon* adında bir blog açmışım: *Ölüm Vadisi*. Temelde, lise aşkımla buluşmaya karar verdiğimiz festivale gitme hedefiyle, iş dünyasında başarılı olmaya çalışmanın iniş çıkışlarını belgeliyordu.

Sherlock ortadan kaybolduktan sonra bir yıl boyunca devam ettim. Sonra sinirlendim ve hepsini sildim.

Ve şimdi Ölüm Vadisi'ne gitme fırsatı geldi. Düşündüğümde yedi yıl sonra.

Bu akşamki gösteride tıklım tıklım dolu stadyuma bakıyorum. Şu anki turnemiz iyi gidiyor ve hayran kitlemiz her geçen gün artıyor. Single'larımız düzenli olarak iTunes'da rock alanında bir numaraya yükseliyor ve bu turne biter bitmez üçüncü stüdyo albümümüzü çıkaracağız. Üç yılda iki albüm bizi zorladı ve kemiklerimiz yorulana kadar çalıştırdı, ama şu anda... bu an...

"Uğruna çalıştığınız her şeyin tam önünüzde olduğunu fark ettiğiniz o anlardan birini yaşadınız mı hiç?" Ağzımdan kaçırdım.

Grup arkadaşlarım bana deliymişim gibi bakıyor.

Dürüst olmak gerekirse, ünlü olduğumuzu yeni fark ediyorsam, biraz yavaş olabilirim. Ama ilk kez gerçekten düşündüm... anasını. *Bu artık benim hayatım.*

Sonunda başardım.

Sherlock için çok geç olup olmadığını bilmiyorum.

İKİNCİ BÖLÜM

Dairesel metal parçası cam masanın üzerinde yan yatana kadar dönüyor.

Onu alıp tekrar döndürüyorum.

Dön, dön, dön.

"Sanırım bu sonuncusu." Shannon mutfığa giriyor ve neredeyse boş olan buzdolabından bir şişe su alıyor. "Pişman değil misin?"

Onlara bakıyorum. Gerçekten birine ihtiyacım olduğunda hayatıma girdiler. Sadece kendileri olarak bana çok şey öğrettiler. Ben onlar gibi nonbinary değilim ama özümde kim olduğuma sahip çıkma konusunda bana güç verdiler.

Pek çok pişmanlığım var ama onları tanımak bunlardan biri değil. "Hayır. Sen mi?"

"Hayır." Gülümser ve cebinden telefonunu çıkarır. "Yine de senin için bir şeyim var. Bunu bir ayrılık hediyesi olarak düşün."

"Neden birdenbire korktum?"

Telefon, kalbimi durduran bir başlıkla önümde beliriyor.

Cash Me Outside Death Valley Müzik Festivali için İmza Attı.

"Daha seninle tanışmadan önce takip ettiğin grup değil mi bu?" Shannon soruyor.

"Takip etmek kesinlikle doğru kelime değil."

Kontrol , belki. Takip etmek, kesinlikle. Tamam, belki takip etmek doğru kelime.

"Her yıl orada olup olmayacaklarını kontrol ediyorsunuz."

Onlara kaşlarımı çatıyorum. "Başka bir grup aramadığımı nereden biliyorsunuz?"

"Başka bir rock grubu söyle."

"Umm..." Neden hiç aklıma gelmiyor? Tonlarca biliyorum. Bok gibi.

"Aynen öyle. Gitmelisin."

"Gitmeyeceğim." Gitmek için ayağa kalkıyorum ama Shannon beni durduruyor, mükemmel manikürlü elleri ön kolumu yakalıyor.

"Neden olmasın?"

"Bilmediğin bir şey var. Benim hakkımda."

Elleri beni bırakıyor ve son iki buçuk yıldır baktığım o fırtınalı gri gözler daralıyor. "Sen gizli bir eski rock yıldızısın ve grubunla Cash Me Outside arasında sahte bir ölümle o sahneyi sonsuza dek terk etmek zorunda kaldığın büyük bir kavga mı oldu?"

Elimi kalbime götürüyorum. "Beni ruhumun bu kadar derinlerinden nasıl tanıyorsun da bunu tahmin edebiliyorsun?"

"Eski eşler ne içindir?" Göz kırıyorlar.

Çekiniyorum.

"Çok mu erken?" diye soruyorlar. "Çok erken."

Gerçi bu tam olarak doğru değil. Gerçekte, Shannon ve ben evli olduğumuzdan bile daha uzun süredir ayrıyoruz.

Varoluşsal bir kriz yaşadığınızda, düşünmeden kararlar verdiğinizde ve ardından günü yakalamak için bir yaşam mantrası edindiğinizde olan budur. Carpe diem ve tüm bu saçmalıklar.

Bam, bam, evlilik cüzdanı imzalandı.

Ve bir yıl sonra, *merhaba, boşanma davası*.

Her şey o kadar hızlı oldu ki.

Shannon beni patronumun ayaklarımın üzerinde durana kadar kiralamama izin verdiği otel süitindeki oturma odasına götürüyor. Beni pelüş kanepeye oturmaya zorluyorlar ve ne tür bir vücut sıvısının içinde oturduğum konusunda sadece biraz endişeleniyorum. Ne de olsa burası Vegas.

"Senin hakkında bilmediğim ne var?" Shannon soruyor.

"Cashton..."

"Cash Kingsley'deki gibi mi? Rock tanrısı ve sopa üzerinde seks?" Başımı salladım. "Memleketinin neresi olduğunu biliyor musun?"

"O da senin gibi Boulder City'den değil mi?" "Kaç yaşında olduğunu biliyor musun?"

"Tahmin yürüteceğim ve senin yaşlarında olduğunu söyleyeceğim." "Boulder City'de kaç lise olduğunu bilmek ister misin?" *Oraya daha hızlı git, Shannon.*

Farkına varır. "Oh. Sen ve o ..."

"Birbirimizin ilkleriydik."

"Cash Kingsley ile teknik olarak yatmış olmam ne kadar... garip bir şekilde havalı değil mi? Dolaylı yoldan."

Yavaşça alkışlamaya başladım. "Ve şuna bak! Bunu kendin için yapıyorsun." Umurlarında bile değil. Uzun siyah saçlarını savuruyorlar. "Her zaman."

"Ne yani, Cash kaç yıl sonra seninle aynı eyalete geri döndü ve sen onu görmeyecek misin? Kötü şartlarda mı bitti?"

Güldüm. "Hayır. Mükemmel bitti."

"ama. Hayatındaki en iyi ayrılığı bile kazanamadım mı?" Onlara bir bakış attım.

"Doğru. Yine benimle ilgili oldu. Özür dilerim. Devam et." "Aptalca bir anlaşma yaptık."

Beni en çok etkileyen şey de bu. Bu Cash'in Death Valley'de olması için ya en berbat zamanlama ya da olabilecek en iyi zamanlama.

Mizahsız bir kahkaha attım.

"Anlaşma neydi?" Shannon soruyor.

"Cashton Ölüm Vadisi'ne gelirse, onu oynarken izlemeye gideceğimi ve yeniden bağlantı kuracağımızı söyledim."

Shannon'ın gözleri büyür. " canım. Gerçekten mi? Bunun ne kadar mükemmel olduğunu görmüyor musun?"

"Shan, durum bundan çok daha karmaşık." "Karmaşık kılan ne?"

"Onunla sekiz yıldır konuşmadım."

"Neden konuşmadın?"

"I ..." Başımı salladım. "Bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum. Onu hayatımdan çıkarma şeklimi affetmeyecektir. Kahretsin, ya öyle ya da muhtemelen beni hatırlamıyordur bile. O bir *rock yıldızı*. Benden sonra kaç kişiyle yattığını bir düşünsene."

"Kimse seni unutamaz Locke."

. "Adımı değiştirdiğimi bile bilmiyor."

"O zaman gereken çok şey var gibi görünüyor. Gitmelisin." Gideceğime söz verdiğimi biliyorum ama bunu kaldırabilir miyim bilmiyorum.

Cashton'la yollarımız ayrıldığında, okuldaki ilk iki yılımı onu unutmaya çalışarak geçirdim. Tek yaptığım onu sosyal medyada takip etmekken bu imkansızdı.

Bu yüzden onu engellemek zorunda kaldım. Hayır, sadece engellemekle kalmadım, çevrimiçi hayatımı tamamen sildim.

Normal bir üniversite deneyimi yaşamak zorundaydım. Partilere gitmek. Randevulara. Ayrıldığımızda ona söz verdiğim gibi bir yetişkin olmalıydım.

MBA'imi aldığım da Ölüm Vadisi'ne gelemesem ona ulaşacağımı ve yokluğumu açıklayacağımı söyledim.

Gençliğimi üzerimden atmak için birkaç yılım olduğunu ve sonra Cashton'a geri döneceğimi düşündüm.

Mezuniyet yaklaştıkça içimdeki heyecan kabarıyor, bir yandan da korkuya kapılıyordum.

Ya artık aynı insanlar değilsek? Ya rock dünyasına düşüp içki içmiş, uyuşturucu çekmiş ya da defalarca kafayı bulmuşsa ve artık benim Cashton'ım değilse?

Ya dönüştüğüm kişiyi beğenmezse? Ya da ... olamadığımı. Liseden ayrıldığımda olduğum kişiyle tamamen aynıydım ve biraz daha fazla flört deneyimim vardı.

Sonra ne oldu? Kukuleta takma törenimden birkaç ay önce, Cash Me Outside patladı. Her yerde.

Bu durum onunla daha fazla iletişime geçmek istememe neden oldu, ancak eski sosyal medya profillerini aramaya başladığımda hepsinin silinmiş olduğunu fark ettim. Mantıklı gelmişti. O artık bir süper yıldızdı, bu yüzden PR kontrolünde hesapları olmalıydı.

Bunlara baktığımda, ona rastgele mesaj atan binlerce insanı düşündüm. Ünlü olduğu için onu isteyen binlerce hayranı.

Onu olduğu gibi değil, olduğu gibi isteyen bir başka kişi olurum.

Büyük bir başarı elde ettiğinde görüşeceğimize dair anlaşmıştık ama şu anda onunla sadece şöhreti nedeniyle görüşüyormuşum gibi hissediyordum.

Ben bunu istemedim.

Cashton'ın yanında her zaman kendimden emin görünmüş olabilirdim ama hepsi rol yapıyordu. Numara yapıyordum. Artık numara yapabileceğimden emin değildim.

Onu magazin dergilerinde diğer ünlülerle birlikte görünce, sayısız çevrimiçi makalede aşk hayatına dair söylentileri görünce, ne kadar farklı olduğumuzu fark ettim.

Her zaman ne kadar .

Tekrar temasa geçsek bile, kişiliklerimizdeki bu farklılıkların artık lisedeki gibi sevimli olmayacağından emindim.

İşte o zaman lisansüstü iş tekliflerimi geri çevirdim ve bir yıl ara verdim. Seyahat ettim. Çılgınca şeyler yaptım.

Sırt çantamla Avrupa'yı dolaştım, bira içtim, parti yaptım ve dünyayı gördüm. Aşık oldum.

Ya da ... şehvet.

Düştüm... arkadaşlık. Muhtemelen en iyi kelime .

Shannon'ı seviyorum ama Yunanistan'da tesadüfen tanışan, Almanya'da aşık olan ve Hollanda'da evlenen iki Amerikalı olarak, muhtemelen olmaması gereken çılgın bir kasırgaydı.

O zamanlar harika bir fikir gibi görünen bu durum, Amerika'ya döndüğümüzde çoktan gerilim dolu bir hataya dönüşmüştü.

İki Amerikan vatandaşının uluslararası evliliğinden kaynaklanan komplikasyonların ardından gelen uzun boşanmadan bahsetmiyorum bile.

Birkaç hafta çıktık. Bir yıl evli kaldılar. On sekiz aydır ayırıyoruz. Eğer Catalina Resort'taki patronum Casino on the Strip hikayemi duymamıştı ve ihtiyacım olduğu sürece bu odayı teklif etti.

Çok fazla değil, ama birleşik bir oturma ve yemek odası, küçük bir mutfak ve güzel manzaralı bir yatak odası ve köşede jakuzili küvet var.

Bu, Ölüm Vadisi'ne gidersem Cashton' açıklamak zorunda kalacağım bir başka karmaşa.

Eğer ilgileniyorsa bile. Anlaşmayı hatırlayıp hatırlamadığını. On yıl oldu.

"Hangi ünlü rock yıldızı lisedeki inek numaracı çocuğu hatırlar ki?" Daha çok kendime söylüyorum.

Shannon eğiliyor. "Hangi erkek bekâretini kaybettiğini unutur ki?"

Haklısın.

Omuzlarıyla beni dürtüyorlar. "Gitmelisin."

Gitmeliyim.

Ama yapmayacağımı biliyorum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Derin nefes al Cash.

VMA'lerdeki ilk canlı performansımdan beri bu tür bir gerginlik yaşamamıştım. Bu festivale çok şey bağlı. Sadece kariyerim için değil, hayatım için de.

Sherlock on yıl önce penceremden çıktığından beri bu anı bekliyordum.

"Onunla iletişime geçmeliydin," diyor Seb .

Burada sahne alacağımızı öğrendiğimiz gösteriden sonra çocuklara her şeyi anlattım.

Seb onun izini sürmemenin aptalca olduğunu düşünüyor çünkü tüm umutlarımı bu adamın on sekiz yaşındayken içimde bir ceviz patlattıktan hemen sonra yaptığı bir anlaşmayı hatırlayacağı fikrine bağlıyorum. Kendimi hayal kırıklığına hazırladığımı düşünüyor ve ben de aynı şeyi düşünmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Ama şu anda olduğu yabancıya ulaşacak cesareti kendimde bulamadım. Yıllar önce onunla iletişim kurmama yardım etmek istemeyen ailesini ya da eski hayatımızdan nerede olduğunu bilebilecek başka birini bulmaya çalışmak dışında, nereye bakacağımı zaten bilmiyorum.

İnternette bulabildiğim kadarıyla, Sherlock Emerson artık yok. Top onun sahasında.

Ve boğazımda.

Sertçe yutkunuyorum. "Bana onun ortaya çıkacağını, liseden hatırladığım aynı tatlı adam olacağını ve hayat boyu sürecek bir rüyayı gerçekleştirip sonsuza dek mutlu yaşayacağımı söyleyemez misin?"

Seb dudaklarını büzüyor. "Bana nasıl umutlanmadığını tekrar söyler misin?"

O haklı. Çok haklı.

Sherlock'un şu anda burada, parlak güneşin ve çöl sıcağının altında, sahneye çıkmamı bekliyor olma ihtimali çok düşük.

değil. Orada *değil*.

Yine de, tur otobüsümüzden setimiz için sahneye götürülürken, sürekli etrafıma bakıyorum, her yüzü bir zamanlar sevdiğim çocuğun daha yaşlı versiyonu için kontrol ediyorum ve bunun için ayık olma kararımdan gerçekten pişmanlık duyuyorum.

Thorne partilere ara vermem gerektiği konusunda haklıydı.

Bunun yerine, tüm enerjimi Ölüm Vadisi'nin en iyi gösterisini sunmak için harcıyorum.

Hepsi onun için.

Büyük ihtimalle asla ortaya çıkmayacak bir adam.

Günlerdir onu arıyordum. Festivalin son günü headliner'lar çalışıyor ve Sherlock'un erken gelmesi için bir neden olmamasına rağmen, bunun onun işi olmadığını düşünerek, belki burada olabileceğini düşündüm.

Ama müzik için burada olan insan kalabalığında gördüğüm tek şey tanıdık olmayan yüzler. Aşk için değil.

Ölüm Vadisi'nin asıl amacını unutup duruyorum.

Bir zamanlar bu benim hayalimdi, şimdi ise tek hayalim geçmişimden gelen kızıl saçlı bir çocuk.

"Sakin ol," diyor Seb. "Umutsuzluk bir rock yıldızına yakışmaz." "Ben her şeyi güzel gösterebilirim."

"Sen öyle diyorsan."

Yine de, kelimeleri söylerken bile onları hissetmiyorum.

Gömleksizim, o kadar çok güneş kremi sürmüşüm ki yağa bulanmışım gibi görünüyor ve boynumda göğsümden sarkan şu lanet zincirler var. Havalı görünüyorlar ama bana ağırlık yapıyorlar ve cildime rahatsız edici bir şekilde oturuyorlar ve eminim saçlarım bir noktada onlara dolanacak.

En azından Thorne bugün sahte deri pantolonumu giymeme izin verdi, içinde esneme payı olanları. Bu sıcakta gerçek deri giymek beni öldürebilir.

"Gerçekten bize şarkıyı söyletecek misin?" Seb soruyor. "Evet.

Şarkıyı yapacağız."

"Son zamanlarda sana söylemediysem, senden nefret ediyorum." "Katılıyorum," diyor Jasper ve Greg . "Sadece bir şarkı."

Seb bana "Bu bir Katy Perry şarkısı," diye hatırlatıyor. "Sen eşcinselsin. Onu sevmen gerekiyor." Arkamdaki heteroseksüeller kıs kıs gülüyor.

Thorne bize yetişiyor ama yüzü beklediğim sıcak ve heyecan verici ifadeyi vermiyor.

"Bir şey var mı?"

Ben soruyorum.

Başını sallıyor.

Sherlock için iki bilet bıraktım. İki, çünkü birini getirmek isterse diye nazik olmak istedim.

Bir arkadaş.

Erkek arkadaş değil.

Tanrım, umarım erkek arkadaşı yoktur.

Midem bulanıyor.

Bunca yıldır neyin peşinde olduğunu merak ediyorum. Ne yaptığını.

Kimi yapıyordu?

Keşif olmadım, uzun bir süre de olmadım ama rock yıldızı standartlarına göre, yatak direğimde birkaç çentik eksik.

Yapımcımla bir kaçamak yaşadığımda Sherlock'un beni bu konuda ne kadar engellediğini fark ettim. Eski bir erkek avcısı.

Duygusal olarak ondan bile daha ulaşılmaz olduğumu ve bunun kötü olduğunu söyledi.

Kalbim her zaman artık tanımadığım birine aitti.

Sherlock'un ona bıraktığım biletleri almadığını bilmek, içime ilk gerçek şüphe düşüncelerini yerleştiriyor.

Kendime gelmeyeceğini söylemeye çalışıyordum ama kalbimde hep geleceğine inandım.

şimdi o kadar emin değilim. Devam etmek üzereyiz ve buraya gelmek için sadece iki saati var yoksa kaçırarak.

Bu sette onun için özel olarak hazırladığım iki şarkı var.

Thorne'dan biletleri benim için kontrol etmesini istiyorum ama reddediyor. Bana seks yaptırmak için her beş dakikada bir ön kapılara koşmak istemediğiyle ilgili bir şey.

Konumuz bu değil ama neyse. Onunla bu işe girmeyeceğim. Ya da diğer adamlardan biri.

"Lütfen, sahneye hoş geldiniz, Cash Me Outside!"

Pozisyonlarımıza koşuyoruz ve ben mikrofona bağırıyorum. "Herkes ne kadar sarhoş?"

Tepkinin yüksek olacağını biliyordum ama lanet olsun... Kulaklığım takılıyken bile müziği duyabilirsem şanslıyım.

Kalabalıktan dışarıya doğru yayılan heyecanlı enerji dalgaları bize doğru yol alırken Seb ve ben bir gülümsemeyi paylaşıyoruz. Canlı bir gösterinin atmosferi dünyadaki en güzel şeydir. Hiçbir şey onun yerini tutamaz.

"Güzel," diyor Seb kendi mikrofonuna. "Ne kadar berbat olursanız, sesimiz o kadar iyi çıkar."

Jasper davuluyla son hitimizin girişini çalmaya başlıyor ve ben de gözlerimi kapatıp ritmin içinden akıp gitmesine izin veriyorum. Sanki kalbim Jasper'ın ritmini takip ediyormuş gibi göğsümde titreşiyor.

Greg bas gitarda katılıyor.

Sonra Seb gitarıyla açılış akorlarını çalıyor.

Etrafımızı saran ateşten bir duvar gibi sahneden patlayan pirotekniklerin gürültüsüyle başlıyoruz ve seyircinin ağzından çıkacak her şeyi beklemesi içimdeki sinirleri yatıştırıyor.

Ben bunu yapmak için doğmuşum. Bu her zaman benim kaderim olacaktı ve bunu dünyaya değişmezdim. Ama dışarıda, bu kalabalığın içinde bir yerlerde, umarım bir zamanlar bunu düşünecek kadar sevdiğim adam vardır.

Açılış satırlarıyla birlikte sesime kasıtlı bir törpü ekliyorum.

*Kanayan kalp
Parçalanmış*

Kalabalık buna bayılıyor ve ben de bu yüzden bu işi yapıyorum. Böyle anlar için. Sahne ve beni dinleyen her bir kişi benim.

Ancak set listemizdeki şarkılar üzerinde çalıştıkça ve ben sahnede kasıla kasıla yürüyüp işimi yaptıkça, sahneyi terk edeceğimiz o kaçınılmaz ana daha da yaklaşıyoruz.

Sherlock'un orada beni bekleyip beklemeyeceğini merak etmeden .

Onun orada olmadığını düşündükçe sesim daha da gerginleşiyor. Hatta Seb'in şarkı aralarında su içmek şartıyla mola noktaya kadar. Bana getirdi.

"Onu unut, dostum. Önündeki şeye odaklan." Buraya gelebilmek için on yıldır bunu yapıyorum.

Bunun tüm başarıların sonu olması gerekiyordu.

Kalabalığa bakıyorum, çöl güneşinin altında umutla öne çıkan bir zencefil başı arıyorum.

Çok fazla insan var. Hepsi sardalye gibi kordon altına alınmış çöle dolmuş.

Her yerde olabilir.

Ya da hiçbir yerde.
Seb haklı. Onu unutup odaklanmalıyım.
Eğer buradaysa, hayatımın en iyi performansını hak ediyor.
Eğer değilse, hayranlar Sherlock'un hak ettiği kadar enerjiyi hak ediyor.
Seb'in suyunu çalışıyorum.
Umurunda bile değil.
Set listesindeki diğer şarkılar için içimden geldiği gibi söylüyorum ve sonra yeni bir şarkıya . Daha önce kimsenin duymadığı bir şarkı.

On yıl oldu.

*Yüzünü gördüğümünden beri
Seninle konuşmak istiyorum
Bunu sonuna kadar görmek
istiyorum*

On yıl

*Sayısız bira Seni
sonsuz dek
özlüyorum
Hep sinirlerim
bozuluyor, sana
sarılmak istiyorum.
Dünyanın sonuna kadar.*

Kalabalığın bir kısmını kaybettiğimizi söyleyebilirim ama umurumda değil. Bu şarkı onlar için değil. Bu şarkı 17 yaşındayken aşık olduğum çocuk için. On sekizimde veda ettiğim. Ve şimdi olduğu adam için. Her kim olursa olsun.

Benim zihnimde Wharton'dan mezun oldu ve bir yerlerde bir şirketin büyük, önemli bir CFO'su oldu.

O hala aynı Sherlock. Dışarıdan inek, içeriden kendine güvenen bir adam.

En büyük hitimizi sona sakladık, bu yüzden sorun yok, ama Katy Perry'nin rock versiyonuna ne kadar iyi tepki vereceklerini bilmiyorum.

Seb kalabalığa seslenmeden hemen önce *bana borçlusun* bakışı attı. "Bu seferki için bizi yargılamayın. Bir iddiayı kaybettik."

Onu tersledim ve kalabalık çılgına döndü.

Katy Perry'nin bir sebebi var. Ben gizli bir pop özentisi değilim.

Tesadüfe bakın ki bu şarkının çıktığı yıl Sherlock ile çıkmaya başladığımız yıldır. O kadar çok yayınlandığı için bana hep onu hatırlatıyor.

Ve "Teenage Dream "i söylemeye başladığımızda, şaşırtıcı bir şekilde, kalabalık daha da çılgına dönüyor. Şarkı söylememe gerek kalmayacak şekilde eşlik etmeye başladılar.

Katy Perry'nin bir rock festivalinde bu kadar büyük bir hit olacağını kim bilebilirdi? Seb'e yan gözle bakıyorum ve o da benim kadar şaşkın görünüyor.

Omuz silkiyoruz ve hedef kitlesi genç kızlar olan bir şarkıyla coşmaya devam ediyoruz.

Aslında çok eğlenceli ama bunu asla yüksek sesle itiraf etmeyeceğim. Korumam gereken büyük bir rock yıldızı imajım var.

Son şarkıya girdiğimizde çığlıklar kulakları sağır ediyor. Bu bebek listelere girdi ve radyo istasyonlarında ve yayın hizmetlerinde ölümüne çalındı.

O tezahürat. Bu tür bir hayranlık. Müzisyenler bunun için yaşar.

Rock karakterine bürünüyorum, şarkı sözlerini söylerken iki elimi mikrofona sararak öne doğru eğiliyorum.

Kalçalarım hareket ediyor, kıcımlı sallıyorum ve sahnede striptizci gibi çalışıyorum. Ve striptiz kısmı. Gerçi ben zaten çıplak sayılırım.

Eminim ön taraftaki herkes pantolonumdan sikimin izini görebilir.

Seb koroya katıldığında ona yaklaşıyorum ve sırt sırta duruyoruz.

Jasper ona sürtünme konusunda o kadar rahat değil, bu yüzden bunu Seb'e yapmaya devam ediyorum. Bu da magazin basınının aramızda bir şeyler düşünmesini sağlıyor, çünkü bilirsiniz, iki gey erkeğin sevişmeden birbirini tanınması imkansızdır.

Söylentileri tam olarak yalanlamıyoruz, ancak bu her şeyden çok bir pazarlama taktiği.

Eğer bu doğruysa, biz gelmiş geçmiş en kötü erkek arkadaşlarız. aldatırız. Hem de çok.

Şarkı bittiğinde dördümüz de derin derin nefes alıyorduk.

Teşekkür ediyoruz ve kalabalığa harika bir festival diliyoruz ve ancak sahneden ayrıldığımızda Sherlock'u tekrar düşünmeme izin veriyorum.

Kalabalığa, barikalara dizilmiş ve dikkatimizi çekmeye çalışan yüzlere bakıyorum.

El sallıyorum ama kimi göremiyorum.

"Harika bir set," diyor Thorne.

"O-"

"Sizi izlemekle çok meşguldüm. Gecenin en büyük şarkısının bir Katy Perry şarkısı olacağı kimin aklına gelirdi?"

Seb, "Buna gücenmemiz gerektiğini düşünüyorum," diyor.

Sahnedan uzaklaşıp tur otobüsümüze doğru yürürken Jasper kolunu bana doluyor. "Kimin umurunda. Sevdiler, önemli olan bu. Gidip bir içki alacağız. Var mısın?"

Thorne'a bakıyorum.

Ne istediğimi biliyor. "Gidip bilet gişesini tekrar kontrol edeceğim." "Ben otobüste olacağım. Siz gidin eğlenin."

Üç farklı yöne dağılıyoruz ve çocuklar beni kendi halime bıraktıkları için minnettarım.

ölün içinden geçerek tüm tur otobüslerinin park edildiğı sahne arkası alanına geliyorum ve bizimkinin merdivenlerini tırmanıyorum.

İlk durağım mini buzdolabı.

Onun için sipariş ettiğim Dr. Pepper'ı görmezden gelerek bir bira aldım ve kötü haberi beklemek üzere küçük masaya oturdum.

Çünkü kötü haber olmak zorunda.

Burada olsaydı şimdiye kadar onu görürdüm, değil mi?

Birkaç dakika sonra mesaj geldi.

Biletler hala satışta. Üzgünüm Cash. Gerçekten istediğini biliyorum.

Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum ama sanki kalbim yeniden kırılıyor. On sekiz yaşındaki ben, şimdi daha sert olan yüz hatlarımın altında oturuyor ve yüzeye çıkmakla tehdit ediyor. Tıpkı beni bırakıp gittiğı gece gibi, beni on yıllık sözümünden döndürdüğü gece de Sherlock Emerson'ın kalbimi ikinci kez kırışı olarak göğsümde yer edecek.

Biramı kaldırıyorum. "Kalp kırıklığının şerefine."

Çok olgun bir planla çölde herkes gibi sarhoş olmak istiyordum ama daha ikinci biramda tur otobüsünün kapısı gürültüyle çalındı.

Lanet olası açık, bok kafalılar.

Onları bıraktığımdan beri geçen kısa sürede kapının açık olduğunu fark etmeyecek kadar sarhoş olmuş , değil mi?

Kapı bir kez daha çalındı ve tanımadığım derinden bir ses duydum. "Bay Kingsley?"

Çatık kaşlarla masanın arkasından ve kapıya doğru sendeliyorum.

Büyük bir güvenlik görevlisi girişi kapatır. "Burada onu beklediğinizi söyleyen bir adam var ama kulis kartı yok. Menajeriniz sorun olmadığını söyledi ama ben emin olmak istedim."

Kalbim . Kelimenin

tam anlamıyla.

ölüyüm, değil mi?

Sandığım gibi iki numaralı birayı değil, iki yüz numaralı birayı içiyordum. Kendi kustumuk yığınının içine çöktüm ve karaciğer yetmezliğinden ya da başka bir şeyden yavaş yavaş ölüyorum.

Yine de, güvenlik görevlisi kenara çekildiğinde ve uzun zamandır görmediğim bir yüz boşluğu doldurduğunda, hayal kurmadığımı, ölmediğimi ya da bunların hiçbirini yapmadığımı kesin olarak biliyorum.

Alkolün neden olduğu hiçbir rüya bu kadar ateşli birini yaratamazdı.

Hâlâ kızıl saçları var ama çilek sarısı gibi daha açık ve parlak. Ürünle geriye doğru taranmış ve ipeksi pürüzsüzlükte görünüyor. Gıcır gıcır açık gri üç parçalı bir takım elbise giyiyor ve kraliyet mavisi bir kravat takıyor.

O hayatımda gördüğüm en güzel adam ve ağzım kuruyor.

"Buradasın," diye .

Gülümsemesi çok daha yetişkin.

Hepsi aynı görünüyor ama daha seçkin. "Yukarı

gelebilir miyim?"

Sesinin daha da derinleşmesi nasıl mümkün olabilir?

Siktir. Sikim dar pleather pantolonuma doğru geriliyor.

Başımı salladım.

Güvenlik görevlisine dönüp teşekkür ediyor ama üç basamağı tırmanırken kendimi geri adım atmaya zorluyorum. Çünkü yanıma yaklaşırsa, yapacağımız tek şey çıplak bir şekilde yakalamak olacak.

Ama durmadı. Gözlerinde yırtıcı bir bakışla beni otobüsün içine kadar takip ediyor.

"Sherlock?" Törpüledim.

"Cashton Rosaline Kingsley." Şaşırtıcı derecede kaslı kolları beni içine çekti. Eskiden bir deri bir kemikti. Şimdi biraz ete kemiğe bürünmüş. "Ben geldim, bebeğim."

Vay canına. Kahretsin.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GELMEMEZLIK EDEMEZDIM. En azından performansını görmeliydim.

YouTube'da sayısız şarkı ve konser klibi gördüm, ama hiçbir şey- hiçbir şey gerçeğinden *daha iyi olamaz*.

Planım onu izlemek, belki göz göze gelmek ve herhangi bir tanıma kıvılcımı olup olmadığını görmektir ama sahneye uzaktan bile yaklaşamadım.

Sonra hava çok sıcaktı, ben de güneşten korunmak için açılır kapanır çadırların kurulduğu yere geçtim.

Siktiğimin kızıl geni.

Yine de daha sonra onunla konuşmaya çalışıp karar vermemiştim. Ya da izin verilip verilmeyeceğine.

Güvenliğin bana şanssız olduğumu söylemesini bekliyordum ama görünüşe göre Cashton'ın menajeri tarafından olası gelişim onlara bildirilmişti.

Ben huff.

Müdürü

m.

Cashton çok yol kat etti ve onu gördüğüm ana kadar, yüz yüze kadar, tekrar onun huzurunda olmaya nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum.

Görünüşe göre ilk tepkim ona sarılmak ve artık kullanmaya hakkım olmayan bir sevgi sözcüğüyle hitap etmek oldu.

"Seni özledim," diye gurlüyorum kulağına. Ağzımı hiç kontrol edemediğim çok açık.

Farklı kokuyor. Farklı hissediyor. Daha çok erkek ve daha az ... çocuk.

Onu son gördüğümde on sekiz yaşındaydı ve şimdikinden pek farklı değildi.

O sadece... farklı. Ama endişelendiğim gibi onu hor görmek yerine seviyorum.

Uzun bir on yıl yaşadı ve ben her hikayesini, her macerasını bilmek istiyorum ama o bana karşı donmuş durumda ve şimdi bunun muhtemelen bir sürü çizgiyi aştığı çok açık bir şekilde ortaya çıkıyor.

Geri çekiliyorum ama kollarımı ona dolamaktan kendimi alamıyorum. "Cashton?"

Kahverengi gözleri bana doğru kırışıyor. Saçları onu son gördüğümde daha da uzamış, seksenlerin rock grubu görünümünü geri getirmiş ve o çok özlediğim baştan çıkarıcı ağzı sadece birkaç santim ötemde. Hayır, bundan daha yakın.

Daha yakın.

Dili dışarı fırlayıp dudağını ıslatıyor.

"Cashton..." Tekrar söylüyorum.

"Siktir et, sonra konuşuruz." Aramızdaki küçük boşluğu kapatıyor ve ağzını benimkine bastırıyor.

Basmak, bağlamak, saldırmak... Aynı şey, değil mi?

Kahretsin, bu adamın öpüşme şekliyle ilgili her şeyi hatırlıyorum. Ağzıma hükmetmeyi seven talepkâr dilini hatırlıyorum, ta ki ben karşı koyup kontrolü ele alana kadar. Her şeyin.

Dilini, ağzını, vücudunu...

Çıkardığı inilti derin ve gırtlaktan geliyor ve çizgileri aşma endişesi artık aklımın ön saflarında yer almıyor.

Hâlâ ondan uzunum ama eskiden o benden daha kaslıydı. İkimiz de kaslı jimnastik farelerine benzemiyoruz ama en azından o bölgede onunla boy ölçüşecek kadar şişmanladım. Bu beni ondan daha büyük hissettiriyor, muhtemelen gerçekte olduğumdan daha büyük, ama kendimi ona uyduruyorum, onu çevreliyorum ve sanki her zaman benimmiş gibi onu kendime tutuyorum.

Cashton kollarımda eskiden olduğu gibi titriyor. Bir şey istediğinde ama bunu istemeye utandığında yaptığı gibi.

"Beni becermeni istiyorum," diyor.

Sanırım bu utangaçlık onun üstesinden bir şey.

Her ne kadar geri çekilip bunu yavaşlatmam gerekse de, bu mümkün değil.

"Arkanı dön." Boğazım kaşınıyor ve kuruyor, bu da sesime fazladan bir hırıltı katıyor.

Cashton'a yatakta ne zaman bir şey yapmasını söylesem hemen yerine getirir.

Nostalji üzerime çöküyor.

Ön tarafımı sırtına yapıştırdım ve onu otobüsün yanına doğru ittim. Ancak onu pozisyonuna getirdiğimde -elleri camda, kıcı dışarıda- onu rahatlatıyorum.

Dar kalçalarını ellerimde harika hissediyorum ve yuvarlak poposu o dar pantolonun içinde harika görünüyor.

"Bu kıcı çok özledim." İleri doğru bastırıyorum, zaten sert ve ağrıyan sikimle ona sürtünüyorum.

Cashton inliyor. "Aletini özledim."

Onu siktiğim ilk ve tek seferden beri bir sürü sık yediğinden emin olduğum için buna inanmakta güçlük çekiyorum ama şimdi bu konuya girmenin sırası değil.

Sözlerine inanacağım - şimdi ona karşı bastırılmış olan sikimi özlediğini söyleyecek.

Elimi sırtının ortasında gezdiriyorum ve dokunuşumun altında titriyor. "On yıl önce yaptığın gibi mi yapacaksın beni? Bugün gördüğüm gibi sahnede kıcını sallayamayana kadar seni becermemi mi istiyorsun? Bu kıcın *hayranlarına* ait olduğunu mu sanıyorsun?"

"Şey, on yıldır sana ait değil."

Yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum. Bunun yerine, o bile sevdiğini bildiğim o hükmedici, baskın rolü üstleniyorum. Ona göstermek istiyorum ki

geçti ama ben o kadar da farklı değilim. Hâlâ benim için parçalanmasını ve dokunuşumdan, ağzımdan, bedenimden ayrılmasını istiyorum.

Yumruğum uzun saçlarına dolanıyor ve acı içinde inliyor, ama vazgeçmiyorum. "Sana bir haberim var. O *her zaman* bana aitti."

"O zaman hangi ?" diye . Bu yüklü bir soru.

Tıpkı sikimi özlediği konusunda yalan söylediği gibi, ben de onun kıcını tokatlayıp aynısını yapıyorum. "Bunun hayalini kuruyordum." Ona tekrar şaplak attım ve inledi. "Beni içeri alacak mısın?"

Tek yaptığı başını sallamak.

"Pantolonunu çıkar," diye emrediyorum.

Pantolonunun düğmesini açarken omzunun üzerinden bana bakıyor ve sırtıyor.

İşte eskiden sevdiğim çocuk.

Hala seviyorum.

Bir gün tekrar aşık olabilirim.

Sadece birkaç dakikadır onun huzurundayım ve kafam şimdiden bulutların üzerinde yüzüyor.

Silkindim.

Pantolonunu dizlerine kadar indiriyor ve sonra çıkarmakla uğraşmıyor.

Buna ihtiyacı yok.

Komando oldu, yani tamamen çıplak ve benim için hazır.

"Eğil."

Cash, pantolonunun izin verdiği ölçüde ayaklarını açıyor ve belini büküyor.

Yabani seslerin çıkmasını ya da tüm bunların konuyla ilgisi olmayan bir şeyi ağzımdan kaçırmamı engellemek için yumruğumu ısıyorum.

Bu ilişkinin ne hakkında olduğunu bilmiyorum, ama şimdi "*Sen mükemmelsin*" gibi aptalca bir şey söyleyerek bunu getirmek istemiyorum.

Dışarıdaki hareket gözüme çarpıyor, ama sadece biri yürüyor ve sahnelere doğru ilerliyor. "Grup arkadaşların her an buraya gelmeyecekler, değil mi?" diye soracak kadar korkutuyor beni.

"Yapmaları umurumda değil. Beni bundan daha kötü pozisyonlarda da gördüler."

şu anda hayal etmek istediğim şey tam olarak bu değil, ama ondan gelen bir ricayla oyuna geri döndüm.

"Lütfen acele edin. Lütfen."

Ona doğru eğildim. "Yalvarman hoşuma gidiyor." Tekrar titriyor.

"Orada kal ve hareketsiz dur. Bir santim bile kımıldamana izin yok. mı?"

Olumlu gibi görünen bir şeyler mırıldanıyor.

Dik duruyorum ve her ihtimale karşı içine seyahat kayganlaştırıcısı ve prezervatif koyduğum cüzdanımı çıkarıyorum. Onu Ölüm Vadisi'nde görmeye karar verdiğimde planım bu değildi ama hazırlıklı olma ihtiyacım için minnettarım.

Cashton pantolonumu gevşetirken kemer tokamın sesiyle irkiliyor ama bunun dışında, ben sikimi iç çamaşırdaki delikten çıkarıp giyinirken tamamen hareketsiz kalıyor.

Biraz kayganlaştırıcıyı parmaklarıma, kalanını da sikime fişkırtıyorum.

Cashton yine omzunun üzerinden beni izliyor ve onu sikime bakarken yakalayınca gülümsemeden edemiyorum.

"Son gördüğünle aynı." "Ne, piercing yok mu?"

diye sorar.

"Piercing takacak birine benziyor muyum?"

"Hmm, sanırım değil. Öyle mi?" Cashton bana bir kaşını kaldırdı. Vay anasını, şimdi de sikine piercing mi takmış?

Kolumu ona dolayarak parmaklarım kalın sikini çevreliyor ve ucundan dibine kadar okşuyor.

Ağır nefes alıyor ve sırt kasları kasılıyor.

Metal parçasını bulmaya çalışarak sikini inceliyorum.

O güldüğünde, kızmak istiyorum, . Ama olamıyorum. "Piercingin yok, değil mi?"

"Hayır."

"Biliyorsun, aletine dokunmam için beni kandırmak zorunda değilsin." "Eğer dokunmama izin vermeyeceksen..."

"Lanet olsun, sen bir veletsin."

"Her zaman öyleydi. Beni sikecek misin, sikmeyecek misin?"

Lanet olsun, onun bu haline alışabilirim. Ne yapacağından emin olmadığında onu rahat hissettiren kişi olmayı seviyordum ama bu kendinden emin, daha deneyimli Cashton benim de işime geliyor.

Özgüveninin nereden geldiği ya da yaşadığı deneyimler hakkında çok fazla düşünmediğim sürece.

Yağlanmış parmaklarım deliğine bastırırken sikini okşuyorum, bir tanesinin girmesine izin verecek kadar gevşeyene kadar onu kızdırıyorum.

Kıçı parmağımın etrafında sıkılıp gevşiyor ve ben onu aletimin üzerinde hissetmek için sabırsızlanıyorum.

İkinci parmağımı sokuyorum ve bağıriyor. Uсталıkla, onu olabildiğince hızlı açıyorum.

Ağızından çıkan inilti ve sabırsız sesler yasadışı olmalı. Parmaklarımın üzerine geri itiyor, benim üzerimde kendini beceriyor ve aletim kıskançlıktan ağlamadan önce buna daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum.

"Şimdi," diye yalvarıyor. "Hemen şimdi."

Cashton çaresiz ve tam da istediğim yerde, ama onu dışarı çekmekten kendimi alamıyorum.

"Lütfen de," diyorum, tamamen bana siktirip gitmemi söylemesini bekleyerek.

Onun yerine başını çeviriyor, kahverengi gözleri tam bir güven ve çaresizlikle bana bakıyor. "*Lütfen.*"

Boku yedim.

Üzerine eğilerek parmaklarımı kıcımdan çıkardım ve sikimi hizaladım. Ağızım kulağının yanına iniyor. "Merak etme. Bunu kimseye söylemeyeceğim.

Büyük, belalı rock yıldızı kişiliğinin altında, sikim için yalvaran bir sürtüksün."

Cashton başını öne eğer. "Herkesle söyle. Umurumda değil. Sadece acele et ve beni bu ıstıraptan kurtar. Hepinizi hissetmek istiyorum."

Omzundan öperim. "Senin için her şeyi yaparım."

Daha dik durarak bir elimle kalçasını, diğer elimle de sikimi kavırıyorum ve kendimi içine doğru yönlendiriyorum.

Hemen elimde oyuncak oldu.

Sırtının alt kısmına masaj yapıp alışması için zaman tanırken yavaşça sonuna kadar ittiğimde titriyor.

Bir süreliğine liderliği almasına izin veriyorum, kalçalarını hareket ettirmesine ve beni uygun olduğu bir hızda almasına izin veriyorum. İçine kolaylıkla girene kadar kontrol duygusunu kaybetmemek için dişlerimi sıkarak zorunda kalıyorum.

Sıkı ve ateşli ve bağlandığımız yere bakarken, yavaşça içine girip çıkmamı izlerken, daha önce hiç bu kadar ateşli bir manzara görmemiştim.

Hiç.

Deneysel bir hamleyle içine giriyorum ve durup gelmeyen protestoyu .

"Sherlock, siktir. Tekrar yap."

Dediğini yapıyorum ve orada durmuyorum.

Cashton'ın parmakları önündeki camın üzerinde esniyor, sanki kaygan yüzeye tutunmaya çalışıyormuş gibi tırnaklarının uçları beyazlaşıyor.

Kolumu ona doluyorum ve sahnede taktığı seksi zincirleri göğsüne tutuyorum, böylece pencereye tutunmayı kaybederse kafasını pencereden içeri sokmuyor.

Aletimi çevreleyen baskı hiç azalmıyor, ikimiz de ter içinde kalana, titreyene ve orgazmın eşiğine gelene kadar vücutlarımız tekrar tekrar buluşurken beni daha da yükseğe çıkarıyor.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Homurdanıyorum. "Yoksa beni mutlu etmek istediğin için eller serbest mi geleceksin?"

Sadece olumlu olduğunu düşündüğüm anlaşılmaz bir cevap veriyor ama emin olamıyorum.

Bir hırıltı çıkarırken ritmim birazcık kırılıyor. "Siktir, Cashton."

Kullandığım kendinden emin ve hükmedici ses, ergenlik dönemindeki halime geri dönüyor; toparlanmış gibi görünen ama aslında öyle olmayan halime.

Yaptığım en kötü hata olabilecekken olgun davranıp ayrılmanın akıllıca bir şey olduğunu düşünen kişi.

Cashton'ı özledim. Her şeyini özledim.

Daha önce hiç bu kadar sert, bu kadar tüketen bir seks yapmamıştık ve yine de onun içinde olmak uzun bir aradan sonra eve dönüyormuşum gibi hissettiriyor.

Kıçı sikimin etrafında kenetleniyor ve nefes alış veriş sığlaşıp kesiliyor. "Ben ..."

"Yap ," diye nefes alıyorum. Birdenbire yalvaran ben oldum.

Cashton başını geriye atıyor ve el değmemiş sikinden fışkıran dölleri ön kolumla göğsüne çarpıyor.

Biraz daha sert itiyorum, biraz daha hızlı itiyorum, ta ki titreyip prezervatifi doldurana kadar.

Parmaklarım derisine o kadar sert giriyor ki morluklarla ilgili bir şeyler mırıldanıyor ve ben hayatımın en yoğun orgazmını yaşarken ona pompalamaya devam ederken kendimi bırakmaya zorluyorum.

Sonunda yavaşladığımda Cashton'ın vücudu jöleye dönüşüyor ve ben de ondan ayrılıyorum. Otobüsün ön tarafına yakın bir çöp tenekesi buluyorum ve prezervatifi atıyorum, bu sırada kendimi bir kenara sıkıştırıyorum.

Ona tekrar yaklaştığımda "Sherlock'um," diye mırıldanıyor.

Ben her zaman onun Sherlock'u olacağım. Ama artık adım bile bu değil.

Hâlâ aynı pozisyonda duruyor ve on sekiz yaşındaki halimin refrakter dönemine sahip olsaydım, tekrar gitmek isterdim. Kalçalarında ellerimden kalan kırmızı izler var, tekrar doldurmak istediğim kullanılmış, kaygan bir delik ve

Şu anda erotik fotoğraflarını çekebileceğim ve hayatım boyunca şaplak bankam için malzeme bulabileceğim bir şekilde hala eğilmiş durumda.

Ne diyordu? Oh.

Doğru. İsim. "Ah, bu konuda ..."

Cashton doğruldu ve bana döndü.

İtirafımı burada açıklarken sesim titrek çıkıyor. "Artık Locke adını kullanıyorum."

Ne dediğimi anlayana kadar kahverengi gözlerini kırıştırtıyor.

Pantolonunu olabildiğince hızlı bir şekilde yukarı çekti.

"*Locke*?"

"Adımdan her zaman nefret ettiğimi biliyorsun." Omuz silktim. " yüzden değiştirdim. Yasal olarak."

"Ne zaman?" Soru kızgın değildi, ama yakın zamanda bana yeni bir isim partisi vermeyecekti.

"Wharton'dan mezun olmadan önce. Tüm sertifikalarımda yeni ismimin olmasını istedim."

Sanki artık zihnimiz seksle bulanıklaşmadığı için onun kafasından geçen milyonlarca soruyu görebiliyorum.

"Birkaç şey hakkında konuşmamız gerekebilir," diyorum.

Cashton kollarını çıplak göğsünde kavuşturuyor. "Yok artık."

Bu. Tekrar karşılaştığımızda beklediğim tepki buydu.

Eğer rock yıldızı gibi eğlenirken o kadar çok beyin hücrelerini öldürmemiş ve beni unutmamış olsaydı, sekiz yıl önce onu hayatımdan tamamen çıkardığımda işleri nasıl ele aldığım ile ilgili bir sorunu olacağını biliyordum.

Doğru seçim olduğumu düşündüğüm şeyi yaptım - tek seçim.

Birisi işleri berbat ettiğinde, er ya da geç sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalır ve benim zamanım geldi.

Bağırarak ya da doğrudan konuya girmek yerine Cashton bana yaklaşıyor ve beni kucaklıyor.

İlk başta şaşırdım ve şaşırdım, ama onun eridim, biraz daha kısa gövdesinin tanıdık hissinde kayboldum.

"Bir dakika sonra sana bağıracağım," diyor. "Şu anda bana sarılmanı ve burada olduğuna dair bana güven vermeni istiyorum. Lütfen bana bunun gerçek olduğunu söyle."

Seks ve ter kokusunu içime çekiyorum ve ona duymak istediği şeyi söyleyemiyorum. Bunun gerçekleştiğinden tam olarak emin değilim. "Eğer gerçek değilse, bitmesini istemiyorum," diye fısıldıyorum.

Bunun olacağını hiç düşünmemiştim. Cashton yaşanması imkânsız bir anı oldu ama onunla yaşadığım o eksiksiz duygu, onun sıcak kolları gibi beni sarıyor. Beni bir battaniye gibi sarıyor ve asla bırakmak istemiyorum.

Cashton, "Bunun düşünmemiştim," diyor.

Son on yıldır yaşadığım hayatın gerçekte ne olduğunu görebilmem için ne kadar çok şeyin olması gerektiğinin farkında değildim. Anlamsız.

Bu, dilimin ucundaki iğneyi kullanmamı ve bunu ona çevirmemi engellemiyor. "Burada oynaman çok uzun sürdü."

Cashton kahkahayı patlatır. "Pislik."

Burada durup ona sonsuza dek sarılabiliyim ama bunun böyle gitmeyeceğini biliyorum.

Geri çekiliyor ve o karanlık gözleriyle bana bakıyor. "Beni hayalete çevirdin."

İç çekerek gitmesine izin verdim. "Ben yaptım." "Açıkla kendini."

"Ben aptal mıyım?"

"Bunu yıllardır biliyorum. Tekrar dene." Gülümsemeye zorladım.

"Tamam. Hadi yapalım şu işi."

BEŞİNCİ BÖLÜM

LOCKE'UN YEŞİL GÖZLERİ YUMUŞAR. Çenesi hâlâ köşeli, burnu dar ama teni eskiden soluk ve çilliydi. Şimdi ise hafif bronzlaştığı için muhteşem çilleri o kadar parlak değil.

Gözleri gömleksiz gövdemden dar pantolonuma kadar üzerimde geziniyor ve yüzündeki ifade neredeyse onu sorgusuz sualsiz affetme isteği uyandırıyor.

Yaralı bir köpek yavrusu gibi kaybolmuş görünüyor ve bunların hiçbirinin benim hatam *olmadığını* bilsem *de -beni* hayalet gibi terk eden oydu- kendimi sorumlu hissetmekten alıkoyamıyorum.

Az önce beni unutana kadar beceren adamın, şu anda karşımda duran ve yüzünde bunun gerçek olmadığına dair saf bir korku ve belirsizlikle, sanki her an uyanabilecekmiş gibi duran adam olması akıllara durgunluk veriyor.

Bunun farkındayım çünkü şu anda içimde olup biten tam olarak bu.

"Bir içki ister misin?" diye sordum. Mini buzdolabına doğru ilerliyorum. "Bira ya da Dr. Pepper'dan birini seçebilirsin."

Locke'un yüzü aydınlanır. "Hatırladın."

"Seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum ve vişneli kola bağımlılığının sen gençken seninle ilgili en büyük şeylerden biri olduğunu düşünürsek, bunu unutmam mümkün değildi."

"Geleceğimi biliyordun."

"Geleceğini *umuyordum*." Tam bir olmak için kaşlarımı sallıyorum. "Ve sanırım geldin. Birden fazla şekilde."

Locke alay eder. "Hâlâ her zamanki gibi klişesin."

"Her zaman. Hayat ciddi ve samimi olmak için çok kısa." "Bunu bir Hallmark kartına yazmalılar."

Nostalji öyle bir güçle vuruyor ki beni bir için şaşırtıyor. Nasıl hala aynı olabiliyoruz, hala birbirimizle oynayabiliyoruz, ama aramızda on yıl var?

Ona bir Dr. Pepper uzatıyorum, parmaklarımız birbirine sürtünüyor. Çok hafif ama aramızda her zaman çakan kıvılcım hâlâ orada.

"Hadi gel." Locke gazozu bıraktı ve elimi tutarak beni otobüsün duvarı boyunca uzanan uzun bank koltuğuna .

Yakın oturuyoruz, kalçalarımız birbirine değiyor ve o beni bırakmayı reddediyor.

"Bir şeyi bilmeni istiyorum." Locke'un başparmağı elimi okşuyor. "Wharton'daki ilk iki yılım cehennem gibiydi. Kelimenin tam anlamıyla, tek yaptığım çalışmaktı. Tek bir arkadaş edindim. Hiçbir partiye gitmedim, hiçbir kulübe katılmadım ve tüm boş zamanımı internette aptalca bıraktığım eski erkek arkadaşımı takip ederek geçirdim. Paylaşımlarını izlemek ve senden bir güncelleme beklemek hayatım oldu. Günaydın mesajımı görebilmen için Batı Yakası'nda uyanmanı beklemek o kadar sağlıklı hale geldi ki derslerime odaklanmam gerekirken telefonumu kontrol ediyordum."

Bunda bir yanlışlık görmem gerektiğini biliyorum ama ben de öyleydim. "O zamanlar günlerimin en sevdiğim kısmı seninle internette konuşmak ya da sınavlarla ilgili paylaşımlarını görmektir ya da..." Aklıma bir şey geldi. "Tamam, gönderilerinin çoğunun okulla ilgili olduğunu hatırlıyorum. Bunu beni çıktığın çocuklardan korumak için falan yaptığını sanıyordum."

"*Kimseyle* çıkmadım."

"Hiç mi?" Çılgılık atıyorum.

"Mesele de bu zaten. Ben o üniversite deneyimlerini yaşayabileyim ve sen de suçluluk duymadan Los Angeles'ta yaşayabilesin diye ayrıldık. İki yıl sonra, oda arkadaşım artık benim dışarı çıkmamamdan bıkmıştı. Beni

seni bir aylığına engelledim. Ondan sonra istersem engelini kaldırabilirdim... ama..."

"Ama o kadar hoşuna gitti ki, bunu kalıcı bir şey yapacağımı mı düşündün?" Sesim acı geliyor. Bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Acı *çekiyorum*.

"Hiç de değil. Bundan nefret ediyordum. Ama iki yıldır ilk kez, yapacağımızı söylediğimiz şeyi yapıyordum ve senin engelini kaldırırsam eski alışkanlıklarına geri dönmekten korkuyordum. Planım ya sen buraya geldiğinde"-turne otobüsünün etrafını işaret ediyor-"ya da ben MBA'imi aldığımda engelini kaldırmaktı. Biri ya da diğeri."

"Peki mezun olduğunuzda unuttunuz mu?"

"Mezun , ben... ben korktum." "Ne? Neden?"

"Ben MBA'imi almadan üç ay önce iTunes'da bir numaraya yükselmiştiniz."

"Yani?"

Locke sesimi yükseltmem karşısında irkildi. "Yani sen ünlü olur olmaz seninle iletişime geçecektim. Bu yanlış geliyordu. Sanki sadece şöhretinin ya da paranın peşinde olduğumu düşünecektin."

"Üzgünüm *Locke*. Buna alışmak zor olacak." Sığabilmek için dizimi bükerek bankta yan dönüyorum. "Şöhretimin peşinde olduğunu asla düşünmezdim."

"İçten içe muhtemelen bunu biliyordum. Ama aynı zamanda hayatımda büyük bir geçiş döneminden geçiyordum. Mezun olmak üzereydim, alanımla ilgili birkaç iş teklifi almıştım ama bunların hepsi... anlamsız geliyordu. Çok uzun zamandır çok çalışıyordum ve her şeyin farklı olacağını düşünmüştüm. Kendimi başarılı hissedeceğimi düşünmüştüm. Harika bir iş bulup çok para kazanabilmek için en iyi okullardan birine gitmek üzere senden ayrıldım ama bu bana doğru gelmedi."

"Doğru hissettiren neydi?"

"Hiçbir şey. Seni gördüm, müzikte ne kadar ilerlediğini gördüm ve rakamlarla geleceğime baktığımda midemde korkudan başka bir şey yoktu. Ben de varoluşsal bir kriz yaşayan her yeni mezunun yapacağını yaptım."

"Uyuşturucu alışkanlığı, kumar bağımlılığı ve Vegas'taki tüm kumarhanelerden atılmak mı?"

Locke homurdanıyor. "Hayır. Sırt çantamla dünyayı dolaşmaya çıktım. Avrupa'nın pek çok yerini gördüm."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. "Yok artık. Bu harika." ". Ve eve geldiğimde, o başarıyı hissettim
, ama-"

"İstediğin zaman beni bulabilirdin. Seni bulamadım. Sherlock Emerson'ı her yerde aradım. Sanırım seni neden bulamadığımı biliyorum *Locke*."

"Avrupa'dan döndükten sonra işler biraz karıştı. Sen ve ben ayrıldığımızda, bu beni neredeyse öldürüyordu. Kafamda kaderin bizi tekrar bir araya getireceğine dair bir şey kurmuştum. Şans eseri ya da... burada."

"On yıl..."

Beni dürttü. "Hey, okulunuza transfer olduğumda bana söylediğin ilk şeylerden birini hatırlıyor musun?"

"*Sen ateşlisin, ben eşcinselim, lütfen sen de eşcinsel olduğumu söyler misin?* Bu benim her zamanki repliğim."

Locke gülüyor. "Hayır. *'Benim adım Cashton Kingsley. Bunu hatırlamalısın çünkü bir gün her yerde karşına çıkacak.* On altı yapacağını bildiğin her şeyi başardın. O zamanlar doğru seçimi yaptığımı biliyorum. Aksi takdirde tüm bunlara sahip olamazdın."

Haklı olmasından nefret ediyorum. Ki bu her zaman olur. "Şimdi ne yapıyorsun?" Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir hayatı olması bana garip geliyor.

"Vegas'taki bir kumarhanenin finans müdürlerinden biriyim."

"Lanet olsun, evlat. Sanırım bu yüzden takım elbise giyiyorsun."

"Şey, o ve ben... sana iyi görünmek istedim." Locke gülüyor. "Yıllarımı seni unutmaya çalışarak geçirdikten sonra senden kaçmanın mümkün olmadığı kadar büyük bir başarı elde etmen ironikti. Ya da şarkılarından." Eğiliyor. "Bu arada setin harikaydı. Gerçekten bir iddiayı mı kaybettin yoksa Katy Perry benim çıkarım için miydi?"

"Yüzde yüz sizsiniz ve çocuklar şimdiden onlara borçlu olduğumu söylediler. Hem de çok. Gelecek yıl için ayak masajı ve gitar akordu yapmayı hayal ediyorum."

"Buna değer mi?"

Bana bakış şekliyle mi? "Kesinlikle evet."

"Öyleydi..." Dudaklarını yalıyor. "Dünyanın sonuyla ilgili olan da benim için miydi?"

Biraz üzerinde oynamak istiyorum ama o savunmasız yeşil gözleriyle bana bakıyor. "Bunu ne ele verdi? Tamamen bizimle ilgili olduğunu mu yoksa... tamamen bizimle ilgili olduğunu mu?"

Locke gülümsüyor.

"Bu konuda çok mutlu olmayın. Kalabalık pek hoşlanmadı. Kaydedileceğinden şüpheliyim."

"Sanki da. O şarkıyı benim için yazmıştın. Bunca yıldan sonra ..."

"Her zaman şekilde yanımda oldun. Öyle olsa bile sadece hüznü anılardı." Başımı ve sesimi alçaltıyorum. "Buraya gelmek aslında son on yıldır tek amacımdı. Burada olmanı umuyordum ve Seb bana gelmeyeceğini söyleyip dursa da direndim. Ta ki Thorne senin için bıraktığım biletleri almadığını söyleyene kadar. İşte bu yüzden buradayım." Otobüsün etrafını işaret ediyorum.

"Seb, ha?" Kaşlarını çatarak güzel yüz hatlarını bozuyor. "Her programda taşıdığın eşcinsel o mu?"

Ondan sızan saf kıskançlık karşısında içim ısınıyor. "Evet, bu o olurdu." Muhtemelen ona bir açıklama borçluyum ama şu anda bunu yapmak istemiyorum. O da fazladan bir şey vermiyor. "Ve sen de seni ektiğimi mi düşündün?"

Kendi biletimi kendim aldım."

"Başka ne düşüneceğimi bilemedim. Birbirimizi bir yıldır görmedik. *on yıl.*"

"Yeterince adil." Locke koltuğunda arkasına yaslanır. "Son on yılı aradan çıkaralım ve arayı kapatalım. Şimdiye kadarki en kötü randevunla başlayalım."

Ona şüpheyle bakıyorum. "Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?"

"Neden olmasın? Suçluluk duymadan birlikte olabilmek için ayrılacak kadar olgunsak, artık birer yetişkin olduğumuzda bu konuyu konuşacak kadar da olgun olmalıyız."

"Sen bir yetişkin olabilirsin. Sen gittikten sonra pek olgunlaşamadım."

Locke yine gülümsüyor ve bu bir kafa gezintisi. Sevdiğim çocuk tam orada. Bana gülümsüyor. Karşı konulmaz, büyümüş ve toparlanmış görünüyor.

Ve burada gömleksizim. Sanki nasıl bile bilmiyorum. Evet, bu doğru.

"Tamam," diye yumuşadım, "ama kurallar. Sadece boktan randevularını duymak istiyorum. Tatlı erkek arkadaşlar ya da benden daha büyük aleti olan erkeklerle ateşli, mükemmel ilişkiler yok."

"Bekle, bu *hiçbir* ilişki hakkında konuşamayacağım anlamına gelir."

Şerefsiz sırtıyor. "Ooh, *yan*. İkimiz de bunun ne kadar yanlış olduğunu bilmesek gücenirdim.

Daha on dakika önce elini bu kötü çocuğa dolamıştın." Aletimi sıkıyorum. Çünkü ben klas bir oyuncuyum.

"Lisede çıkmaya başladığımızda, senin hepsini ağzıma sığdıramadığım için kafa verme konusunda kötü olduğumu düşündüğümü hatırlıyorum."

Yanağını okşadım. "Tatlım, boyutunun bununla hiçbir ilgisi yok. Sen kafa vermede kötü."

Elime vurup uzaklaştırdı. "Siktir git."

"Bir, zaten yaptın. Ve ikincisi, penis boyu şakası için seni geri almak zorundaydım."

Başını sallıyor. "Güzel. Bir an için kendimi kanıtlamak zorunda düşündüm."

"Lanet olsun! Sözümü geri alıyorum. Berbatsın, iyi değilsin, sakso çekme konusunda çok kötüsün ve pratik yapman gerek."

"Belki daha sonra. Hayatın hakkında bilgi edinmek istiyorum."

"Tamam o zaman." Dönüp ona bakıyorum. "Önemli kısımlar. En kötü randevu, müzik yapımcısı olduğunu ve bağlantıları olduğunu söyleyen tam bir serseriydi. Spoiler: yoktu."

"Adı neydi?"

"Los Angeles'taki ilk yılımda tanıştığım her erkek." Locke gülüyor.

". En kötü randevun."

"Paris'te bir adamla çıktım, hesabı bana bıraktı ve ben ödedikten sonra restorandan ayrıldık, bana iyi geceler öpücüğü verirken yankesicilik yaptı."

. "Ooh, acımasız. Bir keresinde üzerime atlamışlardı." Locke'un yüzü aydınlandı. "Yok artık."

"Ve şunu dinleyin, Bay Kusmuk şu anda takıldığım ve ilişki yaşamadığını söyleyen başka bir adamla birlikte."

"O zamandan beri ciddi bir ilişkiniz oldu mu..."

"Hayır. Bu yaşam tarzı başarılı ilişkiler için elverişli değil." Ağzımdan çıkar çıkmaz pişmanlık duyuyorum. "Ama demek istediğim, doğru kişi için-"

Elimi sıktı. "Sorun değil, anlıyorum. Günah Şehri'nde yaşamak ve çalışmak pek de masum bir şey değil. Turnede muhtemelen on kat daha fazladır."

Başımı salladım. "Bunca zaman sonra Nevada'ya döndüğüne inanamıyorum."

"Bir keresinde anneni görmeye gitmişim." Geri çekiliyorum.

"Bana hiç söylemedi."

"Evi boştu. Lisans eğitimim ile yüksek lisans eğitimim arasındaydı."

"Ah. Evet, bana daha yakın olmak için Los Angeles'a taşındı ..." Saydım...

"Yaklaşık yedi yıl önce mi? Şimdi benimkinin yanındaki evde yaşıyor."

"Bu seks hayatın için iyi olamaz."

Gülüyorum. "Ben evime erkek getirmem."

"Ünlü biri olduğun için bunun akıllıca olduğunu söyleyebilirim ama onların evine gitmek gerçekten akıllıca mı? Ya seni bodrumlarına kilitlerlerse?"

"Henüz olmadı ama kaçırılırsam albüm satışlarını hayal edebiliyor musunuz?"

Locke kaşlarını çatar. "Önceliklerinizi yeniden değerlendirmemiz gerekebilir." Bu bir şaka olsa da, "biz" lafına takıldım.

"Biz" kelimesini seviyorum. Tekrar *biz* olmak istiyorum.

"Sanırım hepimiz yakalandık," diye fısıldıyorum. Tereddüt etmeden ağzımı onunkine bastırıyorum.

Geri çekilene kadar dudaklarında tereddüt oluşuyor. "Bekle, bir sorum daha var. Yıllardır beni deli ediyor. Neredeyse blok yaşağımı çiğnememe neden oluyordu."

Şimdi ilgimi çekti. "Nedir bu?"

"*Cash Me Outside?* Gerçekten mi?"

Bir kakhaha patlattım. "Değil mi? Dostum, yıllar boyunca çok boktan grup isimlerim oldu: Cashed Up, Loaded Cash, Cash 22... ama en ünlüsü 2016'da kimsenin hatırlamadığı viral bir popüler kültür göndermesi."

"Kafana vurmak istedim."

"Oh, *beni dışarıda nakde çevirmek* istiyorsun, *buna ne dersin?*"

Locke başını sallar. " , değil mi?"

"Hiç de değil."

Locke'un gözlerindeki hü­zün, aynı şeyin onun için de söylenip söylenemeyeceğini merak etmeme neden oluyor.

ALTINCI BÖLÜM

CASHTON, şöhrete rağmen yıllar önce aşık olduğum çocuk. Ve ben... hayatımı gerçekten incelediğimde tam bir karmaşa içindeyim. MBA'imi tamamladıktan sonra beni kabul eden tek finans işine girdim ama hâlâ mezun olmadan önceki kadar kaybolmuş hissediyorum.

Yurtdışından eve farklı bir insan olarak döndüm. Daha özgürdüm, mesleki onay için daha az çaresizdim ve bir yuva kurma düşüncesi beni sinirlendiriyordu. Bu da yepyeni bir eşle iyiye işaret değildi. Ayrıca beş parasızdım. Öğrenci kredileri, dünyanın dört bir yanında kredi kartları ve daha önce teklif aldığım altı haneli işlerin hiçbirisi hala beni istemiyordu. İki yıl sonra bir diplomam ve hiç deneyimim olmadığı düşünüldüğünde gerçekten şok ediciydi.

Sineye çekip beni isteyen tek işi kabul etmek zorunda kaldım. İşletme mezunu biri benim işimi yapabilirdi.

Evet, resmi unvanı finans müdürü, ancak küçük bir gerçek, Vegas'taki kumarhanelerde o kadar çok para dolaşıyor ki, tek bir kumarhanede her bir doları kontrol eden ve iki kez kontrol eden sayısız finans müdürü var.

Cashton'la ilgili her şeye girmek istemiyorum. Bunu mahvetmek istemiyorum.

"Ne yapmamız gerektiğini biliyor musun?" Ben soruyorum. "İkinci raunt mu?"

Gülümsüyorum. "Tanrım, işte rock yıldızı dayanıklılığı. Biraz daha zamana ihtiyacım var. Gidip festivali izlemeye ne dersin?"

Cashton bana şüpheyle bakıyor. "Sen... Çöl güneşinin altında durup rock müzik dinlemek istiyorsun..." Gözleri kısıldı. "Sen bir pod insanısın, değil mi? Bu yüzden adını değiştirdin. Bu yüzden Sherlock'umun nefret edeceği şeyler yapmak istiyorsun."

Gözlerimi deviriyorum. "Ha, ha, *Cashton*."

"Eww, hayır. Ben sana Locke diyeceksem, sen de bana Cash diyeceksin."

Bu adil, ama... çok garip. Şöhreti yakaladığında ve Cash ismi her yerde duyulduğunda bile onu Cashton'ımdan başkası olarak görmek zordu. Ama yapacağım. Onun için.

"Hadi gel." Ayağa fırladım ve *Cash*'i de yanıma çektim. "Beni etrafta sürükleyebilir ve her zaman yaptığın gibi kimin kim olduğu hakkında saçmalayabilir ve herkese hayranlık duyabilirsin."

"Üzerime bir şeyler giyeyim." Cash otobüsün arkasına doğru ilerler, bir bölmeyi geçer ve sonra elinde bir tişörtle dışarı çıkar. "Kendi grubumun tişörtünü giymek üzücünden ironiye doğru bir ölçekte nereye düşer?"

"Hüzün ölçeği tam üç. İronik ölçeği dokuz. Ama narsisistik ölçekte? On üç gibi."

"Her zaman haklı olduğum için narsist değilim..." Tişörtü kafasına geçiriyor ve sırtarak dışarı çıkıyor.

Tipik nakit.

"Hey, ceketimi burada bıraksam sorun olur mu? Hava çok sıcak ve onu taşıırken kendimi aptal gibi hissediyorum." Daha önce de söylediğim gibi, takım elbiseyi ona iyi görünmek için giydim, çölün ne kadar sıcak olduğunu tamamen unuttum, ama aynı zamanda bir tür zırh. Gerçekte bir şey yapmadığım halde yapıyormuşum gibi görünmemi sağlıyor.

Cash kara gözleriyle bana bakıyor, her zamanki yaramazlık parıltısı her zaman mevcut. Kravatımı yeleğimden çekip çıkarıyor. "Bundan da kurtulman gerek."

Merak etme, seni daha az iş adamı, daha çok rock yıldızı gibi göstereceğim." Kravatımı gevşetiyor ve gömleğimin yakasından geçiriyor.

"Senin için yeterince havalı değil miyim?" Onun için yeterince havalı olmadığımı biliyorum.

En azından bu değişmedi.

Kollarımı dirseklerime kadar kıvrıyor. "Kimse o kadar havalı değil ama sen idare edersin."

"Narsist olmamakla ilgili şeyi tekrar söyle."

Cash güler. Otobüsün yan tarafına geçer ve güneş gözlüklerini takar, saçlarını arkadan bağlar ve kafasına hasır bir şapka geçirir.

"Kovboy gibi görünüyorsun," diye ettim.

"Yeeha, orospu çocuğu. Böylece tanınmayacağım. Umarım."

"Belki de gömlek seçiminiz en iyisi değildir. Ne yani, Bay Büyük ve Ünlü hayranlarıyla başa çıkamıyor mu?"

Cash öne doğru bir adım atıp eğilerek dudaklarımı usulca öptü. "İnsanların bana ne kadar harika olduğumu söylemelerini dinlemektense zamanımı senin güneş yanığı hakkında sızlanmanı dinleyerek geçirmeyi tercih ederim."

"Kahretsin, benden çok hoşlanıyor olmalısın." Bir öpücük daha. "Hiç durmadım." Ben de ondan hoşlanmayı hiç bırakmadım.

Kendimi lisede yaşadıklarımızın gençlik aşkından başka bir şey olmadığına ikna etmeye çalışıyordum. Bunca yıl sonra benden hoşlanmayı bırak, beni hatırlamayacağına bile.

Yine de işte buradayız, yirmi sekiz yaşındayız, sözde daha bilge ve daha deneyimliyiz, ama yine on sekiz yaşındaymışım gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

Aramızda hiçbir şey değişmedi ve eski halimize dönmek çok kolay oldu. Sanki hiç zaman geçmemiş gibi.

Sıcak çöl havası yüzüme çarpıyor ve Cash haklı. Muhtemelen yanmam ve sıcaktan şikayet etmem uzun sürmeyecek.

Biz kızılar vampirler gibiyiz. Soluk tenli. Direkt güneş ışığını sevmezler. Temelde aynıyız. Kan emme olayı hariç. Sik emme

diğer yandan...

Cash'e yan gözle bakıyorum ve ikinci tur teklifini kabul etmediğim için pişmanlık duyuyorum.

"Barikatların arkasında kenarda durabiliriz," diyor Cash ve beni ana sahneye doğru yönlendiriyor.

Kalabalık çok büyük ve oraya uyum sağlamaya çalışmak yerine saklanmak istemesi mantıklı.

Seti sırasında insanların onun için nasıl çıldırdığını gördüm. Herkes onu seviyor.

Ve nasıl hissettiklerini çok iyi biliyorum. Kalabalığın önündeyken benim Cash'imi güçlendiriyor.

Beni seyirciye yakın ama ekipman ve hoparlörlerin arkasında yarı gizli bir yan sahne alanına çekiyor.

Sadece gruplardan değil, insanların durmak bilmeyen çığlıklarından da çok gürültülü.

Yirmi bin kişinin sizin için çığlık atması, Cash'in hâlâ bıraktığım çocuk olması şaşırtıcı.

Konuşmak imkânsız ama Cash'le konuşmama da gerek yok. Aramızda sözcüklerin olmaması hiçbir zaman sorun olmadı. Muhtemelen on yedi yaşımızda yapmamız gerekenden daha uzun süre rahat bir sessizlik içinde oturabilir ya da ayakta durabilirdik.

Bu, başka hiç kimseyle yaşamadığım bir rahatlık seviyesi.

Cash önümde hareket ediyor, kollarımı beline doluyor, böylece onu arkadan tutuyorum.

Başımı kovboy şapkasının siperliğinin altına eğiyorum ve beni duyabilmesi için kulağına konuşuyorum. "Eski günlerdeki gibi."

Öylece kalıyoruz, şu anda sahnede olan grubu izliyoruz... Hiçbir fikrim yok, ama umurumda değil. Çünkü ihtiyacım olan her şey burada.

"Sana yiyecek bir şeyler getirmemi ister misin? Ya da içki?"

Benim için telaşlanmasına bayılıyorum. Ben gelirim diye Dr. Pepper alması gibi.

"Sadece sana ve görünüşe göre müzik dediğin şeye ihtiyacım var."

Cash yüksek sesle ve sıcak bir şekilde güler. "Sen de hiç değişmemişsin." O haklı. Birçok yönden değişmedim, ama diğer yönlerden ...

Kesinlikle gurur pek çok şey yaptım. Cash'in bana farklı gözle bakmasına neden olabilecek şeyler. Ama burada o konuya girmek istemiyorum.

Cash sahneden ayrılırken grubu ısıklıyor ve alkışlıyor, her birine beşlik çakıyor ya da yumruk tokuşturuyor ama yanımdan hiç ayrılmıyor.

Elimi kalçasından bir kez çekmeye çalıştığımda, daha sıkı kavıyor ve orada bırakıyor.

Grup üyelerinin her biri bana bakıyor, meraktan mı yoksa başka bir şeyden mi, ama Cash bana tutunurken, başkalarının ne düşündüğünü daha az umursayamazdım.

Yol görevlileri bir sonraki gösteri için sahneyi hazırlarken, Cash ve planları hakkında daha fazla bilgi edinme fırsatını değerlendiriyorum.

"Tur programınız nasıl gidiyor?"

"Aslında birkaç gün iznimiz var. Çocuklar yakın olduğu için Vegas'a gitmek istiyorlar."

"Vegas, ha? Şehrin benim bölgeme mi geleceksin?"

"Kartlarını doğru oyna, *şehrin* senin *bölgesinden* asla ayrılmayacağım." "Her şeyi nasıl kirli gösteriyorsun?"

"Bu bir hediye."

Cash, lisede başımızı belaya sokacak bir şey yapmak üzere olduğunu anladığımda yüzünde beliren ifadeyle bana bakıyor.

Çenesini kaldırıp ağzını benimkine yaklaştırıyor. Beni tam burada, bu müzik festivalinin ortasında, hayranların, kameraların ve Tanrı'nın önünde öpmek üzere ve umurunda bile değil.

Dudaklarımız birbirine hemen önce, "Bunu yapmalısın." dedim.

Kaşları çatılır. "Ne yapacağım? Seni öpmek mi? Ben bunu planlıyordum ama sen ağzını açarak bunu mahvettin."

"Kendimi savunmam gerekirse, seni öpmek için ağzımı da açmak zorundayım." "Ukalılığı bırak ve bana ne demek istediğini söyle."

"Bu gece benimle Vegas'a gelmelisin." Cash kollarında dönüyor. "Gerçekten mi?"

"Festivalin son gecesi, değil mi? İzin günlerinde benimle kal ve sen ayrılmak zorunda kalana kadar yine biz olalım. Cashton ve Sherlock."

"Oh, ben de varım."

"Öyle mi?" *Bu sıcaktan kurtulabilecek miyiz?*

"Bir sonraki setten hemen sonra."

Çok yakın. "Kulağa hoş geliyor. Ve hiç de sıcak değil. Ya da gürültülü. Ya da kalabalık." Cash kahkahayı patlatır. "Seninle dalga geçiyorum. Hadi gidelim."

"Oh, şükürler olsun." Onu kendime çekiyorum ve dudaklarına büyük ama kısa bir öpücük konduruyorum.

"Hadi ama, bundan daha iyisini yapabilirsin." Cash gömleğimin yakasını kavırıyor ve tüm bedenimi zayıflatan daha derin bir öpücük için beni geri getiriyor.

Ağzına doğru inliyorum.

Cash'in kovboy şapkası geriye doğru devrilir ve kafasından düşer.

Kılık değiştirme olarak ne kadar işe yaradığını bilmiyorum ama görünüşe göre bir şeyler yapıyordu. Barikatların kenarındaki bir grup insanın bağırıışları ve Cash'in adının anılması bizi ayırıyor.

"Kahretsin. Özür dilerim," diyor. "Sorun değil. Git merhaba de."

"Bir saniye içinde buradan çıkacağız. Söz veriyorum."

Cash'in hayran grubuna doğru ilerleyişini izliyorum. Onlara sarılıyor, boynuz işareti yaparken birkaç selfie çekiyor ve hatta iki kızın yanaklarını öpmesine izin veriyor.

Doğal karizmatik kişiliği ve herkes buna bayılıyor.

Uzak mesafe ilişkisini yürütmeye çalışsaydık nasıl olurdu merak ediyorum. Üniversitenin ilk iki yılında kimseyle çıkmadığımı düşünürsek, muhtemelen bunu başarabilirdim, ancak sosyal medyada bu tür şeyleri görmeyi nasıl idare ederdim bilmiyorum - onun konserlerden insanlarla mutlu ve eğlenirken çekilmiş fotoğrafları.

Birkaç metre uzaktan izlemek yeterince zor.

Yere düşen şapkasını kapıyorum ve tam zamanında onlara yaklaşıp "Yanımdaki kim? O da mı ünlü?"

Öfkelendim. "Hayır, ben hiç kimse değilim."

Cash gruba döner. "Aslında bugün piyasaya sürdüğümüz şarkının ilham kaynağı o."

"Dünyanın sonu mu?" diye sorar bir kız.

"İşte o," diyor Cash kolayca.

Ciyak ciyak bağırıp bunun ne kadar tatlı olduğunu söylüyorlar, ancak Cash'in beni herkesin içinde kabul etmesinden duydukları şaşkınlık ve şok onların yüksek perdeden heyecanını bastırıyor.

Ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yok. Cash'in yönelimi medyada bir sır değil. Büyük bir röportajda açılmak zorunda kalan ünlülerden biri değildi. Viral olan ve onun "açılımı" olan klip, bir paparazzinin ona eşcinsel olduğunun doğru olup olmadığını sormasıydı. Cash arabasına doğru ilerlerken, etrafı kamera flaşları ve kendisine yöneltilen diğer sorularla çevriliyken sadece gülüyordu. Ancak son anda paparazziye döndü, alametifarikası olan sırtışını takındı ve "Bunun bir sır olduğunu fark etmemiştim" dedi. Onlar daha fazla soru sormadan arabasına bindi ve uzaklaştı.

O klibi milyonlarca kez izlemiş olmalıyım. Aynı anda hem gurur duydum hem de içim sızladı.

Bu olay olduğunda, onu görmeyeli yedi yıl olmuştu. Beş yıl da ben onunla ilişkiyi keseli.

Onu özledim. Onunla iletişime geçmek istedim. Ama bunu yapacak gücü kendimde bulamadım.

Kendime olan güvensizliğim ve buna izin vermedi.

Wharton'a gitmemin nedeni ailemin benden beklentisinin bu olmasıydı. Eşcinsel olduğum için onları zaten büyük ölçüde hayal kırıklığına uğratmıştım. En azından istikrarlı ve saygın bir mesleğe girebileceğimi düşündüm.

Cash, farklı bir hayalin peşinden gitmem için bana ilham kaynağı oldu. Kabul ediyorum, başka bir yola saptı ama dünyayı keşfetmemin nedeni oydu.

Hayranlarıyla işini bitirdi ve başını eğerek bana doğru yürüdü. "Ne?"

Kovboy şapkasını kafasına geçirdim. "Sen."

"Ben mi, ne?"

Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Sadece seni."

YEDİNCİ BÖLÜM

Tur otobüsüne doğru yürürken Locke ve benim aşk acısı çeken iki sık kafalı gibi görüldüğümüze eminim. Planımız birkaç günlüğüne bana bir şeyler almak ve Locke'un arabasıyla gün batımına doğru yola çıkmak.

Otobüsün merdivenlerini tırmanıp grubum tarafından karşılandığımızda bu plan neredeyse boka sarıyordu. Aslında ailem. Annem dışında.

Greg ve Jasper pek aldırış etmiyor. Üzerlerinde hayranları var.

Ancak Seb ve Thorne. Locke'a hançer gibi bakıyorlar.

"Kalbini kıran adam mı yoksa kalbini kıran adamı unutmak için günlerce kendini gömeceğin adam mı?" Seb soruyor.

"Vay canına," diyor Locke. "Bunlar benim seçeneklerim, ha?" Alaycı bir tavırla çenesini ovuşturur. "İkisi birden olamaz mıyım?"

Homurdanıyorum.

Adamım kendi başına ayakta durup arkadaşlarımla takılabiliyor mu? Bu adam hayatım boyunca neredeydi?

Doğru ya. Benden kaçıyorsun.

Buna üzülmediğimi söyleyemem ama kesinlikle affetme yolundayım. O muhteşem sikiyle birkaç kez daha sikilirsem muhtemelen birini bıçakladığı için bile onu affedebilirim.

Neden birini bıçaklasın ki, bilmiyorum ama bu değil.

Mesele Şu ki, nerede umurumda değil. Ne yaptığı umurumda değil.
Tek umursadığım onun burada benimle olması.

"Millet, bu Locke Emerson. Locke, bu m¼d¼r¼m¼z Thorne." İŞaret ediyorum. "Baş gitaristim Seb, bateristim Jasper ve başım Greg. Kızlar... daha ¼nce hiç tanıŐmadığım insanlar."

Jasper ve Greg'in y¼z ifadelerine bakılırsa bana isimlerini bile s¼yleyemiyorlar.

G¼zelmiŐ.

"Ah," diyor Seb ve masadaki koltuğundan kalkıyor. "Demek sonunda ortaya çıktı..." Yaklaşıyor ve s¼zde erkeklik taslayarak g¼ęs¼n¼ ŐiŐiriyor.

Onu ittim. "Geri çekil, Seb. B¼y¼k ağabeylik yapma, tamam mı?"

"Ama erkek arkadaŐlarına işkence etmeyi seviyorum. Kıvranmaları ¼ok eğlenceli oluyor."

BakiŐlarımı kısıyorum ¼¼nk¼ benim erkek arkadaşım yok. Tek gecelik ilişkilerim var. Ve hayranlarım.

"Erkek arkadaş, ha?" Locke ses tonunda hafıf bir gerginlikle sorar.

"Ben erkek arkadaş edinmem," diyorum. "Sanırım Seb nasıl tepki vereceğini g¼rmek i¼in seninle dalga ge¼iyor."

"Tamam, peki," diyor Seb. "Aslında ortaya ¼ıkıp erkek arkadaŐınmıŐ gibi davranarak korkutacağım t¼m o erkekleri kastetmiŐtim." G¼l¼yor. "Sanki osuruklarını ateşe vermiŐim gibi ka¼ıŐırlardı."

"Hmm, burada ka¼ kiŐiden bahsediyoruz?" Locke sorar.

Bileğimdeki hayali saatime bakıyorum. "Vay canına, saate bak. Bu ¼¼l yollarında g¼remeyeceęimiz kadar karanlık olmadan Vegas'a varmak istiyorsak gitmeye hazırlanmalıyız."

Locke kolunu omuzlarıma atıyor. "Seninle tanıştığımda h¼l¼ aynı kızaran bakire olduğun yanılgısına kapılmıyorum."

Seb kahkahalarla uluyor. "Bu adam senin kirazını mı patlattı? Bu harika."

"Onlara geçmişimiz hakkında ne kadar şey anlattın?" Locke soruyor. "Pek değil... çok..."

Seb, "Hiçbir şey," diye cevap veriyor ve ben de ona kaşlarımı çatıyorum.

"Ölüm Vadisi'ne rezervasyon yaptırana kadar bize söylemedi. Sonra bir şişe tekila içerken her şeyi ağzından kaçırdı. Bu eğlenceli bir temizlik değildi."

"Seb. Dur. Konuşmayı." Burnumun kenarını çimdikliyorum.

Locke, "Onu mezuniyet gecesinde görmeliydin," diyor. "O-"

Çatıya bakıyorum. "Tanrı mı? Eğer yukarıdaysan. Lütfen beni hemen eve getir. Utançtan ölmeye hazırım. Teşekkürler."

Locke beni kendine yaklaştırdı. "Tatlım, bunun için aşağıya bakmak isteyebilirsin."

"Bu çete Nakit Günü'nde mi?"

Locke ve Seb aynı anda "Her gün Nakit Günü'nde çete oluyor," diyor.

Acayip.

Seb gülümser. "Tamam, onaylıyorum. Senin saçmalıklarınla uğraşacak kadar soğukkanlı görünüyor." Sözde en iyi arkadaşım koltuğuna geri dönüyor.

"Bu kadar mı?" Locke sorar. "Sorgumun kapsamı bu kadar mıydı?" "Bu daha başlangıç," diye mırıldanıyorum. "Gidip birkaç eşyayı toplayayım ve

yola çıkabiliriz."

"Vegas'a erken mi gidiyorsun?" Thorne soruyor.

"Evet. Locke'la arayı gereken çok şey var. Hem de çok." Thorne endişeli görünüyor.

"Seks demek istiyorum, Thorne. Çok ama çok fazla seks."

"Teşekkürler," diyor Thorne kuru bir sesle. "Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Locke'un vücut ısısı üzerimde hissedebileceğim kadar artıyor. Ona baktığımda yanaklarının pembe olduğunu görüyorum. Onu ben mi kızarttım? Her zaman tam tersi olmuştur. Bu harika bir şey.

"Sorun ne o zaman?" Thorne'a soruyorum.

"Seni götürmesine izin vermeden önce en azından bu adamın geçmişini araştırmama izin verebilir misin?"

Yanımda Locke kaskatı kesiliyor ama ben kolunu tutup güven vermek için sıkıyorum.

"Locke'u çocukluğumdan beri tanırım. O bir psikopat değil. Yani hayır, geçmişini kontrol edemezsiniz."

Gerilim Locke'un donmuş bedenini terk eder.

"Ayrıca, hayatımdan endişe ettiğinde her zaman ne derim?" diye soruyorum. Thorne iç geçiriyor. "Ölünün dirisinden daha değerli olacağını." "Albüm satışlarını düşün!" Heyecanla söylüyorum.

Thorne boş ama önümüzdeki birkaç gün için ihtiyacım olacak giysi ve eşyaları çantama koyarken Locke'a bakışını kaçırmıyorum.

Locke fark ettiyse de belli etmiyor. Beni öyle sıcak bir gülümsemeye izliyor ki, daha hızlı hareket etmeme neden oluyor.

Vegas'a ne kadar çabuk varırsak, birlikte geçireceğimiz birkaç kısa çıplak gün o kadar çabuk başlayabilir.

Çantamı omzuma atıyorum. "Dört gün sonra Caesars'ın dışında görüşürüz."

"Tüm tatilimiz boyunca bizi ekiyor musun?" Seb soruyor. "Oradaki heteroseksüel erkekler reddettiğine göre benimle gey bara kim gelecek?"

Jasper ters ters bakıyor. "Reddediyoruz çünkü her zaman bir adamı alıp gittiğini söylemeden bizi orada bırakıyorsun ve ertesi gün bir barda bir saat boyunca takıldığımızı ve görünürde hiç kadın olmadığını fark ettiğinde gülüyorsun. Zaten *bizimle* ilgilenen de yok."

Seb gülüyor. "Tamam, yeterince adil, ama bu şimdiye kadarki en eğlenceli oyun. Ya da sen daha hızlı ve daha çabuk kavrayarak mahvedene kadar öyleydi."

"Çıktık," diye araya girdim.

Locke'un elini boştaki elime alıyorum ama otobüsten iner inmez ne tarafa gideceğimi bilmediğimi fark ediyorum.

Locke işaret ediyor. "Bu taraftan."

El ele yürürken, liseye ve bunun ilk kez olduğu zamana geri döndüm.

Sadece on yedi yaşında iki deneyimsiz genç bir gün okuldan eve yürüyordu çünkü benim boktan arabam bozulmuştu ve Locke onunla eve kadar yürüyebileceğimi, sonra da beni annesinin arabasına bırakacağını söylemişti.

Hamlesini yaptığıında daha bir blok bile almamıştık.

Birdenbire elim onun elindeydi ve her zaman gösterebildiğim kendinden emin dış görünüşüm kayıp gitti ve okuldaki yeni çocuğa ciddi bir şekilde aşık olan güvensiz bir çocuk ortaya çıktı.

Artık daha yaşlı olabiliriz ama hislerimiz aynı.

Bu adam beni aynı hem geriıyor hem de arzulatıyor. Kendimden emin olmaya çalışıyorum ama titremem onun beni ne kadar etkilediğini ele veriyor.

"Sizi kollayan bir ekibiniz olduğu için mutluyum. Bu çok hoş."

"Evet, onlardan nefret etmeyi seviyorum ve çok sinir bozucu olabiliyorlar ama içten içe hepimiz birbirimizin arkasını kolladığımızı biliyoruz."

"Buna sahip olmak güzel."

"Sende bir şey var mı? Biliyorum annen epey yok
-"

"Annemle babamın evde olmadığını nereden biliyorsun?"

Sertleşmiş çöl zemininde yürürken ayaklarıma bakıyorum. "I
beni engelledikten sonra bir ya da iki kez aramış olabilir
mi?" "Oh."

"Evet. Benim gibi insanlardan uzak durman gerektiğini söyledi. Ve sanırım özentili rock yıldızlarını kastetmedi." Ona doğru riskli bir bakış attım.

"Bu konuda haklısın. Dışarı çıkmamı hiç de iyi karşılamadılar.
Gerçekten de sadece son birkaç yıldır nihayet , ama sonra ..." "Sonra ne
olacak?"

"Yeniden başlamalarına neden olan bir şey oldu. Nevada'ya yeni taşındım ve pek de sıcak bir karşılama olmadı."

Locke bana yeni hayatı hakkında pek bir şey anlatmadı ve bunun bir nedeni var mı yoksa henüz doğru zamanı bulamadık mı bilmiyorum.

"O zaman sana en iyi karşılamayı yapacağımdan emin olabilirsiniz."

Beni dürttü. "Çifte kutlama olacak. Sonunda sen de eve döndün."

Senin olduğun her yer evim olsun istiyorum. Evet, öyle söyleme.

Merhaba, çılgın eski klinger.

Locke yürümeyi bıraktı ve elimi tuttu.

Ona dönüyorum, göğüslerimizi birbirine bastırıyorum. "Ne ?"

"Ciddiyim Cash. Seni tekrar gördüğüm an, hayır, seni tekrar gördüğüm an, gerçekten eve dönmüş gibiydim. On sekiz yaşımdan beri bunu hiç yaşamamıştım."

Keskin bir nefes alıyorum çünkü bu çok fazla. İnanılmaz, gerçek ve derin ama... çok fazla.

Yine de kendimi ona tüm kalbimle katılırken buluyorum. "Sen benim de evimsin."

Locke'un eli vurur. "Oh siktir, oh siktir, oh siktir." Sikiinin etrafında gülüyorum.

"Sanırım bir kurala ihtiyacımız var," diyor nefes nefese. "Çok uzağa gitmeden hemen önce bizi azgın piçlere dönüştüren duygusal saçmalıklar ilan etmek yok."

Onu çekiyorum ve ağzımı elimle değiştiriyorum. "Şimdiye kadar. Çok uzak."

"Nakit..." Başını arkaya atıyor, ama sonra gözlerini yoldan ayırmaması gerektiğini hatırlamış gibi homurdanıyor ve dikkatini tekrar

Gidiyoruz. "Eğer yoldan çıkarsak ve sen ölürsen, Thorne beni öldürür. Seb'in de öldüreceğini varsayıyorum."

"Emniyet kemeri takmayan sensin. Burada ölecek biri varsa, o da sensin."

"Emniyet kemerimi . Bana saldırmadan hemen önce." "Hem de çok şiddetli bir saldırı." Sikini sertçe pompaladım.

"Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım."

"Bunun bitmesini mi istiyorsun? Bana istediğimi ver ve yolculuğun geri kalanı tatmin edici geçsin."

"Ne istiyorsun?"

"Dölün ağzımda." Ona cevap verme şansı vermedim.

Dilim, onu boğazımın arkasına kadar götürmeden önce sikinin başını okşuyor. Taşaklarını okşamak için elimi hareket ettiriyorum ve çıkardığı inilti o kadar yüksek ki bir pop istasyonunda olan radyoyu bastırıyor.

Boktan müzik zevki bile beni ondan soğutmaya yetmiyor.

Locke ağzıma giriyor. Sert nefes alıyor.

Ve o geldiğinde, arabanın büyük bir savrulma yaşamasından korkamayacak kadar dikkatim dağılıyor.

Bunun yerine gülerek onu çekiyorum. "Vay canına, seni yoldan çıkarabileceğimi söylerken gerçekten şaka yapmıyormuşsun."

"Ağzın ikimizin de ölümüne neden olabilir."

"Hmm, sikin dışarıdayken ölmek. Hem utanç verici hem de geride bırakılacak harika bir miras."

"Tabii ki öyle düşünürsün. Bana yardım edebilir misin?" "Tanrım, sana daha yeni oral seks yaptım, şimdi de yardıma mı ihtiyacın var?"

"Nakit," diye sızlanıyor Locke.

"Tamam." Uzanıp onu tekrar pantolonunun içine sokuyorum ve fermuarını kapatıyorum, gerçi bu açıdan düğmelerini kapatmamın imkânı yok. "Yeterince iyi."

Arabayı sürmeye devam ederken bakışlarını üzerimde hissediyorum. "Dikkatini yola vermen gerekmiyor mu?"

"Olmalıyım, ama lanet olsun... bu çılgınlık. Bütün gün böyle geçti."

"Evet, öyle." Ona bir bakış attım. "Ve bunu daha da unutulmaz kılmak için önümüzdeki birkaç günümüz var."

Locke ima ettiğim şeyi kaçırmadı. "Üç gün boyunca otel odamda kalmana izin vereceğimi sanıyorsan hayal kırıklığına uğrayacaksın. Hadi Vegas'ı eskiden istediğimiz gibi yapalım."

"Reşit olmadığımız için iyi bir yere giremediğimiz zamanlar mı? Bunu mu demek istiyorsun?"

"Aynen öyle. Sahte olduğu çok açık olan korkunç sahte kimliklerimizi kullanmamıza gerek kalmayacak."

"Kimliğe hiç ihtiyacım olmayacak. Bunu biliyor musunuz bilmiyorum ama ben önemli biriyim."

Locke gülüyor. "İlk önce benim için önemli biri olduğunu hatırladığın sürece, hayranların sana sahip olamaz."

Tek yaptığım gülümsemek. Muhtemelen garip bir tepkidir.

Hayranlarımız için çok şey yapıyoruz. Özel hayatlarımız sanki bir eğlenceymiş gibi medyaya yansıyor. Bunu kabul ettik ve bunun sürdürdüğümüz yaşam tarzının bir parçası olduğunu biliyoruz.

İçten içe ünlü sıfatından nefret ediyorum. Ünlü olmayı seviyorum ama hala kendim gibi hissediyorum. Abartılı bir ünlü gibi değil. Locke'un beni sahiplenmesi ve hayranlarıma ait olmayıp tamamen onun olmamı istemesi, bunu gerçekten istememe neden oluyor.

Tekrar Locke'un olmak istiyorum.

İşe yaraması için bir yol bulmak istiyorum.

Ancak Strip'teki bir kumarhane aniden Cash Me Outside'ı Vegas'ta yerleşik bir gösteri olarak rezerve etmek istemediği sürece, sürekli yoldayken bunun nasıl yürüyebileceğini göremiyorum. Bu turneden sonra Los Angeles'a dönüp

başka bir albüm, ama belki de çocukları çölde bir yerde bir yazı inzivası yapmaya ikna edebilirim.

Yine de, Locke benimle aynı çevrede olsaydı ne kadar yazı yazabilirdim bilmiyorum.

"Ne düşünüyorsun?" Locke soruyor. "Üç günü nasıl üç aya dönüştüreceğimi." Locke mırıldanır. "Bu güzel olurdu."

"Tamam, kaçınılmaz olan düşüncelerden kurtulalım. Bana Vegas'ta ne yapacağımızı ve beni nereye götüreceğini söylemelisin."

"Kumarhanemde yeni bir gey bar açıldı."

"Kumarhanen, ha?"

"Patronumun kumarhanesi. Yaşadığım yer. Ama evet, aynı şey, değil mi?"

"Neden bir otelde yaşıyorsun?"

Locke bana yan gözle bakıyor. "Bu uzun bir hikaye."

"Peki, oraya varmamıza ne kadar var?"

Tüm detayları anlatmayı düşünüyor gibi görünüyor ama sonra fikrini değiştiriyor. "Bir rock yıldızı olarak hayatını dinlemeyi tercih ederim. Düşündüğün gibi mi?"

"Her şey ve daha fazlası. Zor bir iş. Çılgınca olabilir. Ama... çok seviyorum."

"Sen bunu yapmak için doğmuşsun."

"Tıpkı senin o dahi beyninde sayılarla çalışmak için doğmuş olman gibi."

Locke dudaklarını büzer. "Belki." "Belki mi?"

"Yüksek lisansımı yapar yapmaz neden Avrupa'ya gittiğimi biliyor musun?"

"Yedi yıl boyunca hiç ara vermeden çalıştığınız ve bir tatili hak ettiğiniz için mi?"

"İstemediğim bir diplomayı almak için onca zaman ve enerji harcadığımı fark ettim. Bunu ailem için yaptım, kendim için değil. Yaptım çünkü düşündüm ki

Rakamlar kolay geldi, bu yüzden doğru seçimdi. Ama

..." "Nefret mi ediyorsun?"

"Çok sıkıcı."

Gülüyorum. "Son sınıfta ileri matematik derslerine çalışırken karıştırdığını söylemiştim sana. Alfabe matematiğe ait değildir."

"Matematiğe ait ama bu on yıllık tartışmaya girmeyelim." "O zaman bana hayatında ne yapmak istediğini söylemeye ne dersin?"

"Cash Me Outside'ın hayranı olmak gerçek bir iş mi?" Locke soruyor. "Çünkü bunu gözümü kırpmadan kabul ederdim."

"Söyleyin, ekibimde sizin için bir pozisyon yaratayım.

Neresi olursa. Umurumda değil."

Gözleri yola geri döner. "Bu fantezi ne kadar güzel olsa da, bu yeni işime başlayalı sadece birkaç ay oldu. Bunu mahvetmek istemiyorum."

"Ama sadece birkaç aydır oradaysanız, kendinizi tam olarak adanmış sayılmazsınız. Sizi verdiğiniz uzun sözlerle bağlı tutmazlar."

"Bu... karmaşık bir durum. Patronum beni gerçekten tanımadan benim için çok şey yaptı. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

"Aileni hayal kırıklığına uğratmak istemediğin için okula gittin ve sevmediğin bir şey mi okudun?"

"Touché."

"Tamam, gerçek konuşma."

"Bunca zamandır yaptığımız sahte konuşmanın aksine mi?" "Bana laf sokma, inek."

"Bana inek deme. Yani.. bana hâlâ öyle diyebilir misin?" Locke dolgun vücudunu işaret eder.

"Hâlâ zeki ve dahi gibi misin? İnekliğinin sıska kıçınla hiçbir ilgisi yoktu. Senin sıska kıçını seviyordum."

"Cılız değildim," diye mırıldanıyor. "Sırık gibiydim."

"Tamam, peki, o sırık gibi kıçın ne olmak istiyor?
Şimdi gerçek konuşalım."

İç çekiyor. "Biliyor musun, tüm bu seyahatlerin bunu anlamama yardımcı olacağını umuyordum, ama sanırım o şey bende yok."

"Umarım bir şeyin vardır, ama bunu penis için bir örtmece olarak kullanmadığını varsayıyorum, çünkü ağzım yanılmıyorsa, sadece *şeyinin* etrafına sarılmıştı."

"Gerçekten, Cash. Sende müzik var. Müziği hep sevdin. Seni tanıdığımdan beri ya müzik ya büst. Hiçbir şey için bu kadar tutkulu olmamıştım. Belki hariç..." Locke dudağını ısırır. "Belki sen hariç."

"Eğer doğru hatırlıyorsan, senin için Los Angeles'tan vazgeçmeye hazırdım, bu yüzden oldukça özel olmalısın. Bu da yapmayı sevdiğin şeyi bulacak kadar özel olduğun anlamına geliyor. Her ne ise, onun peşinden gitmelisin. Ve eğer bir rock grubunda bavul kaltağı olmak gibi bir şeyse, tanıdıklarım var."

Locke güler. "Teşekkürler. Bunu aklımda tutacağım."

"Thorne'un bir asistana ihtiyacı olabilir. Ertesi sabah hayranlarını otel odalarından kovmaktan şikayetçi. Bunun kendisini pezevenk gibi hissettirdiğini ve iş tanımında olmadığını söylüyor."

"Gerçekten bunu ona siz mi yaptırıyorsunuz?"

"Artık o kadar da değil. Akıllandı ve gittikçe daha erken gelmeye başladı. Thorne oral seksin ortasında araya girip gitme zamanının geldiğini söyleyince Seb sonunda yeter dedi."

"Zavallı Seb."

"Ciddiyim ama. Ne yapmayı seçersen seç, çok iyi yapacağını biliyorum. Şarkı söylemediğin sürece. Çünkü, seni sevdiğimi biliyorsun, ama sesin ..." Yüzümü buruşturuyorum. "Pek de serenat yapacak türden bir çığlık değil."

Düşündüğüm gibi gülmek yerine Locke'un gözleri beni delip geçti. Yoğunluk bana öyle bir güçle çarptı ki, ben dediğimi fark etmem bir anımı aldı.

Onu seviyorum. Onu *sevmek* değil. Ama seviyorum. şu anda. Ve ağzımdan bir refleks gibi kolayca döküldü. Sanki kas hafızası devreye girmişti.

Sanki gerçekten on yıl önceydi ve ben assolist olmak yerine müşteri olarak katıldıktan sonra Death Valley'den eve dönüyorduk.

Eski alışkanlıklarımıza geri dönmek, benim ona olan çekimim kadar doğal.

Bu her ne kadar iyi bir şey olsa da, bir o kadar da korkutucu.

Bu durum önümüzdeki birkaç gün üzerinde baskı yaratıyor ve toparlanıp toparlanamayacağımı bilmiyorum.

Locke'la tekrar birlikte olmak beni öldürebilir.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Catalina Tatil Köyü ve Kumarhanesi'nin arkasındaki otoparka girdiğimde sinirlerim gerildi.

Cash'in hayatıma girmesine izin vermekten ve onun ... birini görmesinden endişeliyim. Ben olmayan bir çocuk. Ya da hatırladığı çocuk değil.

Dairem küçük bir süit. Otel mobilyaları var ve kişiliğimden hiçbir şey .

Kapıdan içeri adımımızı atar atmaz bunu fark etti.

Anlayabiliyorum. "Bu sadece geçici," diyorum.

"Uzun zamandır burada değil

misin?" Başımı sallıyorum.

"Son kaldığın yere ne oldu?"

Kelimeleri zorla çıkarmaya çalışıyorum. *Son kaldığım yer eşimin eviydi. Eski eşimin. Çünkü evliydim.*

Shannon'la evlenmek bir hataydı ve boşanma işlemlerinin son aşamasına gelmiş olsak da, Cash'in mihrapta durup hayatını bir başkasına vaat etmesi düşüncesi kalbimi çok acıtıyor, bunu ona yapmak istemiyorum.

"Karmaşık bir durum."

Cash ve benim birlikte dört günümüz var. Ondan sonrası hakkında hiçbir fikrim yok. Anı yaşamalıyız. Bu fırsatı, kalp kırıklığı için bir reçete yerine bir hediye olarak kabul etmeliyiz.

"Önce ne yapmak istiyorsun?" diye sordum. "Duş alacağım. Sonra da kumarhaneye giderim."

"Bana ne diyorsun?" Haykırıyorum.

"Benimle duşa gel, tekrarlayabilirim." Cash'in gözlerindeki sıcaklık beni harekete geçirmekte asla başarısız olmuyor.

Dušta dizlerimin üzerine çöküp derin boğaz becerilerimi kanıtladığım görüntü aklımdan geçiyor ve bunu yapmamamın hiçbir yolu yok.

"Güzel. Duş. Ama bütün dört günü bu odada seks yaparak geçirmeyeceğiz."

"Hmm, göreceğiz." Cash banyoya giderken soyunmaya başlıyor ve lanet olsun, önümüzdeki dört günü sikişerek geçireceğiz.

Cash'in boğazımdan aşağı boşalması hiç zaman almıyor. Eskiden onun için yaptığı her şeyi hatırlıyorum, tadını hatırlıyorum, ama en önemlisi, bana bakarken gözlerindeki huşu dolu bakışı hatırlıyorum, horozunun dudaklarımın arasında kaybolmasını izlerken.

Bunların hiçbiri değişmedi.

Sonunda kıçlarımızı duştan çıkarmayı başardığımızda, o koyu renk kot pantolon ve düz siyah bir tişört giyip deri ceketini giyerken, ben de siyah elbise pantolonumu ve düğmeli bir bluzumu giyiyorum.

"Fazla giyinmiş hissediyorum," diyorum.

"Fazla giyinmiş görünüyorsun. Pantolonunu ve gömleğini çıkarmanı öneririm." "Kastettiğim bu değil, bunu sen de biliyorsun."

"Sikişecek kadar ateşli görünüyorsun," diyor Cash. "İçeride kalıp bunu yapmak ister misin?"

Gülüyorum. "Bunu kazanamayacaksın. Vegas'a gidiyoruz, bebeğim." "Madem ısrar ediyorsun, ama bunu süper hızlı yapmanın bir yolunu biliyorum." "Öyle mi?"

"Her oyun için harcayabileceğimiz bir limit belirledik. Mesela slotlara sadece 500 dolar koyabiliyoruz. Herhangi bir masada bir binlik. Bir kere

kaybedersek, yolumuza devam ederiz."

Şu anda ağzım açık kalmış olabilir. "Elbette, ama bahisleri elli ve yüz dolara düşürmek isteyebilirsin?"

"Ooh, haklısın. Ne kadar az para olursa, her şeyi o kadar çabuk yaparız, böylece buraya geri dönüp sevişebiliriz."

"Bütçeme daha uygun olduğu için demek istemiştım, ama bu bir yana, tam on dakika önce geldin. Gerçekten tekrar gitmen gerekiyor mu?"

Cash bana yaklaşıyor ve etkileyici göğsünü göğsüme bastırıyor. "Sana sadece dört günlüğüne sahibim. Gelebildiğim kadar çok geleceğim."

"Bu bir meydan okumaya benziyor."

"Meydan okuma kabul edildi. Şimdi gidip şu işi bitirelim." Dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor ve sonra yakamdan tutup beni odamdan dışarı sürüklüyor.

Acele edeceğini söylemesine rağmen, Catalina'nın yanındaki kumarhaneye doğru yol almak için acele etmiyoruz. Bir çalışan olarak, kendi kumarhanemde kumar oynamama izin verilmiyor.

Blackjack oynuyoruz, slotlarda biraz para kaybediyoruz ve birkaç tur rulet oynuyoruz. Beş saniye içinde kaybettiğimiz tek bir oyun var.

"Tamam, yani barbut... berbat. edelim." Cash çekip gitti.

Ben gülüyorum.

Henüz kimse onu tanımadı, bunun için minnettarım. Birkaç iki kez baktı, ancak büyük bir maiyeti olmadığını, VIP ya da yüksek rütbeli kişilerin odalarında bulunmadığını düşünürsek, insanların onun bir benzer ya da taklitçi olduğunu düşündüklerini ya da belki de grubun geri kalanı olmadan onu tanıyamadıklarını varsayıyorum.

Kesinlikle ünlü ama sokakta durdurulmadan yürüyemeyecek kadar ünlü değil.

"Poker masaları mı?" diye soruyor.

Bu çok hoş. "Bir poker oyununun saatler sürdüğünü biliyorsun, değil mi?"

Cash yüzünü buruşturur. "O iş bitti. Gay bar hakkında bir şey söylememiş miydin?" Bana yaklaşıyor. "Dans pistinde dans etmeye hazırım.

O kadar sertleştin ki beni odana geri götüreceksin ve dört gün boyunca buradan ayrılmayacağız."

Elini tutuyorum. "Bu taraftan."

Caddenin karşısındaki Catalina'ya giden yürüyüş yoluna açılan bir çıkış var.

Cash hiç vakit kaybetmeden beni dans pistine çekmeye çalışıyor ama ben elini .

"İçki?" Müziğin üzerinde

bağırıyorum. Tereddüt ediyor.

"Vegas'ı doğru yapıyor olmamız gerekiyordu."

"Birkaç tane içip dans edebiliriz. *Seni* becerirken sarhoş olmamızı istemiyorum." Çok saçma ama tamamen Cash.

Yaklaşması için parmağımla işaret ediyorum ve ağzını kendi ağzımla kapatıyorum.

Müziğin ritmi etrafımızı sarıyor, insanlar yanımızdan geçerken bizi görmezden geliyor ama ben gençlik hayalimi öpmeye devam ediyorum ve elimden geldiğince uzun süre tutunarak bu kısacık anı ezberliyorum.

Bir atış ikiye dönüşür. İki dörde dönüşür. Ve sonra Bay Ayık Rock Yıldızı çakırkeyif beni dans pistine sürükledi.

Sallanıyorum.

"Dostum, şimdiden sarhoş olamazsın. Sen eskiden barmendin." "İki yıl önce falan. O zamandan beri pek içmedim."

"Seni yakınımaya çekip tutmam gerekecek, benim küçük hafif sıkletim." "Oh hayır, benim için ne korkunç!" O kadar sarhoş değilim, ama bu Ona doğru eğilmemi engelledi.

Kendi küçük Cashton ve Sherlock baloncuğumuzdayız ve asla oradan ayrılmak istemiyorum.

Ama gerçek bu değil. Bu *bizim* değil.

Gerçeklik gözüme çarpıyor. Shannon yüzünde geniş bir gülümsemeyle dans pistinin kenarında duruyor.

Ah, kahretsin.

Bana doğru bir adım atıyorlar ve ben donup kalıyorum. Tanışmalarına hazır değilim. Cash'e gerçeği söylemeye hazır değilim.

Cash'in kulağının yanına eğildim. "Hemen döneceğim. Bir şeyle ilgilenmem lazım."

Bana cam gibi gözlerle ve mutlu bir şekilde bakıyor. "Tamam."

Ben uzaklaşmadan Cash dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Garip ve tuhaf ama buna izin verdiğim için.

Shannon ve ben yüzde yüz ayrıldık ve Shannon'ı ayrıldığımızdan beri başka insanlarla görmeme ve bununla ilgili bir sorunum olmamasına rağmen, nihayetinde çöküşümüzün nedeni evliliğe olan ilgisizliğimken, onların önünde bir şeylerle gösteriş yapmak garip geliyor.

çekiliyorum. "Yakında döneceğim."

Uzaklaşırken beni izlediğini biliyorum, ama bunu çabuk yapacağım.

"Hey." Shannon'ın koluna girdim ve onları dans pistinden uzaklaştırdım.

"Ne yani, onunla tanışamayacak mıyım? Yırtık."

"Şimdi değil." Ya da hiç.

"Oh. Ona bizden bahsetmedin."

"Birlikte dört günümüz var, Shan. O kadar. Havayı bozmayacağım."

Kaşlarının üzerinde bir endişe çizgisi oluşur.

"değil. Bir randevuda boşanma olayına girmek için gerçekten mükemmel bir zaman var mı?"

"Tercihen onlarla seks yapmadan önce." Yüzüm düştü.

"Vay anasını, gerçekten mi? Yürü be." Beni şakacı bir şekilde ittiler.

"Arayı kapatmamız gereken on yıl ve bunu yapmak için kısıtlı bir zamanımız var. Onu eski sevgilimle tanıştırmamanın birlikte iyi vakit geçirmemizi sağlayacağını sanmıyorum."

Hayal kırıklığına uğramış görünüyorlar ama anlıyorlar. "Sadece bir gün beni tanıştıracacağına söz ver."

Bir kahkaha attım. "Elbette. Çünkü biliyorsun, bu haftadan sonra onu tekrar göreceğim."

"Neden olmasın?"

"O ünlü bir rock yıldızı. Dünyayı turluyor ve ben ..." *Ben sadece sayılardan anlarım.*

"Sen de bir gezginsin. Bana öyle olmadığını söyleme. Eğer vizelerimiz yüzünden geri dönmek zorunda olmasaydık, biliyorsun ki hala orada bira içiyor, ülkeler ve kıtalar arasında özgürce dolaşıyor olurdun."

Shannon'ın beni böyle gördüğünü hiç fark etmemiştim.

Shannon bir adım öne çıkıyor. "Lütfen onunla bir geleceği göz ardı etme. Dünyayı keşfetmekten döner dönmez bize bunu yaptın ve bak seni nereye getirdi. Seni seviyorum ve hep seveceğim ama ikimiz de daha iyisini hak ediyoruz. Hiçbir şeyin istediğin şeyin önüne geçmesine izin verme."

Anlamıyorlar.

Beni anlayabilirler, ama Cash'in hayatı ... bu öylece peşine takılıp gidebileceğiniz bir şey değil. Normal bir hayat değil.

Alay ediyorum. Zaten beni Avrupa'ya kaçmaya iten de "normal bir hayat" fikriydi.

"Ona geri dönmeliyim."

Shannon başını sallıyor ama yargılayıcı bakışlarını ta arkamda hissediyorum.

Ufak tefek bir adam Cash'le dans etmeye çalışıyor, ama benim adamım hiçbir şeyden habersiz orada duruyor. Sadece bana odaklanmış.

Ve ben yaklaştığımda, o diğer adamı itiyor.

Sonra ağzı benimkinin üzerinde, sıcak ve talepkâr ve ben hiç şikâyetçi değilim.

"Kimdi o?" diye soruyor sonunda geri çekildiğinde.

"Ne? O öpücükten sonra adımı bile hatırlayamıyorum."

Gözlerindeki sıcaklıkla bana bakıyor. "Bu geceyi bitirmeye hazır mısınız?"

Shannon'ın onunla yatmadan önce Cash'e gerçeği söylemekle ilgili söylediği bir şey beynimde çınlıyor ve o gemi iki orgazm önce kalkmış olsa da, belki de haklılar.

"Biraz daha içmeye ne dersin?" diye sordum. İtiraz etmesini bekliyorum ama etmiyor.

Belki Cash, Shannon'la karşılaştığımdan beri içimdeki değişimi hissediyordur ya da belki de ben bunu okuyorumdur.

Yani,
içiyoruz.

Hem de çok.

Lanet olsun, bu adam onları uzaklaştırabilir.

Yani, mantıklı. O bir rock yıldızı.

Hala. Son on yıl içinde nasıl oldu da alkol zehirlenmesi geçirmedi?

Ne kadar cam gibi olduğumu görünce kıkırdıyor. "Çooooook sarhoşsun."

Gülümsüyorum. "Senin sesin o kadar da ayık gelmiyor."

"Seninki, hey?" Cash'in eli göğsümde geziniyor. "Çok ateşlisin. Her zaman öyleydin."

Lisedeyken benim sırık gibi, açık tenli ve çilli vücudumu seksi bulan tek kişinin o olduğuna eminim, ama bu umurunda değil. Ben sadece onun beni öyle görmesini önemsedim.

"Hadi yine dans edelim," diyorum ama ayağa kalkmaya çalıştığımda bacaklarım artık çalışmıyor gibi görünüyor. "Kahretsin." Kendimi tutmak için barın kenarına tutunuyorum ama pek işe yaramıyor.

Kollar bana dolanıyor ve kurtarıcımın gözlerimi kilitliyorum.

Cash gülüyor. "Sarhoşken de çok tatlı oluyorsun." "Bu hiç adil değil," diye sızlanıyorum.

"Neymiş o?" Cash sorar.

"Zamanlama. Cesaret..."

Hayat."

"Ve sanırım seni buradan çıkarmanın zamanı geldi."

"Tamam."

Ama Cash beni yukarı çıkmak için asansöre götürmek yerine kulübün ve kumarhanenin dışına, sokağa götürüyor.

Cash beni binanın yan tarafına doğru itiyor, böylece beni tutan tek kişi o olmuyor.

Arkama yaslanıp başımı tuğlaya yaslıyorum.

Sokaktaki milyonlarca insan bize aldırış etmiyor. Burası Vegas. Sarhoş insan sayısı ayık insan sayısından fazla.

Gülüyorum. "Kötü örnek oluyorsun. Ayak uyduramıyorum."

"Dostum, grubumdaki çocuklar bile yetişemiyor." Karnını ovuşturuyor. "Gerçi karnımda bir tuhaflık var. Muhtemelen verdiğim molaya alıştı ve şimdi ne haltlar döndüğünü bilmiyor."

İçime biraz temiz hava -daha doğrusu biraz *Vegas havası- girdiğinde*, kendimi daha dengeli ve biraz daha az duygusal hissediyorum.

"Bir barda kafayı bulalım. Eskiden yapmak istediklerimiz arasında bunu da sayabiliriz."

Cash güler. "Sanırım öyle." Ellerini sıkı ceplerine sokar. "Bana o ... kişinin kim olduğunu söylemek ister misin?"

Başımı eğiyorum. "Enby olduklarını nereden biliyorsun?"

"Bilmiyordum. Ama görünüşlerine bakarak cinsiyetlerini tahmin etmek istemedim." "Genelde 'Nesin sen?' diye sorarlar. Onları . İnsanların hiç incelik."

"Soruya cevap vermiyorsun."

Bilinen en yüksek sesle iç çektim. "Çünkü istemiyorum." "Sanırım eski sevgililer?"

Göğsümü ovuyorum. "Bu her şeyi değiştirecek."

Tökezleyerek geri çekildi. "Tanrım, hâlâ birlikte misiniz? Bu berbat bir ünlüler koridoru kartı falan mıydı?"

Cash kesinlikle dehşete düşmüş görünüyor ve benim hakkımda böyle düşünmesi kalbimi kırıyor.

"Hayır." Ona doğru hamle yaptım. Ve ıskladım. Çünkü dengem tamamen bozulmuştu. Bileğini tutmayı başardım. "Yemin ederim, öyle değil. Biz birlikte değiliz. Artık değiliz."

Rahatlayarak sarkıyor.

"Ama... biz hala evliyiz."

Cash kurtuldu. "Sen evli misin?"

"Ayrıldık. Boşanma belgeleri imzalandı ve her şey tamam. Henüz sonuçlanmadı çünkü burada değil Hollanda'da evlendik ve bir sürü bürokrasi vardı."

Kelimelerimin doğru çıkıp çıkmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. İçimden bir ses bulanık konuştuklarını söylüyor.

"Cashton, lütfen..."

Gözlerinde incinmişlikle bana bakıyor. "Sen evlendin. *Evlendin!*"

"Bu bir hataydı. Hem de en büyüğü. İkimiz de bunu çok biliyorduk."

"Bu, bir bakanın önünde durup başka birine hayatınızı vaat ettiğiniz gerçeğini değiştirmez. Bu kadar aşık olmanız mümkünken ..." Başını sallıyor.

"Sana işlerin karıştığını söylemiştim," diyorum sessizce.

Kollarını kavuşturur. "O zaman karmaşıklaştırma. Onları seviyor musun?"

"Shannon'ı nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Onlar... kaybolduğumda benim yanımdaydılar ve ben bunu olmayan bir şey sandım. Birine ihtiyacım vardı-"

"*Bana* gelmeliydin."

"*Gelemezdim!*" Başımı öne eğdim.

"Senden beri bir ilişkim olmadı. Neredeyse hiç denemedim bile çünkü hiçbir zaman doğru hissetmedim. Bir sunakta durup sonsuz aşkı ilan edecek kadar değil. Yani burada moron olan ben miyim? Nedir bu?" Aramızda bir el sallıyor. "Liseden bir bok ifade etmeyen bir çocukla kaçamak mı? Hafıza şeridinde bir sikiş mi? Siktir git, *Sherlock.*"

"Öyle değil. Shannon'la tanıştığımda *bir şeye* ihtiyacım vardı. Sadece ne olduğunu bilmiyordum. Şöhretin ve rock yıldızı hayatın vardı. Her şeye sahiptin ve ben-"

"*Sana* sahip değildim! Seni sevmekten *hiç* vazgeçmediğim ortaya çıktı, ama sen aynı şeyi söyleyemezsin."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. "I ..."

"Cash Kingsley!" diye bağılıyor sağımızdan bir ses.

"Cash!" Bir başkası.

Paparazzi.

Kahretsin.

"Yukarı çık," diye mırıldandı bana.

"Cashton..." Sızlanıyorum.

"Sen git. Caesars'a gidip adamları bulacağım. Onlara medyanın Vegas'ta olduğumuzu bildiğini söyle." Kameralara dönüyor. "Selam." Gülümsüyor ve kibarca el sallıyor.

"Vegas'ta ne yapıyorsun?" diye soruyor bir fotoğrafçı.

"Yanındaki kim?"

Cash önüme geçti. "Sadece bir hayran. Fotoğraflarınızı çekin ve yolunuza devam edin çocuklar. Bu gece buradaki en ünlü kişi ben değilim."

Sadece bir hayranım.

Birkaç saat önce, son şarkısını yazdığı adam . Şimdi sadece bir hayranıyım.

Anladım.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve tökezleyerek kumarhaneye geri dönüyorum.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Seb'in odasına girebilmek için resepsiyonun bana verdiği anahtar kartı kullandım. Ünlü olmak böyle bir şey. Anahtarı aldım, soru sorulmadı.

Dizlerinin üzerinde Seb'e oral seks yapan adam beni şok bile etmedi. artık. Her şeyi daha önce gördüm. "Çık dışarı," dedim.

Seb'in gözleri fal taşı gibi açılır. "Cash, bu da ne-"

Genç adam Seb'in sikini yüksek sesle höpürdeterek çıkarıyor. "Cash Kingsley?" Nefes nefese kalır. "Aman Tanrım, bu harika! Bize katılacak mısın?" Ayağa kalkıyor, tamamen çıplak, siki uzun ve ince ve ben uzaktan bile ilgilenmiyorum.

En iyi arkadaşıma *o bakışı* attım.

"Üzgünüm, bebeğim. Grup işi." Seb pantolonunu yukarı çeker ve numarasına kıyafetlerini uzatır.

"Vegas'ta ne kadar ?" Zavallı adamın gözlerinde umut var. "Seni ararım." Seb, artık giyinmiş olan rando'yu kapıya doğru iter.

"Numaram sende yok."

"Menajerimiz bilgi toplama konusunda FBI ajanı seviyesinde akıllıdır. Sizi bulacaktır."

"Oh. Adımı mı istiyorsun?"

"Tahmin edeceğim."

Homurdanıyorum ve sonra ağzımı kapatıyorum. Seb istemediği halde beni nasıl iyi hissettireceğini çok iyi biliyor.

Kapıyı kapatıyor ve kapıya yaslanıp sesli bir nefes veriyor. "Şu anda sana teşekkür mü etsem yoksa senden nefret mi etsem bilemiyorum. Ağzı harikaydı ama beşinci aşama kırmızı bayrakları vardı. Senin kalp kırıklığın ben boşalmadan önce on dakika daha bekleyemez miydi?"

Kaşlarımı çattım. "Kalp kırıklığı olduğunu nereden anladın?"

"Çünkü birkaç saat önce bizi çölde mutlu ve aşık bir şekilde bıraktın. Üç tur sikişmek için tam olarak yeterli zamanın vardı ve bu, konu flört etmeye geldiğinde dikkat sürenin en üst sınırı."

Yatağına uzandım. Sonra daha iyi düşündüm. Ayağa kalktım. "Hangi turdaydın?"

Seb güler. ". Açılış gösterisini böldün." Tekrar uzandım.

"Locke evlendi."

"O ne?" Seb gitmek için döner. "Nerede o? Onu öldüreceğim." Kapıyı açmaya kadar geldi.

"Ayrıldı," diye . "Teknik olarak."

Seb hemen sakinleşiyor. "Ve bu konuda küçük bir sürtük gibi davranıyorsun, neden?"

"Çünkü o hayatına devam etti." Sesim mırıltılı ve depresif.

Seb yanımdaki yatağına uzanmak için hareket ediyor. "Anlamıyorum. Turnedeki tüm o erkeklerle takıldığın konusunda yalan mı söylüyordun?"

"Bu sadece seksti. Locke'un kaç yattığı umurumda bile değil. Yani, bunu duymak istemiyorum ama korkmamın nedeni bu değil. O aşık oldu. Ölüm onları ayırana kadar sahip olacağına ve elinde tutacağına söz verdi. İşte bu.

... Grrargh."

"Ama yürümedi. Aslında bu, bir hata yaptığımızı anlayana kadar elimizde tutmamız gereken bir sözdü."

"Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır. Bunu yapmayacağız. Onun tarafında olup mantığınızı kullanamazsınız. Boşanmış... ya da boşanmak üzere, ama bu onun boşanmış olduğunu

Bir zamanlar sonsuzluğunu süper ateşli bir enby tanrısında bulduğunu düşünüyordu...ess. Kahretsin, tanrı için ikili olmayan kelime neydi?" Parmaklarımı şıklatıyorum. "İlah. Onlar lanet bir ilah."

"Ne sen?" İnledim. "Eski sevgilisi çok güzel."

Seb yan dönüyor. "Şu anda ciddi misin?" "Ne?"

Beni dürttü. "Sen *Cash Kingsley*'sin ve onun ünlü olmayan eski sevgilisinden mi korkuyorsun? Senin gözün korkmaz. Asla."

Seb haklı. Benim yok.

"Locke'tan asla sahip olamayacağım bir parça aldılar ve bunun için onlardan nefret ediyorum. Locke'tan da hayatına devam ettiği için nefret ediyorum. Ve nefret ediyorum..." Keskin bir nefes çekiyorum. "Son on yılı onsuz geçirmiş olmaktan nefret ediyorum."

"Şu anda onunla birlikte olmak yerine neden *benim* yatağında olduğunu ve kaybettiğin zamanı telafi ettiğini çok iyi anlıyorum."

Tanrım, Seb'in bir noktaya değinmesinden nefret ediyorum.

"Farkına vardığım şey, kendimi hep *onun* gibi gördüğüm. Kaçıp giden oydu. Benim pişmanlığım. Kalbim ona kilitlendi ve asla bırakmadı. Bu duygular yıllar içinde gömülmüş olabilir ama ait olduğumuzu kimse inkâr edemez. Tekrar karşılaşmamızın üzerinden bir günden az zaman geçmiş olması umurumda değil. Birbirimizi gördüğümüz anda oradaydı o kıvılcım. Başka hiç kimseyle yaşamadığım o sonsuzluk hissi."

Seb kayarak benden uzaklaşıyor ve yatağın başucundaki masaya uzanıp otel kırtasiye malzemelerini alıyor. Karnımın üzerine bir kâğıt ve kalem fırlatıyor. "Bunları yaz dostum. İşte bir sonraki vuruşumuz."

"Yazmak istemiyorum. Sadece yuvarlanmak istiyorum." "Sen bir aptalsın."

"Öylesin."

"Olgun."

Onu ittim.

"İyi, eğer aptallığından faydalanmayacaksan, ben faydalanırım." Not defterini alır ve bir şeyler yazmaya başlar.

"Kalp ağrımı sömürdüğün için teşekkür ederim." "Ooh, iyi replik."

"Siktir, senden nefret ediyorum."

Seb başını okşadı. "Öfkeni uyuyarak at ve yarın daha az duygusal olduğunda onunla konuş."

Onu tersledim ama haklıydı. Belki de uyumam gerekiyordur.

Sekiz yıldır görüşmediğimiz halde Locke'un hayatına devam etmesine kızmam haksızlık olur. Dullar bundan daha hızlı evlenir. Ama sanırım aradaki fark, sevgililerinin geri dönme ihtimalinin olmaması.

Belki de Locke ile tekrar buluşmak aptalcaydı.

Son on yılda başarılı bir ilişkim olmamış olabilir ama çoğunlukla mutlu oldum.

Evlendiğini söylediğini duymak ona yeniden veda etmek gibiydi. Kalbimi oydu, önemli kısmını da yanında götürdü.

Bize olan inanç, gençken bile hiç deneyimlemediğim bir düzeye indi.

Bu sefer onu kaybetmek istemiyorum, ama belki de çoktan kaybettim.

Belki de bu kadar yoğun çekim yaşayan bir tek ben varımdır ve o şu anda odasında benim aşırı tepki verdiğimi düşünüyordur.

Tamam, muhtemelen .

Kesinlikle öyleyim.

İç çekiyorum.

Seb yataktan kalkıyor ve akustik gitarını alıyor. O melodi ve sözlerle oynarken ben de aptalca duygularımın sergilenişini dinliyorum.

Şarkı çiğ ve acı verici.

Göğsümdeki sıkıcı ağrıyı ovuyorum.

Seb'in sesi beni uykuya daldırıyor, pişmanlık ve yalnızlıkla dolu bir hayat hayal ediyorum.

Bu tanıdık bir duygu ve sadece bir adam bana bunu tekrar yaşamak
o.
istemediğimi hissettirdi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve doğruldum. "Saat kaç?"

Seb yanımda uyuyor ve perdelerdeki küçük aralıktan otel odasına ışık
giriyor.

"Siktir git" gibi bir şey ve yuvarlanıyor.

Telefonumu arıyorum ama bulamıyorum, bu yüzden Seb'in üzerine onunkini alıyorum.

Gözlerini açıyor ve . "Üstümde senin olduğunu fark edene kadar
heyecanlandım."

"Ben de seni seviyorum." Telefonu saatin sabah 10:00 olduğunu söylüyor.
"Kahretsin." Yataktan fırladım.

Bunu düzeltmek zorundayım. Tanrım, Locke muhtemelen benden nefret
ediyordur. Onu suçlayamam.

"Bir pislik olduğun ve gidip özür gerektiği sonucuna vardın mı?" Seb
esniyor.

"Beni bu kadar iyi tanımandan nefret ediyorum." Banyoya
doğru yöneliyorum. "İnan bana, ben de öyle," diye sesleniyor
Seb arkamdan.

Topuğumun üzerinde dönerek onunla yüzleşiyorum. "Şarkıyı
bitirdin mi?" "Evet."

"Ben duş alırken gel bana öğret. Bütün o yalakalıklar için ihtiyacımız
olacak."

"Belki de sınırlar hakkında konuşmalıyız."

Ona el salladım. "Sen benim sikimi milyarlarca kez gördün. Ben seninkini
daha dün gece gördüm."

"Peki Locke'un birbirimizi çıplak görmemiz ve aynı yatağı paylaşmamız
hakkında ne düşüneceğini sanıyorsun? Onunla evleneceği için çıldırıyordun.

Ama sana üzücü bir haberim var: Sen ve ben artık evli bir çift sayılırsınız. Seks hariç."

"Değiliz," diyorum ama birden yeni bir bakış açısı kazanıyorum.

Seb'i seviyorum. Gerçekten seviyorum. İki gün önce diz çöküp bana evlenme teklif etseydi, muhtemelen omuz silkip kabul ederdim. Ona *aşık* olduğum için değil. Ama rahat olduğu için. O benim hayatımda kalıcı bir demirbaş. Onunla evlenmek profesyonel olarak benim için akıllıca bir hareket. Onunla evlenmenin işe yaraması için milyonlarca sebep var. Ve kaçınılmaz olarak işe yaramayacak. Çünkü gerçek aşk dışında herhangi bir nedenle evlenmek uzun sürmez. Arkadaşlık peri masalı aşkı demek değildir. Yardımcı olur, ama midenizi titreten ve ayak parmaklarınızı kıvıran türden değildir.

"anasını, resmen yaşlı evli bir çiftiz."

Düşündüğümde daha fazla yalvarmam gerekiyor.

Onu affetmem gerektiğini düşünüyordum ama gerçek şu ki o hiçbir zaman yanlış bir şey yapmadı.

Özür dilemesi gereken kişi benim.

Seb sanki bu açıklama biraz hayal kırıklığı yaratmış gibi, "Üzgünüm," diyor. "Üzülme. Bana verilebilecek en güzel hediyeği verdin."

"Sizi defalarca aldatan bir koca mı?"

Gülüyorum. "Perspektif. Locke'un ayaklarını öpmeli ve bastığı yere tapmalıyım."

Seb gülümsüyor. "O zaman sana yalvarma şarkını öğretelim."

Otel banyosundaki sıcak spreyin ve sert ışığın altında, bunun nasıl olduğuna dair her şeyden pişmanlık .

Ben temizlenirken Seb benim için çalışıyor ve gerçekten de ağlayıp sızlamamı daha az mızımız ve daha öfkeli hale getirerek harika bir iş çıkardı.

Locke'a karşı davranışlarımdan utanıyorum ve bunu telafi etmem gerekiyor.

Kafamı duş duvarına vuruyorum ve sonra Vegas'ta olduğumu ve bunun sağlığım için tehlikeli olabileceğini hatırlıyorum. Bu odada her şey olabilir ve ben bir kara ışık alıp ne olduğunu bulmaya pek hevesli değilim.

Ama muhtemelen bunu hak ediyorum. Locke'la bir daha bir şey yapmak istiyorsam kendimi aşmalayım.

Benim Sherlock'um.

İkimiz de bñyñdñk, o benden daha fazla, ama bu her zaman olacaktı.

Ayrı hayatlar yaşadık ve dñnyayı gñrdñk. O başka bir aşk keşfetti. Tekrar kalp acısı yaşadı. Ama benim için ondan sonra iyileşmek yoktu.

On sekiz yaşındayken çekip gitmenin yanlış bir karar olduğundan hiç řñphem yok, ama o zamanlar her birimizin kalbini doldurduğu gibi başka hiç kimsenin kalbimizi doldurmayacağını nereden bilebilirdik?

Hayat tecrñbeleri.

Sevgiler.

şehv

et.

Seks.

Buraya gelmek için tñm bunları yapmamız gerekiyordu.

Tekrar buluşmayı kadere bıraktık ve şimdi bizim zamanımız.

Suyu kapatıp kurulandım ve bunu nasıl dñzeltebileceđimi dñřñndñm.

Bir şarkı yeterli olmaz. En azından benim için.

Onu tekrar kendime aşık etmeliyim.

ONUNCU BÖLÜM

"Özür dilerim, efendim. Bırakın bir ünlüyü, burada kalan hiçbir misafir hakkında kişisel bilgi veremem." Otel görevlisi benden daha iyiymiş gibi bakıyor ve ben de kendimi kaybetmek üzereyim.

Uzun zamandır ilk kez sarhoş olduğum ve odanın dönmesini durdurmak istediğim için sadece birkaç saatlik kesintili uykudan sonra Cash'i bulmaya çalışmam gerektiğini biliyordum.

Ayık ve aklım başımdayken açıklamam gerekiyor.

Shannon'la neden evlendiğimi ve bunun neden hayatımın en büyük ikinci hatası olduğunu anlamasına ihtiyacım var.

İlki Cash'i Los Angeles'a kadar takip edip Kaliforniya'da üniversiteye gitmek yerine Wharton'a gitmekti.

Son on yılın pişmanlıklarını geride bırakmak ve bir rock yıldızı ve bir hiç kimseyle nasıl yürüyeceğini bilmesem bile yeniden başlamak istiyorum.

"Bakın, Cash'in hangi odada olduğunu söyleyemeyeceğinizi biliyorum ama odasını arayıp lobide onu beklediğimi söyleyebilir misiniz? Lütfen?"

Görevli de benim ona kızdığım kadar sinirleniyor ama dişlerini sıkarak bana gülümsüyor. "Cash Kingsley misafir olsa bile bunu yapmazdım ama zaten burada kaydı yok, o yüzden boşa nefes tüketiyorsunuz."

"O ünlü biri. Muhtemelen takma bir isimle giriş yapmıştır." "Grubun geri kalanı öyle. Bay Kingsley değil."

Sonunda bir yere varıyoruz. "Seb. Başçı. Beni tanıyor. Sapık bir hayran değilim, Tanrı aşkına." Çalıştığım otele bağlı olmasa da otel kimliğimi çıkarıyorum. "Ben Catalina'da çalışan biriyim. Dün gece Cash'le birlikteydim ve onu görmem gerekiyor."

Alay ediyor. "Evet, tamam. Gecemi bir Hemsworth kardeşle geçirdim."

Çarpan kafamı önümdeki masaya vurmamak için kendimi zor tutuyorum.

Akşamdan kalmayım, giyinik değilim, hala dün gecedan kalma kıyafetlerim üzerimde, çenem dağınık ve muhtemelen evsiz biri gibi görünüyorum. Bana güvenmediği için ondan nefret edemem, ama o neden edemiyor, lanet olsun? Eski moda şüpheden fayda sağlama saçmalığına gerçekten ihtiyacım var.

"Sherlock Emerson!"

Hâlâ o isme bakıyorum. Ailemden başka sadece bir kişinin kullanacağı bir isim ve bu derin, hışırtılı ses kesinlikle onlardan gelmiyor.

Ses çok uzakta ama hâlâ bu odada.

Resepsiyon görevlisinin ağzı açık kalıyor ve ben ona kendini beğenmiş bir bakış atma fırsatı bile bulamıyorum çünkü o kadar hızlı dönüyorum ki neredeyse düşüyordum.

Cash orada, fuayenin karşısında, asansör banklarının yanında duruyor, benden çok daha az dağınık görünüyor.

Cash gözlerini benden ayırmadan ona bir şeyler söylerken Seb onunla birlikte duruyor, çantasından bir gitar çıkarıyor.

Ayaklarım ona doğru yaklaşıyor ama şarkı söylemeye başlayınca duruyorum.

Sonsuza dek binlerce mil mesafeye ayrılmıştı

Pişmanlıklarla dolu

bir on yıl Ayrı

yaşamayı denedik

Ama sen kalbimde kilitlisin

Gözlerimi kırıştırıyorum ve hala sarhoş olup olmadığımı merak ederek kokuşmuş Vegas kumarhanesine bakıyorum.

Ama hayır, bu kesinlikle oluyor.

İnsanlar etrafımızda toplanıp bir çember oluşturuyor ve telefonlarını çıkarıyorlar. Cash bizim hakkımızda şarkı söylemeye devam ederken keskin bir nefes alıyorum.

Ölüm Vadisi'nde bizim hakkımızda söylediği şarkı sevimli ve romantikti. Bu ... bu ham ve duygusal. Acıtıyor çünkü gerçek acı vericidir. Ama gerçeği.

O benim kalbimde. Her zaman öyleydi. Her zaman da olacak.

Seb çalmaya devam ediyor ve Cash onlar bana doğru adım atarken şarkı söylüyor. Onlar gelmeye devam ediyor ama ben olduğum yerde donup kalıyorum.

Kalbimde kilitlisin.

Kalbimde kilitlisin.

O bu sözleri söyledikçe, ben daha çok anlıyorum. Shannon'la evlendiğimde onu incittim ama ne kadar acı verici olsa da birbirimize ait olduğumuzu biliyor.

Şarkıyı bitiriyor ama ben hâlâ donmuş durumdayım. Hareket edemiyorum.

Ona ulaşmak, yalvarıp yakarmak istiyorum ama onu daha çok öpmek istiyorum. Ayaklarım ona doğru en küçük adımları atıyor. Başının arkasını avuçluyorum,

Elimi uzun saçlarının arasından geçirdim. "Cash..."

Başını sallar. "Sorun değil. Biliyorum."

"Neyi biliyorsun?"

"Beni sevdiğini."

"Her zaman öyleydi," diye

itiraf ediyorum. "Her

zaman olacak."

Dudakları benimkilere dokunuyor, çok güçlü ve emin. Ve hiç şüphem yok ki, eğer denersek, ilişkimizi yürütebiliriz.

Şu anda lojistiği bilmiyorum ve Cash ile birlikte olduğum sürece gerçekten umurumda değil.

On yıl önce şeyleri yapmaya .

Kameralar ve insanlar bu oyunu izliyor olsa da, kendimi tutmuyorum.

Dilimi ağzına sokuyorum ve her kısıtıştta kalbimi ve ruhumu akıtıyorum.

Her yalamaya. Her tadına.

Alnını benimkine dayayıp öpüşmeyi kestiğinde, onu içime çekiyorum.

"Seninle birlikte olmak istiyorum," diye mırıldanıyor. "Bunun şu anda imkansız görüldüğünü biliyorum ve-"

"Nereye gidersen git seni takip edeceğim."

Geri çekiliyor, koyu kahverengi gözleri kocaman. "Yapacak mısın?"

"Son on yılda kendimi kendim gibi hissettiğim tek zaman seyahat ettiğim zamanlardı. Ama hâlâ eksik bir parçam vardı. *Sen*."

Cash ağzıma tekrar saldırıyor, bu sefer daha da güçlü. Beni öpüşünde bunu hissediyorum.

Sonsuzluk vaadi.

On yıldır beni geride tutan şey, beni özgür kılacak olan şeyle aynıdır.

Cash ve ben asla

değişmeyeceğiz. Her zaman

ben ve o olacağız.

"Muhtemelen bir yere gidip konuşmalıyız," diyorum ağzına karşı. "Hayır.

Beni odana geri götür. Konuşmak için sonsuza kadar vaktimiz var."

Analitik tarafım oturup bu konuyu istiyor ama dudaklarından "sonsuzadek" kelimesi döküldüğünde ona inanıyorum.

Yarın bu işi nasıl yürütebileceğimizi konuşacağız. Gelecek planları yapmak için önümüzdeki birkaç günümüz olacak.

Ve birbirimizi sevmek için sonsuza kadar vaktimiz olacak.

Şimdi onun elinden tutup evime götüreceğim, bizi yatıracak ve ona sahip olduğum her şeyi sunacağım.

Ona her şeyimi vereceğim, geri durmak yok.

Büyüyen kalabalığın arasında yolumuzu zorluyoruz ve Seb hayranların geri gelmesine yardımcı .

Toplanan ve bazıları dün gecedan beri tamamen ayık olmayan izleyicilerden tezahürat ve alkışlar geliyor.

Cash'in adı her yönden çağrılıyor.

Paparazzi videolarında ve TMZ'de bunun olduğunu görmüştüm ama bu olurken onun yanında olmak gerçeküstü.

Bu zorunda kalacağım türden çılgınlık. Ve ben bunun için buradayım.

Bunu dünyalara değişmem çünkü Cash'in yapmak istediği şey tam olarak . Onun dünyasında olmama izin veriyorsa, gelmiş geçmiş en şanslı adamım demektir.

Vegas'ın aydınlık sabahında, şehrin pisliği bile beni yıkamıyor.

Otel odama geri dönmek için yarışıyoruz ve neyse ki Bellagio civarında bir yerde kalabalığı kaybediyoruz.

Odama geri döndüğümüzde, sadece Cash ve ben, ağır nefeslerimiz ve dolaşan ellerimiz.

Onu tekrar öpmek için can atıyorum ama başlarsam duramayacağımı biliyorum.

Ağzı üzerimdeyken, önümüzdeki birkaç saat boyunca üzerimde olmasını isteyeceğim. Bu hızlı bir sikiş olmayacak.

Her şey için şimdi ve burada ölüyor olsam bile, ona ne kadar sabırlı olabileceğimi göstermeliyim.

O yoldayken sabırlı olacağım.

Turdayken onu sahne kenarında bekleyeceğim.

Ne olursa olsun onun yanında olacağım. Nerede olursa olsun. Ben onunum.

Ben hep onun olacağım.

Kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapatırken gömleğine uzandım.

Cash ona vermek istediğim ama öpücük için eğiliyor. Yapamıyorum.

Henüz.

Baştan çıkmamak için ağzını kapatıyorum. "Elbiselerimizi çıkar önce."

Avucuma karşı mırıldanıyor, ama boğuk bir karmaşa olarak çıkıyor. "Ne?" Parmaklarımı fermuarına indiriyorum.

"Çok sabırsızsın dedim."

"Tam tersine. Seni çıplak yakaladığımda, bir azizin sabrına sahip olacağım.

Ağzımı alacaksın, dudaklarımı alacaksın. Dilimi. Her santimini tadacağım. Daha fazla dayanamayana kadar seni yalayacağım ve sen de benimle mücadele ederken geri çekilmeyeceksin ve sikini kıcıma gömüp kendini içimde kaybedeceksin."

"Kahretsin, Locke... Beni buraya alacak mısın?" Kıcımı kavradı ve beni kendine doğru çekti.

"Ne zaman istersen," diye fısıldıyorum.

Ağızlarımız yine birbirine çok yakın, santimlerce uzak ama kıyafet konusunda hiçbir ilerleme kaydedemedik.

Tüm bu süre boyunca beni test edeceğini söyleyebilirim ve bunu dört gözle bekliyorum.

"Soyun ve ben malzemeleri getirirken çıplak kıcını kanepeye koy," diye emrediyorum. Bunu yapacağını bilmek için izlememe gerek yok.

Odama gidiyorum ve taşındığımdan beri tüm seks eşyalarımı nereye koyduğumu hatırlamaya çalışıyorum. Buna çok ihtiyacım vardı. Belli ki. Yalnız, bekar benliğimle.

Yatağımın altındaki bir kutuda ihtiyacım olan her Şeyi buluyorum. Kayganlaştırıcı ve prezervatifleri alıyorum, ama orada bulunan titreşimli tıkağa duraklıyorum.

Kullanmayalı çok uzun zaman olduğu için pillerin h   çalışıp çalışmayacağını merak ediyorum.

Cash'in içime girebilmesi için kendimi ona hazırlama düşüncesi beni ona doğru itiyor.

Test ediyorum ve yüksek sesli vızılı kıcımlın onu hissetmek için can atmasına neden oluyor. "Sherlock," diye sesleniyor Cash ve ben sırıyorum. "Acele et."

"Bu kadar sabırsız olmayı bırak!"

"Eğer on saniye içinde buraya dönmezsen, işleri kendi ellerime alacağım."

"Sakın kendine dokunayım deme. Ellerin n  zerine otur ve talepkar bir diva olmayı bırak."

Diğer odadan gelen yarı inilti, yarı hırıltı beni güldürüyor. Bunca yıldan sonra h   dediğimi yapmasına bayılıyorum.

Elimden geldiğince hızlı ama dikkatli bir şekilde oyuncadı kayganlaştırıyorum ve bırakır bırakmaz içimden kaymayacak hale gelene kadar yavaşça içimi açıyorum.

Oraya varmak birkaç dakika alıyor, bu yüzden oturma alanına geri döndüğümde Cash ellerinin üzerinde oturuyor ve perişan görünüyor. Uzun saçları çıplak omuzlarından aşağı sarkıyor.

Son on yılda daha da ateşlendi ve öngörülebilir gelecekte onu her çıplak gördüğümde çarpıcı özelliklerinin beni şaşırtacağından hiç şüphem yok. Sert enesi, sıcak kahverengi gözleri ...

"Sonunda. Neden bu kadar uzun sürdü-" Yürüme şekli mi biraz tuhaf buluyor olmalı. "Arkada ne var?"

Dönüp kıcımlı ona doğru oynatıyorum, tıkağın kalın tabanı dışarı çıkıyor.

"Her şey affedildi. O kıcı buraya getir."

"Henüz değil." Ona doğru bir adım atıyorum ve oyuncadı kumandasını uzatıyorum. "Senin için planlarım var. Sınıra çok yaklaştığında düğmeye bas."

Koltuğunda kayar. "Bu eğlenceli olacak."

"Ya da işkence." *İkimiz için de.* "Ama sonunda gitmene izin bunun ne kadar iyi olacağını düşün." Dizlerimin üzerine çöküyorum.

Aleti dimdik ve sert dururken, teni prekum ile yapış yapış görünüyor.

"Aww, bebeğim. Biraz heyecanlandın mı?"

"Siktir . Bana kendime söyledin ve görünüşe göre aletim bundan hoşlanıyor."

"Çok fazla." Eğiliyorum ve karnının alt kısmındaki yapışkan maddeyi yalıyorum. Islak siki çeneme çarpıyor ve ben de ağzımı oraya götürüyorum.

Dilim sikinin başında gezinirken Cash'in tüm vücudu geriliyor ve yüksek sesle "Siktir" diye bağırıyor.

Onu yutuyorum, daha fazla tuzlu prekumun tadına bakıyorum.

Cash'in ağzından çıkan uzun iniltiye kışkımdaki ani bir titreşim eşlik ediyor.

Aletini sıkmadan önce hızla geri çekiyorum. "Oh, kahretsin," diye nefes alıyorum.

"İşte bu çok kullanışlı bir numara," diyor Cash, ama ben prostatıma baskı yapan hissi bastırmakla meşgulüm.

Başımı Cash'in kalçasına yaslayıp nefes almaya çalışıyorum.

Boştaki eli kısa saçlarımın arasından geçerken kumandayı kapatmak için tekrar tıklıyor.

"Bu kesinlikle işkence olacak," diyorum.

"İşte benimle aşk bir şey. Çok iyi acıtacağım." "Vay canına, Jon Mellencamp'tan çok mu koptun? Seni dava eder, biliyorsun." Cash homurdanıyor. "Onun seks eylemleri hakkında şarkı söylediğini sanmıyorum."

"Kesinlikle öyle olduğunu düşünüyorum."

Tartışmaya başladı ama ben başımı çevirip sert sikinin alt tarafını yalamaya . Bu onu çok çabuk susturdu.

"Nngh, o ağız."

"Mmm, siki." Onu yine sonuna kadar ağzıma alıyorum.

Sert siki dudaklarımın arasına girip çıkarken kıvranıyor. Sanki bana durmamı söylemeye çalışıyor, bu çok fazla, ama kalçaları sadece davet ediyor

daha fazla itiyorlar.

Aletinin başı boğazımın arkasına her çarptığında Cash homurdanıyor ve kirpiklerimin arasından ona baktığımda gözlerimiz kilitleniyor.

"Siktir, siktir, siktir... dur." Düğmeyi tekrar kurcalıyor ve tam zamanında basarak aletini çekmemi sağlıyor.

Boşalmamaya çalışırken ellerim kalçalarını kavıyor, tırnaklarım tenine batıyor. Titreşim beni kısa sürede sınıra yaklaştırıyor, ama yükümü bu kadar hızlı boşaltmayı reddediyorum. Bu gerçekleştiğinde Cash'i içimde istiyorum.

Yani bu oyunu oynamaya devam ediyoruz. Ben orgazmı engellemediğimde, o engelliyor.

Aletini emmediğim zamanlarda beni ağlatıyor. Aşkla karışık istek ve şehvet beni bırakıp uçurumdan düşmekten alıkoyuyor.

Çünkü bu duygunun sürmesini istiyorum.

Bu her şeyi tüketen tutkunun benim geçmişim, bugünüm ve geleceğim olmasını istiyorum.

"Aman Tanrım," diye inliyorum oyunağı milyarıncı kez açtığında.

Geri dönüşü olmayan bir noktaya geliyorum.

Ancak taşaklarım sıkılaştığında, kaslarım ağrıdığında ve alnım terlediğinde sonunda pes ediyorum ve ikimizin de acısına son veriyorum.

Kıçımdaki titreşime bir sonraki molamı vermeme izin verdiğinde, onu emmeye geri dönmüyorum. Ağzımı onun üzerine koymak yerine, prezervatife uzanıyorum.

Kalçalarını genişletiyor ve ben onu sert aletinden aşağı yuvarlarken arkasına yaslanıyor. "Benim için hazır olduğuna emin misin?"

"Çok hazırım. On sekiz yaşımızdan beri hazırım."

O zamanlar onunla bu adımı daha önce atmadığım için pişmanlık duyuyordum. Onun içinde olduğum bir gece geçirdik ve yıllardır alternatifini düşünüyordum.

"O zaman buraya tırman ve bana bin." İkinci kez sormasına gerek yok.

Sikine biraz kayganlaştırıcı fişkırttım ve oyuncağı kıcımdan çıkardım.

Sonra onun kucağındayım. Elleri sırtımda gezinip etimi ısırırken, öne doğru eğilip ağzını tıraşsız çenemde ve boynumda gezdiriyor.

Arkama yaslanıyorum, arkama uzanıyorum ve sikini deliğime yerleştiriyorum. Ben üzerine çökerken göz göze geliyoruz.

Kucağına tamamen oturana kadar beni dolduruyor.

Elleri kıcıımın hemen üzerinde duruyor, ben onun büyüklüğüne alışırken yavaş daireler çiziyor. Oyuncak beni açmaya yardımcı oldu ama o çok daha büyük.

Birbirimize bakmaya devam ediyoruz, nefeslerimiz yumuşak dalgalar halinde çıkıyor. Bir tutam gevşek saç yüzüne düşüyor ve ben onu kulaklarının arkasına sıkıştırıyorum.

Son birkaç yıldır yaptığım tüm o ruh arayışları, seyahatler, kariyerimde taklalar atmalar, peşinden gitmek için Cash'i terk ettiğim gelecekte kaçmalar, bunların hepsinin Cash'le birlikte olduğum zamankinden daha huzurlu hissetmediğim için olduğunu fark ettim.

Bir kariyer için tutkulu hissedeceğimi hiç sanmıyorum. Herhangi bir kariyere. Seyahat etmek ve Cash beni merkeze alan tek şey ve onunla turneye çıkmayı seçmek ikisine de sahip olabileceğim anlamına geliyor.

Para için ne yapacağımı bilmiyorum ve Cash'in benim yolumu ödemesi garip hissedirim, ama onun için bir bagaj orospu çocuğı olmak anlamına geliyorsa, o zaman en azından ağırlığımı çekeceğim.

İş önemli değıl. Para önemli.

Bizi daha büyük bir iyilik için ayrılmaya zorladığımda yaptığım hatayı asla ama asla yapmayacağım.

Bu hiç de iyi bir şey değıldi. İkimizi de gereksiz yere incitti ama gençlere ruh eşleriyle on yedi yaşında tanıştıklarını söylemeyi deneyin. İkimiz de buna inanmazdık.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum usulca.

Cash gülümser. "Bunu sadece bunun için söylüyorsun." Yukarı doğru itiyor ve ben zevkle başımı geriye atıyorum.

"Tekrar yap," diye emrediyorum.

Yapıyor ve ben de arkasındaki kanepenin tutunmak zorunda kalıyorum. Aleti prostatıma çarptığında içimde zevk dalgaları oluşuyor.

Dizlerimin üzerine hafifçe eğiliyorum, böylece altımda hareket edebiliyor ve ihtiyacı alabiliyor.

Delliğime girip çıkarken kalçaları titriyor ama yavaş hareket ediyor. "O zamanlar bunu hiç yapmadığımıza inanamıyorum." Sesi acı çekiyor, kendini tutmaya çalışıyor gibi.

Ağzım kulağının yanında hareket ediyor. "Hatırladığım kadarıyla, teklif ettim. Ayrıca bana karşı nazık olmana gerek yok. Bunu kaldırabilirim."

"Bunu sürdürmeye çalışıyorum. Harika hissediyorsun."

"Tüm o kenarlardan sonra, sürmesine ihtiyacım yok. İçimde zar zor hareket ettin ve ben sınırdayım." Yanağından öpüyorum. "Bırak, Cashton."

Bir inilti çıkarır. "Oh, Tanrım."

"Tekrar söylüyorum, benim adım Locke, ama sanırım Tanrı da olur."

"Çok komiksin. Sadece bunun için..." On yıl önce ikimizin de sahip olmadığı bir güçle Cash beni üzerinden itiyor ve kanepeye sırt üstü yatırıyor. Nasırlı, gitar çalan elleri dizlerimi kavrayıp geriye doğru iterken, siki tekrar deliğimi buluyor.

İstediyimi yaptı ve . Beni hiç tereddüt etmeden becerdi. Seksin hiç böyle hissettirdiğini hatırlamıyorum.

Tek gecelik ilişkilerim oldu, harika bir seksti ama duygularım yoktu. Romantizmin tüm hisleriyle seviştim.

Aşk ve tutkuyla dolu akıllara durgunluk veren seksi aynı anda hiç yaşamamıştım.

Başım dönüyor, tenim kızarıyor. Ter içinde kaldım ve sikime çalıştım, ama Cash elimi uzaklaştırdı.

"Benim işim," diye homurdanıyor.

Sonra eli orada, prostatımı defalarca geçmeye devam ederken beni çalıştırıyor.

Bunun sonsuza dek sürmesini istesem de, daha fazla dayanamayacağımı biliyorum.

Elinin aletimde ve sikinin kıcımda yarattığı ikili his beni freni boşalmış bir tren gibi bitiş çizgisine doğru itiyor.

Ağzım kuruyor, göğsüm kabarıyor ve tüm vücudum gerilirken Cash gergin bir homurtu çıkarıyor ve yavaşlıyor.

Eli sikimin üzerinde sıkılaşıyor. Kıçım onun zonklayan aletinin etrafında kasılıyor. Ve hızlı bir nefesle dağıldım.

Döl ipleri karnıma çarptı.

Cash son bir kez içime giriyor ve aletim seğiriyor. Üstüme yığılıyor, terli bedenlerimiz çarpışıyor, nefes alış verişlerimiz düzensizleşiyor.

"Hissettin mi?" Cash içimden çıkarken kalçalarını sallıyor. Artık içimde olmayabilir ama beni bırakmıyor. Başını boynuma gömüyor ve ben de bacaklarımı indirerek kalçalarının arkasına dolanıyorum.

Küçük kanepede birbirimize sarılmış bir şekilde oturuyoruz. "Ne?" Nefes alıyorum.

"Evrendeki devasa değişim."

"Artık aletine böyle mi diyoruz? Evren mi?"

Cash tenime karşı gülüyor. "Hayır. On yıl önce, sen beni terk ettiğinde tüm dünyam ekseninden çıktı. O zamandan beri çarpık." Başını kaldırıyor ve uzun zaman önce aşık olduğum o sıcak kahverengi gözler bana bakıyor. "Sonunda düzeldi."

Eğilip ağzını ağzıma alıyorum, üst dudağındaki teri yakalıyorum. Yumuşak ve tatlı.

Çekip gittiğinde ve bedeni beni terk ettiğinde kaşlarımı çatıyorum. Oturuyor, dizlerinin üzerinde bacaklarımın arasında dinleniyor.

Her tarafım döl içindeydi, hâlâ prezervatif takıyordu ve saçları karmakarışık.

"Sorun nedir?" diye
sordum. "Ciddi miydin?"

"Neyi kastettim?"

"Nereye gidersem gideyim benimle geleceğine? Bu işi yürütebileceğimizi mi? Yoksa şimdi orgazm ihtiyacın azaldığı için bunun ne kadar gerçek dışı olduğunu mu fark ediyorsun?"

Kalbim sıkışıyor. "Sana olan bu mu? Her kelimesinde ciddiydim ama nasıl olacak bilmiyorum. Tek bildiğim denemek istediğim. Bir daha sensiz yaşayamam. Yaşayamam işte. Sensiz kayboldum. Kim olduğumu bilmiyorum, hiçbir şeyin anlamı yok ve seni unutmaya çalışmak için aptalca düşüncesizce şeyler yapıyorum, ama yapamam. Unutmayacağım." Doğruluyorum, neredeyse yüz yüze geliyoruz. Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Bir daha dünyanı alt üst etmeyeceğime söz veriyorum."

Cash'in yüzünden bir damla yaş süzülür. "Ne olursa olsun mu?" "Ne olursa olsun."

Cash sırtıyor. "Güzel. Çünkü bir planım var."

"Şimdiden mi?"

"Şikayet mi ediyorsun?"

"Asla."

Beni tekrar öpüyor ve benim de ona katılmam için planını duymama bile gerek kalmıyor.

Artık bir takımız.

Hiçbir şey bizi bir daha ayıramayacak.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

"NAKİT?" Locke'un tatlı sesi otel banyosunun fayanslarında yankılanıyor.

Duş perdesinin arkasından başımı dışarı çıkarıyorum, sıcak su yorgun kaslarıma vuruyor.

Erkek arkadaşım beni öyle bir sikti ki ayakta zor duruyorum, ama o bu durumdan benim kadar mutlu görünmüyor. Elleri kalçalarında, otel bornozu üzerine sarılmış ve kaşları çatık bir şekilde kapıda duruyor.

Tatlı ses bir tuzaktı. Çok açık.

Locke ile birlikte daha fazla zaman geçirebilmek ve Locke'un kariyerinde ne yapmak istediğine karar verebilmesi için grubu bir sonraki albümümüzü Vegas'ta yazmaya ikna ettikten sonra, ondan grubun mali danışmanı olmasını istedim.

O zamanlar mantıklı gelmişti ama bir ortağın harcadığım her kuruşu görmesinin nasıl bir şey olacağını düşünmemiştim.

"Seni duyamıyorum. Duş alıyorum." Başımı tekrar suyun altına sokuyorum ama onu hâlâ duyabiliyorum.

"Cashton Evelyn Kingsley." "Bu benim adım değil," diye şarkı söylüyorum.

Duş perdesi yırtılmış.

"Neden başım belada?" Elimden geldiğince masumca soruyorum.

"Bu sabah Seb ile yaptığınız alışveriş sırasında neden on beş bin dolar düşürdüğünüzü bana söylemek ister misiniz?"

"Sizi uyarmadan harcama sınırının yirmi olduğunu söylemişsiniz?"

Kollarını kavuşturur. "Konu bu değil."

"Seni grubun finans müdürü olarak işe aldığım için gerçekten pişman olmaya başlıyorum."

"Hayır, değilsin."

Sertçe yutkunuyorum. "Ben bununla beraberim."

Duşu kapatıp havluma uzanıyorum ama Locke onu benden alıyor.

"Bebeğim," diye yakınıyorum, "seni seviyorum ama şimdi bu konuşmayı yapmanın zamanı değil."

O harcayarak güvende olduğumu sanıyordum. Nasıl öğrendiğini bile bilmiyorum.

"Ne konuşması?"

Öfkelendim ve havlumu ondan aldım. "Yakında öğreneceksin."

"Gidip bana yine yepyeni bir gardırop , değil mi? Hâlâ etiketleri üzerinde olan kıyafetlerim var. Anlamsızca harcama yapmayı bırakmalısın, özellikle de benim için."

"Hayır, bilmiyorum. Ve kıyafet de değildi. Anlamsız da değildi." "Ama benim içindi?"

"Hayır." Sonunda sesimin yükselmesinden nefret ediyorum, bu yüzden otel odasına kaçıyorum.

"Cashton Muriel Kingsley." Beni takip ediyor.

"Neden bana hep kadınsı ikinci isimler veriyorsun?" "Çünkü yapabiliyorum." Şimdi Locke'un elleri kalçalarında.

Bunun bırakmayacak.

Ona dönüyorum. "Ne yaptığını iyice düşün Sherlock Emerson. Eğer bunu zorlarsan, bu senin hatan olur."

"Benim suçum ne olacak? Neden bana bu sefer hangi saçma şeyi aldığını söylemiyorsun?"

Onu işaret ediyorum. "Senin hatan."

Locke bulamasın diye otele döner dönmez küçük kutuyu sakladığım yere gittim.

Onu çıkardığımda erkek arkadaşımın gözleri büyüdü. "Bekle..."

"Hayır." "Sen ittin ve şimdi sonuçlarına katlanmak zorundasın." Ona doğru bir adım attım. "Magazinciler bu anı sorduklarında onlara gerçeği söylemek zorunda kalacağım. Duş alırken beni köşeye sıkıştırdın ve sırrımı sana söylememi istedin."

"Cashton..." Locke eliyle ağzını kapatır.

Ona ulaştım ve tek dizimin üzerine çöktüm. "Onlara bunu belime sardığım bir havludan başka bir şey olmadan çıplak yaptığımı söylemem gerekecek ve hatta aletimin o ana dahil olmak istediği için düştüğünü de söylemem gerekecek." Havluyu düzeltiyorum.

Tek söylediği "Seni çok seviyorum".

"Güzel. Yine de bu hikâyeyi değiştirmez." Kutuyu elime alıp kapağını kaldırıyorum ve ortasında iki sıra ince elmas bulunan platin bir erkek alyansı ortaya çıkıyor.

Locke yumuşak bir nefes verir.

"Boşanmanızın kesinleştiğini resmi olarak öğrendiğinizden beri bunu planlıyordum."

Büyük planlar yapıyordum. Hayat planları. Ve hepsi de on yedi yaşında aşık olduğum çocukla ilgili.

Onun için tüm dünyamdan vazgeçebilirim. Benim için önemli olan tek şey o.

Seb'i ve diğer grup arkadaşlarımı seviyorum. Yoldaki hayatımı seviyorum.

Ama Locke'u daha çok seviyorum.

"On sekiz yaşımdan beri bu anı düşünüyordum," diye fısıldıyor Locke.

"Seni hep sevdim. Başka birini hiç sevmedim. Ve asla sevmeyeceğimi de biliyorum. Sherlock Michael Emerson, benimle evlenir misin?"

Başını sallıyor ve gözleri doluyor. "Evet. Evet, yapacağım, Cashton Olivia Kingsley."

SON

BOYNUZLU KALP

BİRİNCİ BÖLÜM

Telefonumun sürekli almasıyla uyanmak **ASLA** iyi bir Şey değil.

Adamlarım Şimdi ne yaptı?

İnsanlar grup menajeri olmanın cazibeli bir iş olduğunu ve spot ışıklarının altında olmadan Şöhretin daha iyi yanlarına sahip olduklarını düşünüyor.

Yanırlılar. *Hem de çok.* Asi

Çocuklara bakıcılık yapmak gibi.

Sevmediğimden değil. Seviyorum. Özellikle de Cash Me Outside'daki çocuklar.

Çok çalışıyorlar ve daha da çok oynuyorlar, ancak işimi günün her saati bir Şey yapan Şey rock yıldızı yaşam tarzının oyun kısmı.

Yatağımın başucundaki telefonuma uzanıyorum ve Őöyle diyorum: "Lütfen Cash niŐanlııyla kaçıp evlensin. Lütfen Greg ya da Jasper son Instagram fenomeniyle birlikte olsun. Lütfen bu, uğruna yataktan kalkmam gerekmeyen bir haber olsun. Her Şey olsun ama-" Ekranıma bakıyorum ve "Lanet olası Seb." diyorum.

"ıplaklar" ve "ük Fotoğrafı" gibi kelimeler ekranımın her yerine sıçrıyor. Bu saçmalık neden hep gecenin bir yarısı oluyor?

Mesajlarımı açıyorum ve gruptaki hiç kimseden duymaktan hoşlanmadığım sözcükler *var - her Şeyi berbat ettim - ama* Seb'le çok daha kötü.

Çünkü grubun baş gitaristine tamamen aşık olmak gibi ufacık bir sorunum var, ama bu tam olarak herkesin bildiği bir Şey değil.

Kimse bilmiyor.

Sebastian Rose'u düşünerek her gece yaptığım mastürbasyon seansları her zaman benim küçük kirli sırrım olarak kalacak.

Grubun her bir üyesiyle profesyonelliğin temel direği oldum ve onlara aşk hayatımdan hiç bahsetmedim. Hatta biseksüel olduğumu bile bildiklerini sanmıyorum. Beni sadece kadınlarla gördüler çünkü herhangi bir resmi etkinliğe bir erkek götürerek eğlence haberlerine manşet olmayı reddediyorum. Ortaya çıkıp grubu bu şekilde gölgede bırakmayacağım.

Ayrıca, oraya asla bir müşteriyle gitmezdim. Gerçek olacağını bilmediğim sürece ve Seb gerçek iş yapmıyor. Ya da ciddi. Ya da geçici bile olsa. Tek seferlik deyimine yeni bir anlam kazandırıyor. Onunla, "bir-ve-kapıdan-çıkarken-kapının-üzerinize-gelmesine-izin-vermeyin. Kendini bu gibi durumlara tam olarak bu şekilde sokuyor.

Yataktan tökezleyerek kalkıp üzerime bir eşofman ve tişört giyiyorum, sonra hangi şehirde olduğumuzu öğrenmek için telefonumdaki takvime bakıyorum ve notlar bölümünü açıp çocukların oda numaralarını yazdığım yeri buluyorum.

Tamam, 1406 numaralı oda.

Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde kapıdan çıkıp asansöre biniyorum. Ancak o zaman sızan resimlere bakmama izin veriyorum ki neyle çalıştığımı bileyim.

Seb'i birçok kez soyunmuş halde gördüm. Onu sakso çekerken bile gördüm. Bir süre, işi bittikten sonra takıldığı erkeklerden kurtulmak için beni kullandı ve ben de yatağını paylaştığı erkekleri kovmaktan büyük mutluluk duydum. Ta ki artık mutlu olmayana kadar.

Bu olay gerçekleşikçe, onun için diz çöken kişi olmadığım için daha da sinirleniyordum.

İkisinin de henüz inmediği noktaya gelene kadar daha erken ve daha erken bölmeye başladım. Seb eve biriyle gideceğini bana mesaj atmayı bırakmadan önce bu sadece birkaç kez oldu.

Belki de kıskanç tarafımın ortaya çıkmasına izin çünkü eğer , belki de bu olmazdık. Bana mesaj atardı.

Biriyle birlikte olduğunu bilseydim, araya girip o pisliği gönderebilirdim.

Çıplak, *uyuyan* bir Seb'in ateşli fotoğraflarına bakmazdım. Aynı anda hem beni tahrik ediyor, hem de öfkeden kudurmama neden oluyorlar. Telefonumu yana çeviriyorum. *Dayyyymn*, vücudu mükemmel.

Bu fotoğrafları TMZ'ye kim sattıysa taşaklarının kesilmesini hak ediyor. Onları bir blendera koyar ve kendi taşaklarıyla testis smoothie'si yapardım. Orosu çocuğu, her kimse.

Yine de Seb'in lehine işleyen iki şey var. En azından yönetim açısından. Birincisi, sik departmanında utanılacak hiçbir şeyi yok. Yumuşak bile olsa, uzun ve *ağız sulandırıcı*. İkincisi, o bir erkek. Hem de bir rock yıldızı. Açıkça eşcinsel, bir partneri ya da kocası yok, bu yüzden magazinciler aldattığını iddia edemez ve buradaki tek skandal fotoğrafların kendisi. Bu onun popülaritesini arttırmaktan başka bir işe yaramaz.

Bu sektördeki kadın ve erkekler arasındaki çifte standarttan bahsetmiyorum bile. Seb bir kadın olsaydı, her yerde sürtük ayıplaması olurdu.

Bu konuda endişelendiğim tek şey Seb'in ruhsal durumu. Seb dışarıdan sert biri. Tam bir baş belası. Gerçek yüzünü sadece gruba gösteriyor ve o zaman bile Jasper ve Greg'in *her şeyi* görebildiğini sanmıyorum. Bunu en iyi arkadaşı Cash'e, grubun solistine ve bazen de bana saklıyor ama bunun olması için onu savunmasız bir anında yakalamam gerekiyor.

Onun gerçek yüzünü sadece saklayamayacak kadar bitkin ve yorgun olduğu zamanlarda görüyorum. Son birkaç yıldır onun için kalbimin acımasına neden bazı duygusal durumlarda onu gördüm.

O bir sanatçı.

O bir şarkı yazarı.

Duygusal bir müzik yaratıyor.

Ancak tüm bunlar, sahne almak ve sevişmek dışında hiçbir şeyi umursamayan sikik bir rock yıldızına sarılmış durumda.

Kapısını çaldım ve küçük bir ses cevap verdi.

"Hayır."

Bir kahkaha attım. "Hayır mı?"

"Seni içeri almak istemiyorum." Ben olduğumu biliyordu. Bu beni mutlu etmemesi gerektiği halde mutlu etti.

Bu savunmasız Seb, rock yıldızı Seb değil ve ben sadece oraya girip ona sarılmak ve her şeyin yolunda olduğuna dair güvence vermek istiyorum.

Elimi süitinin kapısına koyuyorum. "Başın belada değil."

"Sana inanmıyorum."

Kapı aralandı ve Seb'in koyu renk gözleri benimkilerle buluştu. Uzun, kıvrıkcık kahverengi saçları dağınık, sakalları ise evcilleşmemiş.

"İçeri girebilir miyim?" Cevap vermesine fırsat vermedim. Otel odasının içine doğru ilerledim.

Seb gömleksiz, çarşaflar buruşuk ve odanın ışığı loş. Seb'in iri bedenini o yatakta çıplak ve kıvranırken hayal edebiliyorum. Sızan görüntü aklıma geliyor ve irkiliyorum. Seb'i bu şekilde düşünmemeliydim ama fotoğraf bunu hatırlamama yardımcı olmuyor.

Tamam, işe koyulma zamanı. "Gönderdiğin mesaj."

"Fotoğraf çektiğini bilmiyordum." Sesinde ondan duymaktan nefret ettiğim bir panik var. "Eğer bilseydim-"

"Hey, sus." Bir adım öne çıkıp kollarını ovuyorum ama başını kaldırıp bana bakmayı reddediyor. "Demek istediğim, bu senin hatan olmadığı halde neden sızıp batırdığını düşünüyorsun? Bekle, bunu nasıl öğrendin ki? Konu magazinle ilgili her şey olduğunda genellikle kötü haberleri ben veririm."

"Uyuyamadım, bu yüzden sosyal medya hesaplarımdaydım ve telefonum etiketlerle aydınlanmaya başladı."

"Sana onları silmeni söylemiştim."

"Uykusuzluk baş gösterdiğinde sıkılıyorum."

"Devam etmek için sosyal medyadan daha sağlıklı uygulamalar var. Bunu *biliyorsun*." Seb iç çekti. "Biliyorum. Ama bağımlılık yapıyor."

Onu suçlayamam bile. Kamuya mal olmuş bir figür olduğunuzda, tüm bu beğeniler, paylaşımlar ve yorumlar uyuşturucu gibidir, ancak şöhretin çirkin bir tarafı da vardır ve Seb, zehirli görüşlerini ifade eden bağınazlardan payına düşenden fazlasıyla karşı karşıyadır.

Bu da bir başka dezavantaj olabilir -resimlerde bir *erkekle* büyük ve kötü bir *gey seksini* yeni bitirdiği belli olan iğrenç bir *gey* olduğu yönündeki yorumlar- ancak bu konuda genellikle aldığı yorumlardan çok da farklı olmayacaktır.

Henüz bana bakmadı, ben de çenesini kaldırdım. "Seb?"

O neredeyse siyah gözler içimi delip geçiyor.

"Bu senin hatan değil. Bu adamın yaptığı şeyden -her kimse- o sorumlu. Kim o?"

kurtuldu. "İşte orada batırdım."

"Bir isim almadın." Sesimde bir gerginlik var ama kahretsin, Seb sıradan biri değil. Sıradan insanlarla takılamaz ve işte tam da bu yüzden.

Ona fazla bir şey sormuyorum. Adamın adını öğrenseydi, orijinal fotoğrafın kaynağını bulabilir ve onu dava edebilirdim.

"Anladım," diyor Seb utangaç bir ifadeyle. "Sadece... ne olduğunu unuttum." Fotoğrafi tekrar yukarı çekiyorum. "Ne zamandı bu?"

"Birkaç hafta önce."

"Tam tarihi ya da mekânı hatırlayabiliyor musun?" Otel odasının fotoğrafını hangi şehir olduğuna dair hafızamla eşleştirmeye çalışıyorum ama ABD turnesinin sonundayız ve son birkaç ayda altmış mekânın içini gördük. Bir süre sonra hepsi birbirine karışıyor. "San Antonio olabilir mi?" Sanırım Teksas'taki o yatak başını hatırlıyorum.

"Özür dilerim, Thorne."

İyi haber almadığım zamanlarda çocuklara verdiğim gülümsememi takınıyorum. "Hey, bu seni ya da grubu etkilemeyecek. Ben daha çok

alıyorsun."

Seb alametifarikası olan sırtışıyla omuz silkiyor. "Utanacak bir şeyim yok. *Harika* bir sikim var." Ve işte herkesin düşündüğü sıkık çocuk.

"Bunu benimle yapmak zorunda değilsin, biliyorsun." "Neyi yapmak zorunda değilim?"

"O zırhınla duygularını saptır."

Seb güçlü duruyor ama uzun sürmüyor. Ne kadar ciddi olduğumu görünce bir balondan daha hızlı sönüyor. "Gerçekten nasıl hissettiğimi bilmek istiyor musun? Siktir et o adamı. O fotoğrafı paylaşan herkesin canı cehenneme. Hepsinin canı cehenneme."

Bunu onun için daha iyi hale getirmek istiyorum ama . "Belki de turneden önce Out Artist dergisi için yaptığın fotoğraf çekimi gibi bakmalısın. Onun için çıplaktın."

"Bu çok zevkliydi ve aletim çoğunlukla örtülüydü. Ben de buna gösterdim. Görüntü umurumda değil. Beni kızdıran şey bunun nasıl ortaya çıktığı."

"Biliyorum. Özür dilerim."

"Bu samimi bir andı ve evet, birçok ilişkim ucuz ve muhtemelen iğrençti, ama bu... bu beni çok küçük ve önemsiz hissettiriyor. Kendimi *kirli* hissettiriyor ve genelde bundan hoşlanırım."

Seb'in ne tür pis şeylerden hoşlandığını düşünmemeye çalışıyorum.

Yatağının kenarına gidip oturuyor ve ellerini uzun saçlarının arasında gezdiriyor. "Yıllar boyunca birçok şeyi berbat ettim ama böylesini değil. Bu bir sonraki seviye."

"Sana söylemiştim demek istemiyorum, ama sana hayranlarla takılmayı bırakmanı söylediğimi hatırlıyorum." Tamam, ona bunu söylerken art niyetli olabilirdim ama bu yine de haklı olduğumu kanıtlıyor.

"Belki de yapmalıyım."

Ellerimi zaferle havaya kaldırıyorum. "Sonunda anladı. Sadece sızan çıplak fotoğrafları aldı."

Bana çatıyor ve bu çok tatlı. "Özür dilerim. Çok mu erken?" diye sordum.

"Çok erken."

"Bunu ben halledeceğim, tamam mı? Fotoğrafın kaynağını bulamayabilirim ama onu gömebilir ve insanların paylaşmasını engellemeye çalışabiliriz." Gitmek için döndüm.

"Bekle, şimdi mi?" Ayağa kalkıyor.

"Ne kadar erken davranırsam, onu öldürme şansımız o kadar artar."

"Ya... ya onu görmezden gelirsek?"

Kaşlarımı çattım. "mı istiyorsun?"

"... Şu anda yalnız kalmak ."

Seb'in itirafı beni şaşırttı ve sanırım şaşıran ben değilim.

Gözleri açılıyor ve bir açıklama bulmaya çalışıyor. "Yani, bir tweet atıp ya da bir şey söyleyip durumu daha da kötüleştirmekten korkuyorum. Gözetime ihtiyacım var."

İkilemde kaldım. Gidip bununla ilgilenmeliyim ama Seb benden bir şey istediğinde hayır demem neredeyse imkansız.

"Diğer çocuklardan birini aşağıya çağırabilirim. Belki ben işe giderken Cash ve Locke sana bakıcılık yapabilirler."

"Hayır, aşk balonlarının içindeyken onları rahatsız etmeyin."

"Jasper? Greg?"

Seb başını sallar. "Seni istiyorum." Vay anasını.

Vay canına. Lanet olsun. Kahretsin.

Bana böyle şeyler söylememeli. Ona yaklaştım. "Emin misin?"

"Benimle nasıl başa çıkacağını tanıdığım herkesten daha iyi biliyorsun."

İşte tam da bu yüzden onun yatağına girmemeliyim. Şu anda bana bakışı, onu teselli edecek birini arıyor. Bilmiyorum.

Ŗu anda ihtiyaı olan adam olmayı kaldırabilirim. Ona bu kadar yakinken olmaz.

"Burada seninle birlikte olursam senin sorununla ."

Seb gözlerini kapatır ve yüksek sesle nefes verir. "Dünyayı bir süreliğine durdurmak istiyorum."

Bu kadar kolay, ona istediğini vereceğimi biliyorum. Hayır dememin imkânı yok. Geçici olarak yatağa yanına tırmanıyorum ve yanından uzağa uzanıyorum. "Biraz uyumaya çalışalım, bununla sabah ilgileneceğim, tamam mı? Etiket sorarsa, telefonumdaki on milyar bildirim yüzünden uyuyakalmışım."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

Başımı ona doğru çevirdim. "Sorun değil. Müşterim için her şeyi yaparım. Bunu biliyorsun."

Evet, Thorne. *Mvekkiliniz.*

Bunu unutma.

İKİNCİ BÖLÜM

MÜŞTERİ. Thorne'un bana böyle seslenmesinden nefret ediyorum.

Mavi gözleri bana sadece bir müşteriymişim gibi bakmıyor. Yumuşak ve kibarlar. Diğer özellikleri - sert kare çenesi ve her zaman titizlikle temizlenmiş sarı saçları - o kadar hoş değil, ama gözleri... sert görüntüsünün altındaki nezaketi ele veriyor.

Çoğu gün Thorne bizden biriymiş gibi hissediyorum, belki de arkadaşız - *yakın* arkadaş - ama arada bir bana müşteri etiketini fırlatıyor ve ona sadece para ödediğimiz için burada olduğunu hatırlatıyorum.

İşini yapmasına izin vermeliyim, ama.. yalnız kalamam. Yapamam.

Normalde böyle durumlarda Cash'e başvururdum. O bunu anlıyor çünkü o da bu yollardan geçti. Tamam, sık resimleri sızdırılmadı ama kişisel anları medyanın her yerine sıçradı.

Locke'u kazanmak istediği ve herkesin önünde aşkını ilan ettiği zaman gibi. O anın viral videoları ve fotoğrafları her yerdeydi. Ve evet, Cash bunu tüm o insanların önünde gönüllü olarak yaptı, ki bu benim iznim olmadan çekilen seks sonrası bir fotoğraftan çok daha farklı, ama Cash yine de herkesten daha iyi anlayacaktır. Yine de bunu onun üzerine yıkmak istemiyorum. Lise aşkıyla yeniden bir araya geldiğinden beri, Cash'in mutluluğunu sektörel saçmalıklarla gölgelemek istemedim.

Ve bu tam bir saçmalık.

Bunu yapan adamı hatırlıyorum. Adını hatırlamıyor olabilirim ama yüzünü ve şimdi zihnimde şakacı olmaktan çok uğursuz görünen o küçük sevimli gülümsemesini hatırlıyorum. Gidişinin anısı belirsiz. Yemin ederim ona dışarı çıkmasını söyledim ve sonra ... kahretsin, sanırım gardımı düşürdüm ve o gerçekten gitmeden önce uyuyakaldım?

O kısım bulanık.

Bu sektörde kimseye güvenmemeyi erken öğrendim, bu yüzden asla gece kalmalarına izin vermiyorum, ancak onları kovma konusunda biraz berbatım. Gittikçe daha iyi oluyorum ama belli ki bu adamda çuvalladım.

Kim uyurken birinin fotoğrafını çeker ve tüm dünyanın görmesi için satar ki?

Bu, paparazzi fotoğrafları ya da hayranlarımızın bizi sokakta gördüklerinde fotoğraf çektirmeleri gibi bir şey değil.

Kendimi hiç şu anki kadar kullanılmış hissetmemiştim, sanki bedenimi izinsiz satmışım gibi.

Herkesin izlemesi için sikimin orada olması umurumda mı?
Pek sayılmaz. Mesele aletim değil. *Harika* ama konu o değil.

Bu rıza.

İhlal.

Sırf ünlü olduğum için vücudumun herkese ait olduğu fikri. Thorne durup dururken, "Aletin değerini merak ediyorum," diyor.

İlk kez aynı yatağı paylaşmıyor olsak da onun yanında olmak garip. Bu, uyumak için nöbetleşe yattığımız ve biriyle paylaşmaktan başka seçeneğimizin olmadığı tur otobüsü yatağından farklı.

Bu ... daha samimi.

Bu düşünceden kurtuluyorum çünkü düşünmeye gücüm yetmiyor.

"Vay canına, eğer buna verecek bir cevabın yoksa, gerçekten yıpranmış olmalısın."

Başımı çevirdim. "Ne?"

"Aletin değerinin ne kadar olduğunu dūřındūęünü sordum. *Paha biçilemez, bir milyar dolar ya da karşılayabileceğinden daha fazlası* hemen ağzından çıkmadı." Thorne çoęu zaman soğukkanlı ve ciddi, ama arada bir gardını indirip řaka yapıyor.

Gölüyorum. "Söylememe gerek yoktu çünkü sen zaten ne dūřındūęümü biliyordun."

Yorganın altında bir el benimkini okřuyor. "Bunu dūřünmemeye alıř ve biraz uyu, tamam mı?"

"Tamam."

Thorne elini çekmeye çalışıyor ama ben sıkıca tutuyorum. Avucumda sıcacık duruyor ve bana her şeyin yoluna gireceği hissini veriyor.

Thorne'un dediği gibi, bu bir şey değil. Yarın onu gömecekler ve her şey düzelecek.

Fotoğrafımı çeken o isimsiz adamın görüntüleriyle sürüklenmeye başlıyorum. Birkaç kez yatağımın ucunda durduğunu dūřünerek irkiliyorum ama Thorne orada, hâlâ elimi tutuyor ve tekrar uykuya dalıyorum.

Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. Bir ara sert fısıltılar bilinaltıma süzölüyor, bir gözümü kısmen açıyorum ve bir ekrandan gelen mavi bir ışık görüyorum. Elimi sıkıyorum... oh. Thorne gitmiş.

En azından öyle olduğunu dūřünüyorum. Gözlerimi tamamen açıyorum ve onu yanımda otururken buluyorum. Dizüstü bilgisayarını bir anda ortaya çıkmıştı, yani bir ara beni terk etmişti ama şimdi geri dönmüş, telefonla konuşuyor ve bilgisayarına dokunuyordu.

"Thorne?" Mırıldanıyorum.

İrkilir ve neredeyse dizüstü bilgisayarını kucağından düşürür. Sonra telefon görüşmesini olabildiğince hızlı bir şekilde sonlandırmak için çabalıyor. "Özür dilerim. Seni uyandırmak istememiştim."

"Ne yapıyorsun?"

Thorne uzanıp bir elini saçlarımda gezdiriyor.

Kendime bunu okumamamı söylüyorum. Bu tür durumlarda bizi şımartmak onun işi.

"Bunu düzelteceğim," diye fısıldar. "Sana söz veriyorum." Karşı koyacak enerjim yok.

"Tamam." Uyku beni bir kez daha altına çekiyor.

Gerçek sabah geldiğinde ve düzgün bir şekilde uyandığımda, rüya görüyor olmam gerektiğini düşünüyorum.

Thorne bana doğru bastırıyor. Aslında teknik olarak ben ona yaslanmış durumdayım. O sırt üstü yatıyor ve ben de başım omzunun kuytusunda olacak şekilde onun yanına kıvrılmış durumdayım. Bacağım belinin üzerinde ve sabah odunu uyluğuma baskı yapıyor. Benimki onun kalçasına batıyor.

İçimden ona karşı koyup boşalana kadar devam etmek geliyor ama yapmayacağım.

Çünkü bir, bu *Thorne*. Ve ikincisi, uykuya dalmak ve kazara sarılmak hiçbir şey ifade etmiyor.

Açıkçası, aciz durumumda ona tutunmaya çalıştım ve o da ya gecenin yarısını dağınıklığımı düzeltmeye çalışarak geçirdiği için kendinden geçmişti ya da benim için üzülüyordu ve bunun olmasına izin verdi.

Bir an için onun sıcaklığına gömüldüm ve bunun benim hayatım olabileceğini düşündüm. Gerçekten hoşlandığım, beni olduğum kişi yüzünden kullanmayan ve gerçekten hayran olduğum bir adamla kucak kucağa uyanmak. Thorne mükemmel bir partner olurdu, eğer heteroseksüel olmasaydı. Thorne'a karşı bir şeyim yok ama onun fikri var. Seksi, beni takmıyor ve ona güvenebiliyorum. *Ve* önemli olduğunda iyi biri.

İşini daha da zorlaştırmama rağmen bana karşı hep çok iyi davrandı. Cash nişanlandığından beri, magazinciler bir hata yapmamı umarak beni takip .

Onlara istediklerini verdiğim kesin.

Cash, artık kararlı bir ilişki içinde olduğu için onlara sıkıcı geliyor. Hâlâ medyada çok yer alıyor ama bunun nedeni skandal değil. Ve skandallar satar.

Belli ki sikim skandal yaratıyor.

Doğru düzgün uyanmak ve günle yüzleşmek istemiyorum. Burada, Thorne'un sıcaklığında kalmak ve bir süre daha normal bir hayat hayaliyle yaşamak istiyorum.

Bang, , bang, bang, bang. Sonu gelmeyecek kadar iyi olduğunu biliyordum. "Aç kapıyı." Bu Cash.

Thorne kollarımda kıpırdamıyor. Kendinde değil.

Yataktan yuvarlanıyorum ve Thorne inliyor ama hala uyanmıyor. Tökezleyerek otel odasının kapısına doğru ilerliyorum, kapıyı açıyorum ve kısık gözlerle en iyi arkadaşıma bakıyorum.

Kahretsin, koridor çok aydınlık.

Ensemi ovuyorum ama saçlarımın oluşturduğu karmaşa yüzüme düşüyor. Yelemleri evcilleştirmeye çalışıyorum ama çok berbat. Uzun düz saçları olan Cash'in aksine, benimkiler bukleler ve kıvrıcıklardan oluşuyor.

"Dostum, gördün mü-" Cash içeri girer ve duraklar. "Lanet olsun, müdürümüzle yattın mı?"

Locke, Cash'in nişanlısı, onun ardından içeri girer. Uzun boylu, çilli, sırık gibi bir kızıl saçlı. Kesinlikle bir rock yıldızının evleneceği birine benzemiyor ama Cash'i mutlu ediyor ve önemli olan da bu.

"Günaydın Cash," diye gürleri Thorne ve ayağa kalkar.

Gri tişörtü etkileyici göğsünü sıkıca sarıyor ve ben ne zamandan beri Thorne'un göğsünü fark ediyorum?

Başımı sallıyorum.

Kendine gel, Seb.

"Garip," diyor Locke.

"Bu ne zamandır devam ediyor?" Cash soruyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Dün gece aletimin muhteşemliği dünyaya yayıldıktan sonra buraya geldi. Uzaydan görülebilecek kadar etkileyici olduğunu biliyor muydunuz? Cockgate *büyük* bir skandal. Ne diyebilirim ki? Thorne'un işini zorlaştırmaya bayılıyorum."

"Bu daha mantıklı." Cash, Thorne ve benim aramda bir bakış attı. "Ben de bu yüzden buradayım. Haberleri görüp görmediğini merak ediyordum."

"Haberler benim sikim mi oluyor? Evet, her gün görüyorum. Ve bu *büyük bir* haber."

Cash elini kaldırır. "Tamam, anladık. Aletinin büyüklüğü konusunda hayal görüyorsun."

Sırıtmaya zorluyorum. yapıyorum, bunu yapabilirim.

Thorne ayağa kalkar ve gerinir. "Noel için ara vermeden önce bir gösterimiz daha var. Bugün haberlere çıkmamaya ne dersiniz?"

Cash ve ben aynı anda monoton bir sesle "Söz veriyoruz," diyoruz.

Thorne bir parmak sallıyor. "İkinizin bunu yapmasından Bu genellikle numara yaptığınız anlamına gelir."

Cash ellerini havaya kaldırır. "Hey, bu adam sayesinde artık baş belası değilim." Locke'u kendine çeker.

Birinin bana yaklaşmasını istiyorum.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım ve neden birdenbire buna ihtiyaç duyduğumu bilmiyorum. İnsanların yuva kurmak istediği yaşa gelmiş olabilir miyim? Yoksa Locke'un Cash'i ne kadar mutlu ettiğini görüyorum ve hayatımın ne kadar boş olduğunu mu fark ediyorum?

Rock yıldızı turları, parti ve seks. Yani. Çok fazla. Seks. Ama kimseyle duygusal bir bağım yok. Ya da *hiçbir şeyle*.

Yaptığımız işi yaparken bunu nasıl bulacağımı bilmiyorum. Dışarıda bir yerlerde gelip onu bulmamı bekleyen bir lise aşkım yok.

Thorne omzumu tutuyor. "Seb?"

Şaşkınlığımı üzerimden attığımda üç endişeli bakışla karşılaştım. "Ne?"

"Kahvaltıya hazır olup olmadığını sorduk." Cash başını eğdi.

"Ah. Doğru. Kahvaltı. Evet. Ben sadece ..." Yerde duran en yakın kıyafetleri alıp üzerime geçiriyorum.

Kaldığımız otel çok güzel. Beş yıldızlı mobilyalarını çöpe atma olasılığı daha yüksek olan bir rock turu için fazla güzel. Muhtemelen bu yüzden küçük konferans salonlarından birini grup ve ekibin kahvaltı büfesi olarak kullanmamız için bize verdiler.

Oraya bir grup olarak gidiyoruz ve insanların bana bakmasına alışkın olsam da - daha doğrusu insanların her zaman yanımda olan Cash'e bakmasına alışkınım - bu farklı. Odaya girer girmez tüm gözler benim üzerimde oluyor ve ben de rolümü oynamak zorunda kalıyorum.

Kafamın içindeki ses *kaç* diye bağılıyor ama bunu yapamam.

Herkese el sallıyorum, ama bu daha çok el sallamaya benziyor. "Lütfen, sanki yarınız sikimi görmemiş gibi." Odadaki herkes kahkahalara boğuluyor. "Bu kadar komik olduğunu fark etmemiştim," diye mırıldanıyorum.

Cash beni dürttü. "Ördeğin sırtından su akar, değil mi?"

"Elbette."

Portatif reşo tabaklarından tabaklarımızı dolduruyoruz ama oturacak yer bulmaya gittiğimizde yer olmadığını görüyoruz. Tabağımı odaya geri götürebilmek için bunu bir bahane haline getirmek istiyorum ama her zamanki gibi ekibimiz masaya oturmamız için hareket ediyor. Ünlü biri gibi muamele görmek istemediğim tek seferde hareket ediyorlar.

Doğru.

Tabii ki.

Bu iyi.

Bu gece konsere çıkacağız, yarın Montana'ya uçup Cash'in tanıdığı bir adamın gözlerden uzak bir kulübesinde Noel'i birlikte geçireceğiz ve yeni yılda turneye geri döndüğümüzde tüm unutulmuş olacak.

Sorun değil.

Her şey yolunda.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

HER ŞEY YOLUNDA DEĞİL.

Anlayabiliyorum.

Bu ABD turnesi için son gösterimiz, Los Angeles'ta başladığımız yerde bitiriyoruz ama bir şeyler ters gidiyor. Seb'in sahneye getirdiği kıvılcım genellikle eksiktir.

Seb'in parmakları gitarını çalarken ustalıkla hareket ediyor, doğru notaları söylüyor ama kendisi değil. Bilmeyen bir göz için, o işini yapıyor ve onu öldürüyor. Ama bunu yaparken sanki içten içe ölüyor.

Bu Seb değil.

Her zamanki yerimden, kanatlardan izliyorum, her zaman Seb'in tarafındayım.

Grup bir şarkıyı bitiriyor ve ben yüksek sesle ıslık çalmak için parmaklarımı ağızıma götürüyorum. Beni duyuyor ve karanlık gözleri benimkilerle buluşuyor. Gözlerinde her zaman parlayan bir kibir vardır, ama bu gece o parıltı yok. Tek gördüğüm temkinli ve ürkek bir insan.

Yaşadıklarına duyarsız kalmak istemem ama fotoğraftan daha fazlası olup olmadığını merak ediyorum. Bugünkü serpinti *o kadar* da kötü değildi. Bu geceki konser kurt ıslıkları ve alaylarla başladı, ki bu hiç de iyi değildi. Ekipten bazıları iğneleyici yorumlar yaptı ve internette bazı konuşmalar ve paylaşımlar oldu. Ancak hayran kitlesi ve sektörden pek çok kişi Seb'i savunmaya geçerek sosyal medyada bu görüntüyü paylaşımlara ateş püskürdü.

On beş yıldır bu sektörde çalıştığım için fark ettiğim şey, hayranların ünlü insanların da insan olduğunu anlamadıkları. Onlar tüm olumsuzlukları bastırabilecek sert kabuklar değiller ve mahremiyetleri ihlal edildiğinde - ki bu çok sık oluyor - onlara sineye çekmeleri ve bu kadar hassas olmayı bırakmaları söyleniyor.

Kalın cilt kesinlikle bir gerekliliktir, ancak herkesin zayıf anları vardır. *Herkesin*. Ve bu grup için çalıştığım dört yıl boyunca Seb bir kez bile kırılmadı.

Onun kayası olmak istiyorum.

Geceyi onunla geçirmek, sadece elini tutmak ve onun yanında uykuya dalmak, profesyonel çizgiyi her zamankinden daha fazla bulanıklaştırdı.

Uzun zamandır çok iyiydim ama Seb'in mücadelesini izlerken kendimi tutmak için tüm gücümü harcıyorum. Karda mahsur kaldığımız önümüzdeki iki hafta boyunca aramızdaki bu duvarı nasıl koruyabileceğimi bilmiyorum.

Son duyduğuma göre, Jasper ve Greg zamanı doldurmak için yanlarında hayranlarını getirmeyi planlıyorlarmış. Cash, Locke'u alacak.

Seb ve ben...

Kahretsin, ne kadar istesem de kurallarımı çiğneyemem.

Dün gece yatağın benim tarafıma doğru ilerlediğinde ve bana sarıldığında, yapmamam gerektiği halde bunun olmasına izin verdim. Uyuyordu ve ne yaptığının farkında değildi. Cinsel bir şey değildi, ama şimdiye kadar yaşadığım tüm seks eylemlerinden daha samimiydi ve şimdi ona olan saçma saplantım tehlikeli bir bölgeye doğru ilerliyor.

Bunu sekse dönüştürmenin ne kadar kolay olduğunu biliyorum. Kurallarımı kaç farklı şekilde çiğneyebileceğimi düşündüm. Tam olarak ne söyleyeceğimi ve nasıl bilirdim. Onu yatağa atmak için ne yapacağımı bilirdim çünkü dürüst olalım, bu o kadar da zor olmazdı.

Bir hayranıyla bakıştığını ve daha sonra mesaj atarak adamı odasından kovduğunu gördüm. En hafif tabirle kolay biri,

ama onun için sadece bir düzüşme olmak istemiyorum.

Eğer işimi tehlikeye atacak olsaydım, bu bir gecelik seksten fazlası için olurdu. Onun benim olmasını isterdim.

Set neredeyse bitmek üzere ve şarkılar arasında ön tarafta bir ahmak Seb'e pantolonunu çıkarması için bağıyor. Onları duymazdan geliyor ve bir profesyonel gibi çalışıyor ama kalbim onun için acıyor.

Çocuklar set listelerini finallerinde patlayan olağan pirotekniklerle bitiriyor. Bir şovu büyük bir patlamayla bitirmeyi seviyorlar ve bu turne de bir istisna değil. Aslında, bunun rock tarihinde herhangi bir grubun yaptığı en pahalı havai fişek gösterisi olduğuna eminim ve bu da bir şey söylüyor. Ateş topları ve sahnenin etrafında uçuşan her türlü şey var. Henüz kimsenin yaralanmamış olmasına şaşırdım doğrusu.

Ama Cash'e ne zaman bunun biraz fazla olduğunu söylesem, dramatik sesini takınıyor ve "Bu tiyatro, hayatım" diyor. Sonra da gülüyor çünkü çok komik olduğunu düşünüyor.

En üst düzey gösteriden sonra Seb, görevdeki bir adam gibi yanımdan geçip gidiyor ve gitarının kılıfı hemen yanımda olmasına rağmen gitarını da yanına alıyor.

"Seb?"

Bana el salladı.

"Peki ya bis?" sesleniyorum. Durmuyor.

Cash geçti. "O iyi mi? Gösterinin yarısında kendinde değildi."

Cash de fark etti. Onun için endişelendiğimden her şeyi anladığımı umuyordum.

Seb'in kaybolduğu yöne bakıyorum. "Gerçekten bilmiyorum."

"Sanırım bu bis için ben çalacağım." Cash, Seb'in yedek gitarlarından birine gidiyor.

"Bunu aldın mı?" Ona sordum.

"Bunu biliyorsun. Gidip iyi olduğundan emin olur musun?"

"Zaten önünüzdeyim." Seb'in soyunma odasına gitmiş olmasını umarak sahne arkası ekibi ve yol görevlilerinden oluşan kalabalığın arasından ilerliyorum.

İçeri girdiğimde onu pantolonunu değiştirirken buldum.

Çıplak kıç, geniş sırtı ve omuzlarındaki açıkta duran kaslar tam karşımda duruyor ve onu en yakın duvara itip tüm sorunlarını unutana kadar sismeyi hayal etmemeliyim. Ama şimdi beynim çoktan o yola girmiş durumda ve sikim de gemiye biniyor.

Sersemliğimden ancak kot pantolon başına temiz bir tişört geçirdiğinde sıyrılabilirim.

"Montana'ya uçuş ne zaman?" diye soruyor.

Gözleriyle karşılaşıyorum ve eğer beni bakarken yakaladıysa bile bunu kabul etmiyor. Koyu renk gözleri her zamankinden daha soğuk ve kendinde olmadığına dair aynı his hâlâ var.

"İyi misin?" diye sordum.

"Peachy. Ben sadece... Biraz yalnız kalmam gerekiyor. Uçuş ne zaman?"

"İki saat içinde charter terminalinde olmanız gerekiyor."

"Orada olacağım." Seb yanımdan geçmek üzereyken kolunu tuttum. "Sen de gelecek misin?"

"Söz veriyorum."

Yalan söylediğini hissettiğim için gitmesine izin vermek istemiyorum, ancak profesyonel olarak onu geride tutmam için hiçbir neden yok.

Bu tatil bir seçimdi. Cash'in annesinin emekli olması ve denizaşırı seyahat etmesi, Locke'un ailesinin onunla konuşmaması ve benim ailemin ülkenin dört bir yanına dağılmış olması nedeniyle Noel'i birlikte geçirmeye karar verdik. Seb'in eve gidebileceği bir ailesi var. Jasper ve Greg'in de öyle, ama iki haftalık gözlerden uzak bir yaşamın hepimize yaşadığımız yoğun tempolu hayattan bir mola verdireceğini düşündüler.

Gitmesine nasıl izin vereceğimi ve daha sonra ortaya çıkmasını nasıl umacağımı bilmiyorum. Dışarı çıkıp aptalca bir şey yapacağından endişeleniyorum.

bu durumu daha da kötüleştirecektir.

Joystar Records'un halkla ilişkiler ekibi hasar kontrolü yapıyor ve fotoğrafın tüm sosyal medya sitelerine gömülmesini sağlıyor. Bu kadar yakın bir başka skandal onları tekrar su yüzüne çıkarabilir. Bildiğimiz bir sonraki şey, Seb'in diva esintili bir çöküş yaşayacağı ve paparazzilere saldıracağı. Yapması gereken son şey bu yangına körükle gitmek.

Ama onu bir rehine gibi yanımda tutamam ve nereye gittiğini takip edemem çünkü tartışmalı bir şekilde, bu benim işim değil. Kolunu gönülsüzce bırakıyorum ama kapıdan çıkmadan hemen önce onu durduruyorum.

"Seb?"

Duraklıyor.

"Lütfen aptalca bir şey yapma."

"Buna söz verseydim, ben ben olmazdım." Yüzündeki zoraki gülümseme sözlerinden daha fazlasını söylüyor.

Bundan sonra olacıklardan korkuyorum. Eğer havaalanına gelirse.

Beklediğimden daha kötü. Kötüden de kötü.

En fazla Seb'in grup tatilini yarıda kesip bir alemde kaybolacağını ve turnenin Avustralya ayağı için uçmadan önce bizimle Los Angeles'ta buluşacağını düşünmüştüm.

Bu mu? Evet, bu kesinlikle ondan daha kötü. Çünkü kolunda yarı çıplak bir gençle özel charter terminalinin kapısından içeri giriyor. Bu *çocuk* gümüş çizmeler, gümüş şortlar ve dev bir gri kürk giyiyor. Başka bir şey yok. Güzel bir yüzü, sarı saçları var... ve küçücük elleri benim ... Seb.

"Hey, millet. Bu ... Andrew."

Daha kötüsü de olabilirdi. Butterfly ya da Sugarbits gibi bir şey olabilirdi.

"Ama benim sahne adım Lemon ve herkes bana öyle der."

burada.

Acı çekmiyorum. Hem de hiç.

"Bizimle gelmeye karar verdi," diyor Seb.

Homurdanıyorum. "Bavulumuz hafif, değil mi?" Evet, bu Lemon'ın cüssesine bir göndermeydi ve bir çantası olmadığı gerçeğine işaret ediyordu ve Aralık ayında Montana'nın ortasında hipotermiden öleceğinden oldukça eminim. Ya da aletini donarak kaybedecek.

Biri için bunu dilemek kötü bir karma mı?

Seb, "Benim kıyafetlerimi giyebilir."

diyor.

"Ya da yok," diyor Lemon yardımcı olmadan.

Kesinlikle hipotermiden ölecek.

Manşetleri şimdi görebiliyorum. Çıplak, Yetersiz Beslenen Twink Karda Öldü Çünkü Cash Me Outside'ın Baş Gitaristi Bir Sürtük.

Bu muhtemelen bir başlık için çok uzun ama her neyse.

Bu Noel en iyisi olacak. Yalnızım ve aşık olduğum adam başka biriyle birlikte. Birlikte ne kadar geçici olurlarsa olsunlar, yine de acıtıyor.

"Limon." Dişlerimi sıkmana rağmen gülümsemeye çalışıyorum. "Şuradaki masayı görüyor musun? Lütfen gidip adınızı söyleyip kimliğinizi göstererek sizi uçuş manifestosuna eklemelerini sağlar mısınız? Çok teşekkür ederim."

Seb'in gözleri bana dikildi. "Bu senin işin değil mi?"

"Bunu yapardım ama seninle konuşmam gerek." Kaşlarımı kaldırıp

ona baktım. "Peki." Lemon'a döndü. "İyi misin?"

"İsmimi idare edebilirim. Git ve ... Babanla mı?"

Tüm grup kahkahalara boğulur. Bu devam eden eğlenceli bir şaka olacak ve muhtemelen asla ölmeyecek.

Seb bana doğru yürüyor ama ben onu küçük bekleme salonunun köşesine sürüklüyorum ki kimse bizi duymasın.

"Aptalca bir şey yapmamaktan anladığın bu mu?" Tıslıyorum. "O çocukla yatmanın aptalca bir şey *yapmanın* gerçek anlamı olacağını garanti ederim.

aptalca bir şey."

"Bu hiç hoş değil. Andrew'u tanımıyorsun bile."

"Lemon."

"Evet, ona öyle demeyeceğim."

"Onunla nerede tanıştın ki?"

"Uh..." Seb ensesini ovuşturuyor. "Striptiz kulübü mü? Belki?"

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Lütfen bana Montana'daki tatilimize bir fahişe getireceğini söyleme."

"O bir fahişe değil. O bir striptizci ve burada olması için ona *para ödemiyorum*. Beni tanıdı ve üzerimde hayran hayran dolaştı."

"Mm, belki de kucağında hayranlık uyandırdı."

"Bu neden sorun olsun ki? Jasper ve Greg rastgele birilerini getiriyor."

"Normalde yatağında kimin olduğu umurumda olmazdı." *Yalan.* "Ama öyle değil mi?"

Şu anda magazin basınına aletini çıkarmış halde çıkmanın tek sebebi bu mu?"

"Ah evet. Bu bana şunu hatırlattı. Ona bir gizlilik sözleşmesi falan imzalatabilir miyiz?"

Bir şey mi?"

Yüce İsa.

"Ne yapıyorsun, Seb? Gerçekten mi?"

"Noel tatilimi bir ilişkiden daha fazlası olma potansiyeli olan bir adamla geçiriyorum."

Neredeyse düşüyordum. "Yine mi geldin?"

Seb kaşlarını sallıyor. "Bunu daha sonra söyleyecek." İrkildim.

"Ne oluyor lan?"

"Ne?"

Gerçekten hiçbir fikri yok.

"Bir daha fazlasını mı istiyorsun? İyi misin ve seni tatile değil de hastaneye mi götürmeliyim?"

"Ha, ha."

"Hayır, ciddi."

Seb iç çekiyor ve ben de ona karşı bir sempati duyuyorum. "Bilmiyorum, tamam mı? Cash için mutluyum ama Locke ile bir araya gelmesi ve fotoğraf olayı... Kullanılmaktan bıktım, anlıyor musun? Ve, tamam, evet, ben de insanları kullanmaktan bıktım. Her iki taraf için de geçerli. Ben bir şey istiyorum..." Nişanlısının kucağında oturan Cash'e bakar. "Onların sahip olduğu şeyi istiyorum."

Sızdırılmış bir penis fotoğrafının onu bu noktaya getireceğini bilseydim, iki yıl önce ona karşı hislerim değişmeye başladığında bunu kendim .

Haftalardır otel odasındaki tek gecelik ilişkilerinden kurtulmama yardım etmem için bana mesaj atıyordu. Bunu her yaptığımda, iğrenç hissediyordum. İçimde bir şeyler kıpırdanıyordu. Aylarca kendime bunun işimi aşağıladığı için olduğunu söyledim ama içten içe öyle olmadığını biliyordum. Çünkü onun başka biriyle birlikte olduğu düşüncesinden nefret ediyordum.

"Gerçekten *Lemon*'ın senin geleceğin olduğunu mu düşünüyorsun?" Ben soruyorum.

"Hayır, ama *Andrew* . Daha önce hiç *denemedim*."

Benimle dene, çığlık atmak istiyorum.

Ona kör olduğu için bağırarak istiyorum çünkü *Lemon*'ın burada olmasının tek nedeni bir rock yıldızıyla bedava tatil yapmak.

Muhtemelen Seb'i tanımayı umursamıyor bile. Sahne kenarında olmayacak, onu oynarken izlemeyecek, ruh halini takip etmeyecek ve kötü bir dönemden geçerken onu daha iyi hissettirmek istemeyecektir.

Ama Seb'in bunu kendi başına öğrenmesi daha iyi olur.

"Tamam, kalabilir. Ama gerçek bir şans vermelisin. Hiçbir ortak noktanız olmadığını ve onun sadece tek bir şey için burada olduğunu fark ettiğin anda seni kurtarmayacağım. Kendi başına gitmesini sağlamalısın."

"Söz veriyorum. Onları kovma konusunda gittikçe daha iyi oluyorum."

Başımı eğiyorum. "Birini yatağından atmayı unuttuğun için uyurken çekilmiş fotoğrafını tekrar göstermeme gerek var mı?"

"Güzel. Tuş. Her neyse. Andrew ile her şey farklı olacak."

"Lemon," diye mırıldanıyorum o giderken.

Beni kesinlikle duyuyor çünkü başını sallıyor.

Seb bir ilişki mi istiyor? O günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. *İlişkinin* onun sözlüğünde olduğunu bile bilmiyordum.

Ve şimdi burada, her şeyin ortaya çıkışını izleyeceğim çünkü ona nasıl hissettiğimi söyleyemeyecek kadar korkağım. Kendimi onun ilişki kobayı olarak sunamayacak kadar çok şey tehlikede. Bu da çenemi kapalı tutmaya devam etmem gerektiği anlamına geliyor.

Onun biriyle birlikte olduğunu görmek yeterince zorsa, aşık olmasını izlemenin bana ne yapacağını düşünmek bile istemiyorum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ÖZEL UÇAĞA BİNİYORUZ ve Andrew hemen kucağıma tırmanmaya çalışıyor. Uzun, gitar çalan parmaklarımı dar kalçalarına doluyorum ve onu yanımdaki koltuğa itiyorum.

Surat asıyor. "Ne, mil yüksekliğindeki kulüp şeyleri yok mu?"

Sikim biraz seğiriyor ama hepsi bu kadar. "Yasa gereği kalkış ve inişlerde hepimiz koltuklarımızda olmak zor." Andrew emniyet kemerini bağlamak için bana dokunmayı bıraktığında rahatlıyorum.

Hissetmem gereken şey rahatlama değil, yani bu iyiye işaret değil.

Bu gece sevişecek birini bulmak için dışarı çıktım. Kafamdan çıkmaya çalışmak için. Ama sonra bir şekilde kendi Locke'umu bulma projeksiyonlarına dönüştü.

Cash ruh eşini on yedi yaşındayken buldu. Uzun süre ayrı kaldılar ama geri dönmeyi başardılar. Ben hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Dışarı çıkıp onu bir striptizcide bulma şansım yok denecek kadar az ama o fotoğraf sızdırıldığında kontrol hissim kayboldu. O durum üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu. Bu sefer var.

Bakışlarım karşımızda oturan Thorne'u buluyor ve ondan görmeye alışık olduğum yargılayıcı bakışını kullanıyor ve sanki düşüncelerini okuyabiliyorum.

Geri çekilmeye hazır mısın? Daha pistten ayrılmadık.

Bunu yapamayacağımı düşünüyor. Düzgün bir ilişki kurmayı deneyemem. Ve şimdi benim için Andrew'dan kurtulmayacağını söylediğine göre, bu tatili harika geçirme konusunda iki kat daha inatçıyım. Aşık olabileceğim bir tatil.

Gerçek aşk.

Birinin yanında uyuyabilmek ve benim çıplak bir fotoğrafımı paylaşmasından endişe etmemek istiyorum. Magazin gazetelerine gidip "Sebastian Rose'la tek gecem "i anlatmalarından endişe etmemek istiyorum; ben taşaklarımın içindeyken onlara Cash Me Outside şarkısıyla serenat yaptığımı iddia ediyorlar.

Tamamen yanlış.

Çünkü bu çok ürkütücü olurdu.

Belki de onlara şarkı söylememi *istedikleri* için hayal etmişlerdir.

Thorne bize değerlendirici bir bakış attıktan sonra Andrew'a odaklanıyor. "Ee, Lemon. Striptizci misin? Üniversite paranı mı çıkarıyorsun?" Nefesinin altında mırıldanıyor, "Ya da lise?"

"Hayır," diyor Lemon... Kahretsin, *Andrew*, neşeyle. "Ben sadece o."

"Seks pozitifliği," diyorum. "Bunu sevdim. Bunun ne olduğunu bilirsin. yattım, Thorne."

"İyi para olmalı." Hostesimiz ona her zamanki buzlu viskisini getirirken Thorne bir yumruk daha atıyor.

Andrew, Thorne'un iması hiç de rahatsız edici gibi gülümsüyor. "Rock yıldızı parası falan değil ama iyi bir gecede bir ila iki bin dolar arasında kazanabilirim."

Thorne'un neredeyse boğulacakken her yere dağılıyor. "Bir *gece* mi?"

"Haftada beş gece. İdare ediyorum."

Thorne kafasında hızlıca hesap yapar. "Ortalama bin beş yüz çarpı beş, yılda neredeyse dört yüz bin eder."

. "Bu sana ödediğimizden daha fazla değil mi?"

Andrew kıkırdar. "Vergi dairesine söyleme. Hapishane turuncusunun bana yakışacağını sanmıyorum."

"Turuncu yeni limondur," diye espri yapıyorum.

Uçuş sadece birkaç saat sürüyor ve sabahın erken saatlerinde olduğu için kabin sessiz, ama Thorne'un bakışlarını üzerimde hissediyorum. Hareketlerimden dolayı hayal kırıklığına uğradığını anlıyorum, ama Tanrım, beni utandırıyor.

Bu yüzden Andrew üzerimize bir battaniye çekip sikime uzandığında ilk içgüdüm onu uzaklaştırmak oluyor.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Sadece... burada değil, tamam mı?" Kafası karışmış görünüyor ama başını sallıyor.

"Yorgun musun? Uyumalısın." Koltuklara uzanabilmesi için kollarımı açıyorum ve onun yerine başını kucağıma koyuyorum.

"Teşekkür ederim. Düşündüğümde daha tatlısın," diye fısıldıyor. Evet, düşündüğümün tam tersi biri olarak ün yapmış olabilirim.

Oyunculuk yapıyorum ve kısa bir süre önce olsa muhtemelen grup arkadaşlarımla önünde sessizce mastürbasyon yapmayı kabul ederdim ama bunun farklı olmasını istiyorum. Farklı olmasına *ihtiyacım var*.

O dinlenirken parmaklarımı Andrew'un ağarmış sarı saçlarında düşüncesizce gezdiriyorum ve ben de biraz uyumaya çalışmak için başımı koltuğun arkasına yaslıyorum ama nafile. Çünkü o bakış. Başımı kaldırıyorum ve Thorne'un gözleriyle karşılaşıyorum.

Kahretsin, o mavi küreler çok yoğun.

Dışa vurduğu her şeyi hissedebiliyorum. Öfke. Hayal kırıklığı. Yine de onunla savaştığım enerji yok.

Andrew'a bakıyor ve gözlerinin kıskançlıktan yeşile döndüğüne yemin edebilirim ama bu doğru olamaz.

Aletimin kucağımdaki adamın kafasına değil de bu düşünceye tepki vermesi de şaşırtıcı. Thorne'un gözleri tekrar yüzüme doğru döndüğünde aramızdan bir şey geçiyor.

Ne olduğunu bilmiyorum ama kafa karıştırıcı. Thorne'u hiç bu şekilde görmemiştim. Onu sarsılmış gördüğümü bile sanmıyorum. Yine de orada kesinlikle bir şey var.

Ya da son yirmi dört saatin zihinsel yorgunluğu içindeyim ve çılgınca düşünceler yansıtıyorum çünkü belki de, sadece belki de, Thorne hayatımdaki dengeleyici bir figüre en yakın olan şey.

Thorne'un dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi aralanıyor, ama sonra uçağın arkasından kadınsı bir kıkırdama duyuluyor ve bağlantımız, ya da neyse, kopuyor.

Koltuğuma döndüğümde Jasper'ın, benim aksime, hayranının uçakta çılgınlık yapma teklifini kabul ettiğini görüyorum. Arkada olup biten saçmalıkları görmezden geliyor ve hiçbir şey olmamış gibi davranıyoruz.

Bu adamlarla yollarda olduğumuz için hepimiz seks maceralarından ve çılgınlıklardan payımıza düşeni gördük. Birbirimizin yaptıklarını görmezden gelmeyi çabuk öğrendik ama Jasper ve onun rastgele kızını iki hafta boyunca dinlemek bana Thorne'a vazgeçmeye çalıştığıma dair söz verdiğim hayatı hatırlatıyor.

Uyku beni ele geçiriyor ve Montana'ya indiğimizde bitkin bir haldeyim. Uzaktan şafak söküyor ve ABD'deki en küçük özel havaalanı olması gereken yerde bizi bekleyen bir ekip var.

Çantalarımızı alıyorlar ve bizi kiraladığımız Escalade'lere götürüyorlar. Kapılar açılır açılmaz buz gibi hava yüzümüze çarpıyor ve hepimizin nefesi kesiliyor.

Andrew, "*Hayalarımın kutsal annesi şimdi vücudumun içinde,*" diye tıslıyor. "Belki de eve gidip kıyafet toplamalıydım?"

"Sana biraz alacağım."

Bekleyen arabalara binmek için acele ediyoruz.

Thorne bizimkinin sürücü koltuğuna , Andrew ve ben en arka sıraya geçtik ve Cash ile Locke ortada oturdular.

Diğer dördü ikinci SUV'a biniyor.

"gerçekten nerede?" Cash'e sordum. "Lone

Dağı yakınlarındaki bir vadide."

Kaşlarımı çattım. "Montana'da ıssız bir yere gidiyoruz. Bu mal sahibi herifin bizi öldürmeyeceğinden emin misin?"

Cash gülüyor. "O Eleven'dan eski bir erkek bandocusu. Yapabileceği en kötü şey korkunç erkek grubu dans hareketleriyle bizi öldürmek olur."

"Ooh, Eleven'ı seviyorum." Andrew yanımda zıplıyor. "Hangisi?"

Cash Andrew'a bakıyor ve o ifadeyi biliyorum. Kaşları çatılmış ve dudakları büzülmüş. Yalan mı yoksa gerçeği mi söyleyeceğine karar vermeye çalışıyor. "Fark etmez çünkü bana zaten orada olmayacağını söyledi."

Daha dik oturuyorum. "Eleven'a nasıl bulaştın? Bu olduğunda ben ?"

Cash bana döndü. "Onlarla yıllar önce Joystar yardım konserinde tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun?"

Hatırlamaya çalışıyorum.

"Aslında düşününce, bizim setten sonra fazla kaldığını sanmıyorum. Her neyse, adamları Thorne'a tüm iletişim bilgilerini verdi. Ryder'ın Bleeding Heart albümümüzdeki vokalleri yapmasını bu şekilde sağladım."

"Yani, Ryder mı?" Andrew soruyor.

"Hayır. Her neyse, hepsiyle arkadaş sayılırım ve bu kulübeyi iki haftalığına kiralamak için şantaj yapmış olabilirim de olmayabilirim de. Neredeyse iki yıldır burada saklanıyor ve henüz kimse onu bulamadı."

"Şantaj mı?" Ben soruyorum.

"Evet, bilirsiniz, büyük erkek grubunun dağılması, falan filan, drama, falan filan. Eleven'dan diğerleri onu arıyor. Bunu kendi avantajıma kullanmış olabilirim."

En iyi arkadaşıma gülümsüyorum. "Endişelenmeye başlıyorum. Konserlerde bize Katy Perry çaldırıyorsun, bir erkek grubuyla arkadaş oldun. Bizi bir pop grubuna dönüştürmeye çalışmıyorsun, değil mi?"

Cash bana göre çok uzun süre cevap vermedi. "Hayır, senin çirkin suratın pop'u beceremez."

"Siktir git, ben her şeyin üstesinden gelirim." Gerçi böyle bir durumda sakalımı kesmemi ve saçımı kesmemi isteyeceklerinden eminim.

"Yani bir sonraki albüme biraz pop koymaya açık mısınız?" Cash soruyor.

"Sözümü geri alıyorum. Pop olmak için çok çirkinim."

Kar küreme araçları gece yarısı yola çıkmış olmalı, çünkü güneş karlı arazinin üzerinde yükselirken tepelik arazide ilerleyen tekil yolu beyaz bir örtü kaplıyor.

Virajlı yollarda ilerlerken, pencerelerin dışındaki görüntü çok güzel. Uzakta karla kaplı bir dağ ve zirvede kırılan güneş ışığı. Şafak vaktinin durgunluğu ve yolda başka kimsenin olmaması ambiyansa katkıda bulunuyor.

Huzurlu.

Bu tatil tam da ihtiyacım olan şey.

Büyük bir kapıya ulaşıyoruz ve Thorne sürücü tarafındaki camı açıp bir kod giriyor.

Andrew arabayı dolduran soğuk hava karşısında titriyor. Üzerinde kürk ceketi var ama bacakları tamamen çıplak.

Onları kucağıma çekiyorum ve ısıtmaya çalışarak ovuyorum.

Thorne ön taraftan ", " diye homurdanıyor ama hareket etmiyoruz. Aynada bana kaşlarını çatıyor. Kaşlarımı kaldırıyorum.

Her ne kadar bakışsak da, önce o bitiriyor ve yola geri dönüyor.

Ev, kapılı girişten kilometrelerce uzakta gibi hissettiriyor ve ev dediğimde, hafifçe söylüyorum.

Ahşap yapı görüldüğünde bir ıslık .

Bu bir kulübe değil. Dünyanın hiçbir yerinde bu ucubeye kulübe denemez.

Arabadan inerken "Vay anasını," diye fısıldadım.

"Vay anasını," diyor Andrew. "Hava buz gibi." Muhteşem manzaraya bakmayı es geçip doğruca ön kapıya yöneliyor.

"Fena değil, ha?" Cash beni dürttü. "Onunla eğlenmek için ihtiyaç duyacağın tüm önemli parçaları dondurmadan önce oyuncağını içeri alacağım."

Sabırsızlanıyormuşum gibi sırtıyorum çünkü böyle hissetmem *gerekiyor*. Bunun yerine, Thorne'u hayal kırıklığına uğrattığım için pişmanlık duymaktan kendimi alamıyorum. Bunu daha önce yaptığım zamanlardan neden farklı olduğunu bilmiyorum ama yle.

Belki de skandalım patladıda gecenin büyük bir kısmını tamir etmeye çalışarak geçirdiği içindir ve ben de ona borcumu bu şekilde ödüyorum.

Olgunlaşmak ve vicdan sahibi olmak böyle bir şey mi? Hayranı olduğumu söyleyemem.

"Herkes kendi çantasını alsın," diye sesleniyor Thorne. "Hepimiz tatildegiz, bu da hibirinizin burada ünlü olmadıda anlamına geliyor. Hepimiz kendi yükümüzü çekiyoruz."

Çantamı bagajdan çıkarıp dağ havasını içime çekiyorum ama Thorne yine o onaylamayan bakışını atıyor, ben de aceleyle kaygan araba yolundan geçip eve giriyorum.

Sonra Andrew'a rastladım. Gerçekten. Yanıma yapışmış gibiydi.

"Odamız nerede?" ok heyecanlıydı.

"Master hepimiz için yasak bölge," diyor Cash. "Ama diğerlerinin hepsi kapmaya açık."

Andrew elimi tuttu. "Hadi gidelim."

Onu takip ediyorum ve merdivenlerden yukarı ıkıyorum. Evi hayranlıkla seyretmeme fırsat vermiyor. Tamamen ahşap paneller ve cam pencereler, diyagonal sert açılara sahip yüksek tavanlar ve tam bir mimarın rüyası.

Beni koridorda soldaki son odaya sürükledi.

İki duvardaki tavandan tabana pencereler dağa ve doğaya bakmaktadır.

Sıcak renkler, kendi şminemiz ve özel banyo .. mkemmел.

Buranın ana sit olmadıdaından emin olmak için dolabı iki kez kontrol ediyorum çünkü burası şimdiye kadar adım attığım en muhteşem oda.

Bir şey. Dünyanın en iyi otellerinde kaldık. Bu her şeyi berbat ediyor.

Odada kişisel eşyaya benzeyen hiçbir şey yok ve bu benim için yeterince iyi.

Çantamı dolaba bırakıyorum ve dışarı çıktığımda Andrew yatağın üzerinde, ayakkabılarını çıkarmış, kürk ceketini açmış ve eli erkek şortuna uzanıyor. Dilimi yutuyorum.

"Bana katılacak mısın?" Seksi ve hırıltılı sesi sikimi kıpırdatıyor, ama onunla yatağa girersem, bu da diğer tüm takılmalarım gibi aynı şekilde gidecek.

"Ben ... uh ... istiyorum. Ama yorgun değil misin? Resmen bütün gece eğlendik, hem de seni uyanık tutan parti ilaçlarıyla değil. Belki de önce biraz kestirmeliyiz?"

Kafası karışmış görünüyor ve onu suçlayamam.

Buradan çıkmam lazım. "Sen dinlen. Ben gidip diğerlerinin yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakacağım ve belki de mekânı kontrol edeceğim."

"Oh. Tamam."

Ne. Ne. Yanlış olan. Yanlış. Benim mi?

Topuklarımın üzerinde dönüp gitmeye hazırlanırken Andrew'un küçük sesi beni durduruyor. "Seb?"

Omzumun üzerinden ona bakıyorum.

"Neden buradayım?"

Sönüyorum. Başım zonkluyor, yorgunum ve şu anda bununla yüzleşmek istemiyorum ama buna var. Yatağa yaklaşıyorum ve Andrew ben de kenarına oturuyorum. Çok güzel ve genç.

Ben bir aptalım. "Aptalca bir şey yapmış olabilirim."

"Daha benimle yatmadın, yani bu henüz doğru değil. En azından müdürünüze göre."

İrkildim. "Bunu duydun mu?"

"Küçük bir odaydı ve biraz bağıırıyordu, yani evet."

"Bana kızgın ama senin yüzünden değil. Eminim hakkımda çıkan haberleri görmüşsünüzdür. Fotoğrafi."

"Seninle uçağa binmeyi neden bu kadar çabuk kabul ettim sanıyorsun?" Andrew hınzırca gülümser ama işin bundan daha ciddi olduğunu anlayınca gülümsemesi düşer.

"O fotoğrafı benim iznim olmadan bir sevgilim çekmiş. Bunu yaptığından haberim bile yoktu."

"Gerçekten mi? Ben bunun bir halkla ilişkiler çalışması olduğunu sanıyordum."

"Değildi. Ve kendimi biraz ..." *Kayıp.*

"İhlal mi?" Benim yerime cevap veriyor. Bu kelime de işe yarıyor.

"Thorne bana ucuz numaraları bırakmam ve büyümem gerektiğini söyledi. Ona gerçek bir ilişki yaşayabileceğimi kanıtlamak istedim, bu yüzden ..."

Andrew rahatsız olmuş gibi yer değiştiriyor. "Bu yüzden mi bir striptizciden seninle tatile gelmesini istedin?"

"Sana söylemiştim. Aptal. Ve şimdi buradasın, suçluluk duygusu içimi kemiriyor ve bana kızgın olan birine bir şey anlatmak için seni kullanmak doğru değil."

Gülmeye başladı. "Ah, tatlım. O adamın aslında neden kızgın olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, çünkü onun işini olması gerekenden on kat daha zorlaştırıyorum. Bu beni hiç rahatsız etmezdi. Yani, ona para ödememizin bir nedeni var ama-"

"Oh, seni tatlı, saf adam. Beni kolunda gördüğü anda -hayır, saniyesinde- üzerine işlemek ve bölgesini işaretlemek istediğini biliyordum."

"Ne demek istiyorsun?"

"O adam sana aşık."

Öfkelendim. "Vay canına, daha fazla yanılamazdın. Thorne heteroseksüel."

Andrew bana göz kırpmıyor. "Ben saçmalık diyorum. Arabada bacaklarımı ovarken yüzünü gördün mü?"

bana mastürbasyon mu yapıyordu? Yemin ederim beni arabadan çıkarıp karın içine itecekti."

Ne sikimden bahsediyor bu?

"Bu konuda bana güven." Koluma dokunuyor. "Kıskanç erkeklerin nasıl davrandığını bilirim."

"Nasıl davranıyorlar?"

"Neandertaller. Uçaktaki sorgulama şeklinin gerçekten onun yararına olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "Hayır, bunu bana gelmiş geçmiş en büyük aptal olduğumu kanıtlamak için yapıyordu."

Andrew ayağa fırlar ve ceketini çıkarır. "Tamam. Olacak olan şu. Biraz kestireceğiz çünkü yorgunluk konusunda haklıydın. Sonra bu öğleden sonra, sana tam olarak ne demek istediğimi göstereceğim."

"Bekle, kalıyor musun? Sonra bile-"

Yorganın altına tırmanıyor. "Yalan söylemeyeceğim. Seninle seks yapamayacağım için hayal kırıklığına uğradım ama bir arkadaş olarak kalıp sana yardım etmekten mutluluk duyacağım."

"Tam olarak neye yardım edeceksin?"

"Haklı olduğumu anla. Sonra bu bilgiyle ne istersen yapabilirsin."

"Thorne bana aşık değil." Aşık

değil. Olamaz.

Yine de içimden bir ses bunun doğru olmasını umuyor çünkü onun kollarında bir gece geçirmek benim için yeterli değildi.

Hiçbir zaman, bir kez bile, geçen gece Thorne'la olduğum kadar güvende hissetmedim.

Bundan daha fazlasına sahip olma fantezileri - bu hissin hayatımda kalıcı bir demirbaş olması... Bunun bir olasılık olup olmadığını bilmem gerekiyor.

BEŞİNCİ BÖLÜM

SEB VE striptizci biz gelir gelmez odalarına kayboldular ve o zamandan beri hava almaya çıkmadılar.

Sadece değil. Biz geldiğimizde herkes çok fena sızmıştı, ve kahve aramak için yeniden ortaya çıkan tek benim.

Belki de bu iyi bir şeydir. Yalnız kalmak kafamı ve Seb'i, turneyi, basını... her şeyi unutmak için ihtiyacım olan şey. Ama özellikle de şu anda Seb'in yatağını ısıtan striptizciyi.

Bu "kulübenin", yani gülünç derecede büyük dağ evinin resmi oturma alanındaki büyük şöminenin üzerindeki büyük ferforje saat, öğle yemeğini henüz geçtiğini söylüyor, bu da sadece birkaç saat uyuduğum anlamına geliyor. Onlar da huzursuz saatlerdi.

Geçen geceki gibi Seb bana sarılmışken uykuya dalmak gibisi yoktu. Onun kollarımda olduğu zamanki kadar iyi uyuduğumu hiç sanmıyorum.

Bir gece önce fotoğrafını bastırmaya çalıştığım için yorgun olduğumu iddia edebilirdim ama o olduğunu biliyordum. *Hepsi oydu.*

Burada, diğerleri seks yaparken ben aptalca bu tatili Seb'le geçirebileceğimi düşündüm. Seb'e istediğim gibi sahip olamayabilirim ama bulabildiğim her kısıntı için her zaman hevesliyimdir. Bu iki haftayı yapacak başka bir şey olmadan karda geçirmek... Kayağa gideriz, ateşin yanında içeriz diye düşünmüştüm... *Konuşuruz* diye düşünmüştüm. Bunu dört gözle bekliyordum.

Şimdi bu, öldürücü bacakları ve güzel bir yüzü olan sevimli küçük bir şey tarafından ezildi.

Mutfaktaki kahve makinesini buluyorum ve arka güverteye götürmek için kendime bir fincan yapıyorum.

Bir ateş çukuru ve battaniyeler var ve kesinlikle önümüzdeki iki hafta boyunca saklanacağım yeri buldum. Yine de, lanet şeyi yaktığımda, neredeyse buz çözmek için içeri geri dönmek zorunda kalıyorum.

Kendimi bir battaniyeye sarıyorum ve şezlonglardan birine oturuyorum. Sıcak kahve, dağ havası ve karlı ormanın muhteşem manzarası... mmm, buna alışabilirim.

"Ateş yakmayı biliyor musun?"

Seb'in sesi karşısında donup kalıyorum, dönüp ona bakmayı reddediyorum. "Bazı şeylerde faydalı olduğum biliniyor." *Hayatının her yönünü yönetmek gibi.*

"İnsan ateş yakar," diyor mırıldanan Lemon. "Bu çok seksi."

Bakma, Thorne. Sakın bakma.

Dönüyor

um.

Lanet

olsun.

Lemon Seb'in kolunun altına girmiş, Seb'in ona çok uzun gelen eşofmanlarını ve buraya gelirken giydiği o saçma ceketini giyiyor. İkisinin birlikte görüntüsünün bu kadar acı vermesinden nefret ediyorum.

Son birkaç yıldır pek çok şeyi bir kenara bıraktım çünkü Seb genç ve özgür olmayı ve istediğini yapmayı hak etti ama Cash ve Locke'un sahip olduklarını istediğini duymak benim için her şeyi değiştirdi.

Oraya gidip Lemon'ı aptal ağartılmış saçlarından çekip evden atasım geliyor. Çünkü kıskanç Thorne açıkça mantıklı.

Seb'e bana bir şans vermesi için yalvarmak istiyorum. Sonuçlarını ve muhtemelen sahip olduğum en iyi işi kaybetmeyi siktir et. Benim için, o buna değer.

Ancak büyük bir parçam, bunu başaramadığında Seb'in her zamanki ilişkisiz haline geri döneceğinden emin.

"Mutfakta bir cezve kahve var," diyorum ve ateşe dönüyorum. "Sana bir fincan getireyim, *bebeğim*."

Tanrım, Lemon'ın ayak seslerinin ne kadar mutlu olduğunu buradan duyabiliyorum. Hepsi zıplıyor ve hızlı.

Gözlerini ateşten ayırma, Thorne.

Deniyorum ama Seb görüş alanıma girdiği anda gözlerim onunkilere takılıyor. Bitkin görünüyor, sanki o ve Lemon hiç uyumamış gibi. Bu düşünce bakışlarımı kırıyor. Bunu düşünmeme gerek yok.

Yine de hareketlerini takip ediyorum. Üzerine bir battaniye örtüyor ama rahat edemiyormuş gibi kıvranıyor. "Nedir..." Parlayan gümüş bir malzeme çıkarıyor.

Elindeki şeye bakmaktan kendimi alamıyorum ve hemen keşke diyorum. Seb, Lemon'ın daha önce giydiği erkek şortunu tutuyor.

"Oh, kahretsin." Onları battaniyesinin altına çekmekte acele ediyor ama sonra gözleri üzerimde. Ve gitmiyorlar.

Hararetli ve değerlendirci bakışlarla beni inceliyor. Sanki tepkimi bekliyormuş gibi.

Aptalca bir şey söylemeden önce durması lazım. "Striptizcinden sıkılmadın mı daha?"

Sanırım bu "*Sana aşığım, seni aptal.*"dan daha iyi.

"Neden bilmek istiyorsun?"

"Onu havaalanına bırakmamı istemenizin ne kadar süreceğini merak ediyorum."

"Hepsi bu mu?"

Hayır. Onu ıssız bir yere bırakmak *istiyorum* ama cinayet kötü bir şey. "Başka ne olabilir ki?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum."

Evin kapısı kayarak açıldı. Oh, güzel, Lemon geri döndü. En azından yalnız değil. Cash ve Locke kendi kahveleriyle onu takip ediyorlar. Yaşasın, beşinci tekerlek zamanı.

Dışarıda gereğinden fazla koltuk olmasına rağmen Lemon içkilerini Seb'in yanındaki masaya koyar ve battaniyeyi kaldırarak onun kucağına oturur.

"Oops." Şortu havaya kaldırıyor. "Bunlar buraya nasıl geldi?" Dişlerimi sıkıyorum. Tanrım, *kendimi* ıssız bir yere bırakabilir miyim?

Kahvemi yudumluyorum ve soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum.

"Peki, herkesin 'uykusu' nasıldı?" Lemon soruyor. "Bizim 'şekerlememiz' o kadar iyiydi ki zar zor yürüyebiliyorum."

Seb inliyor ve başını Lemon'ın omzuna gömüyor.

Cash'in nefesi kesilir. "Seks yapmayı düşünmedik bile. *Aslında* uyuduk. Ve şimdi depresyondayım çünkü bu zaten seks yapmaktansa uyumayı tercih eden yaşlı evli çift olduğumuz anlamına geliyor." Ayağa kalkıyor. "Bunu derhal düzeltmeliyiz."

Seb ve ben aynı anda "Lütfen yapma," diyoruz ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde başka tarafa baktığımda hızla kaybolan bir gülümsemeyi paylaşıyoruz.

Cash gözlerini devirir. "Burada değil. İçeride."

Locke yerinden kıpırdamıyor. "Bebeğim, hayatımızın geri kalanında seks yapmak için zamanımız var. Ben ateşin önünde kahve içip rahatlamak istiyorum. Gerçek bir tatili hak ediyorsun."

Cash neredeyse sandalyesinde eriyor.

"Aww," diyor Lemon ve Seb'e dönüyor. "O hale gelene kadar sabırsızlanıyorum. İlişkimizde seksin önemli olan tek şey olmadığı kadar güvende olmak için. O zamana kadar sana ağzımın alabildiği kadar sık ve çok sakso çekeceğime söz veriyorum."

Ayağa kalkma sırası bende. "Ve ben . Yürüyüşe çıkacağım."

"Karda mı?" Cash soruyor.

"Evet." Buradan gitmem gerek.

Daha sıcak giysiler ve botlarımı almak için odama koşuyorum. Aklımda bir yön yok, gerçi burada gerçekten de tek bir giriş çıkış yolu var.

Aceleyle kapıdan çıkıyorum çünkü Montana tepelerindeki bir malikanenin bu kadar küçük ve klostrofobiye neden olabileceğini fark etmemiştim.

Ön kapıya doğru geri dönmek yerine, yolun başka nereye gittiğini merak ederek ters yöne gidiyorum. Kapı bizi dünyanın geri kalanına kapatıyor, bu yüzden bir çıkmaz sokağa doğru gittiğimi varsayıyorum.

Umurumda değil. Sadece o evde olmak istemiyorum.

Biz uyurken daha fazla kar yağmış olmalı çünkü yol ince bir buz tabakasıyla kaplı. Güneş artık gökyüzünde ve burnum donuyor olsa da geri kalan her yerim hızla ısınıyor.

Yol bir dönemeçten aşağıya doğru eğim kazanarak malikaneden uzaklaşıyor ve ben ilerlemeye devam ettikçe bir vadi ve yolun Yalnız Dağ'a çıktığı yer görünüyor. Seb ve Lemon'ın orada hayalini kurduğum her yapabileceklerini düşünmek bile ayaklarımın daha hızlı hareket etmesini sağlıyor.

Daha fazla eve rastlayana kadar ne kadar yürüdüğümü bilmiyorum.

Bunlar kaldığımız yerden on kat daha küçük, ama sanırım teknik olarak hala aynı mülkteyim. Belki de.

İşte o zaman ayaklarımın botlarımın içinde ıslak ve uyuşuk olduğunu fark ediyorum ve geldiğim yönden geriye dönüp baktığımda artık evi göremiyorum. Bir daire çiziyorum ve nerede olduğumu merak ediyorum.

Sadece bir yol var, yani kaybolacak değilim. Telefonumu çıkarıyorum ama telefon çekmiyor.

Evlerden birinin kapısı açılır ve fanila giymiş iri yarı bir adam verandaya çıkar.

Aklımdan en seksi oduncu pornosu geçiyor ve buzda kayıp başımı çarptığım için hayal mi görüyorum yoksa Montana'nın ortasında bir porno setine mi düştüm diye merak ediyorum. Eğer bu adam ısınmak için içeri gelmemi isterse, ikincisi olduğunu varsayacağım.

İnanılmaz kaslı kolları ve kalın siyah bir sakalı var. Biraz göbeği var ama kaslı mı yoksa dolgulu mu anlayamıyorum. Kocaman kalın bacakları var,

ve siyah saçları arkadan bağlı.

"Kayıp mı oldun?"

Kahretsin, sesi de çok seksi. Onda tanıdık gelen bir şey başımı eğmeme neden oluyor, ama yine de muhtemelen pornoyu düşünüyorum.

Beni inceliyor. "Hipotermin mi var?"

Düşüncelerimden sıyrılıyorum. "Üzgünüm, hayır. Kaybolduğumu sanmıyorum. Ben ve arkadaşlarım yolun yukarısında kalıyoruz."

"Gibi mi? Duyduğuma göre insanlar istesem de istemesem de evimde kalmaya geleceklermiş ve ben de ya size katılacakmışım ya da siktir olup gidecekmişim. Ben uzak durmayı seçtim ama siz yine de beni buldunuz."

Bu hiç mantıklı değil. Cash *şantaj* yaptığını söyledi. *Lanet olsun.*

Gözlerim açıldı.

"Mason? Mason Nash?"

Bu nasıl mümkün olabilir? 11'deki Mason'a hiç benzemiyor, gözleri hariç. Kesinlikle onun gözleri.

Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "O kadar da değişmedim, değil mi? I?"

Benimle dalga mı geçiyor?

"Kesinlikle... olgunlaşmışsın." Bu adam sadece birkaç yıl önceydi. erkek grubundaki diğer güzel çocuklar gibi görünüyordu.

şimdi *tamamen erkek* oldu.

Başını küçük kulübeye doğru eğiyor. "İçeri gel ve ısın. Donmadığından emin olduktan sonra seni eve geri bırakabilirim."

Bu kesinlikle yine porno senaryosu gibi hissettiriyor. Kafamın bir yerinde bir yara olmadığından ve tüm bunların bir rüya olduğundan emin miyim? Oduncu fantezileri yaygınlaşıyor, ama bunu düşünürken bile, fırsat çıkarsa kabul etmeyeceğimi biliyorum.

Mason Nash'in heteroseksüel olması bir yana, bu konu zaten tartışmalı, Seb'le eğlenemeyecek kadar ileri gittim. Eve döndüğünde beni bir saniye bile düşünmese bile.

Küçük eve adımımı atar atmaz içimi bir sıcaklık kaplıyor. İyi muhafaza edilmiş ama eski ve daha çok *ormanın ortasında kulübe* kelimesini duyduğunuzda kalacağımızı düşündüğüm türden bir yer.

Şirin ama rahat.

"Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıp ateşin yanında kurutabilirsin." Mason oturma odasını işaret ediyor.

"Teşekkürler." Dediğini yapıyorum ve ceketimi, eldivenlerimi ve beremi çıkarıp onunla mutfakta buluşuyorum. "Bu arada ben Thorne. Beni hatırladın mı bilmiyorum."

"Hatırlıyorum. Thorne Young. Cash Me Outside'ın müdürü." Mason dolapları karıştırıyor, bulamadığı bir şeyi arıyor.

"Buraya kadar gelmiş ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Burası annemin evi. Arazi nesillerdir aileme ait ve eskiden bir ağaç çiftliği idi."

"Ah. Bu açıklıyor ..." Yüzümü işaret ediyorum.

"Ne?"

"Sakal. Ve fanila. Tüm bu odunsu şeylere sahipsin."

Mason homurdanır. "Teşekkürler."

"Cidden dostum. Ne oldu? Neden ..." Küçük kulübenin etrafında el sallıyorum. "Burası mı?"

"Aptal bir rock grubu evimi ele geçirdiği için mi? O evi annem, kız kardeşim ve onun ailesinin benimle birlikte yaşaması için inşa ettim. Hepsi 'Seni seviyoruz ama biz böyle iyiyiz. Teşekkürler' dediler."

"Orada tek mı yaşıyorsun?"

Mason sonunda aradığı şeyi bulur ve sıcak kakao alır. "İçecek?"

"Lütfen."

Yaparken sessiz kalıyor ama bu işin peşini bırakacağını sanıyorsa yanılıyor. Yüzüne bakmaktan kendimi alamıyorum. Yorgun görünen yüzünün altında

Dağ adamı bir yerlerde Hollywood'un yıldızlarından biri, ama ben bunu görmekte zorlanıyorum.

"Aslında neden ait olduğun yerde, Los Angeles'ta değil de Montana'dasın demek istemiştin," diyorum fincanımı bana uzattığında.

"Dünya beni unutmak istedi, ben de onlara izin verdim."

"Bunun doğru olmadığına eminim. Peki ya Eleven'daki çocuklar?"

İçinden gelen kahkaha serttir. "Onlar en kötülerini." "Size ne oldu çocuklar?"

Hikayelerin hepsinin saçmalık olduğunu biliyorum.

Büyük bir kavga olmadı ama böyle ortadan kaybolman için *bir şeyler* oldu."

"Neden ormanda yürüyüp kendini öldürmeye çalışıyorsun? Burada kaybolmanın senin için ne kadar kolay olacağını biliyor musun?"

Güzel saptırma, Mason.

"Yolu takip ediyordum. İyiydim."

"Üç mil yürüdüğünün farkında mısın?"

Bir yudum almak için içkimi kaldırıyorum ama ağzıma götürürken duraksıyorum. "Bekle, ne?" O kadar uzak olamazdı.

"Bana nasıl iyi olduğunu tekrar anlatmak ister ?"

kaldım. "Oradan çıkmam gerekiyordu. Hepsinin hayranları var ve Cash'in de nişanlısı var."

"Ah. Bir grup çiftin olduğu bir tatilin pek eğlenceli olacağını düşünemiyorum."

"Burada yalnız yaşamının da pek eğlenceli olduğunu sanmıyorum." "Yakınımda ailem var. Senin kimlerin var?"

Hiç kimse. Kimse. "Sen mi?" Şaka yapıyorum.

Kakao fincanına doğru gülüyor. "Sadece önümüzdeki bir saat boyunca seni ait olduğun yere bırakacağım ve grubun yolundan çekileceksin."

"Sonsuza kadar saklanamazsın."

Gözleri kısıldı. "Gerçekten Hollywood'un beni kollarını açarak karşılayacağını mı düşünüyorsun? Bana bir bakın. Ben tam olarak Hollywood'un

Hollywood cazibesi artık yok."

"Söylentilere göre, Eleven'daki diğer çocuklar sizi tekrar bir araya getirmeye çalışıyormuş."

Alay ediyor. "Siktir et onu. Solo kariyerim battığında neredeydiler? Onlara ulaştığımda neredeydiler? Denver'ın turnede olduğumuz son gecedan beri hiçbir çağırımı kabul etmediğini biliyor musun? Hiçbiri arkadaşlığımızın *onlar* için ne zaman uygun olacağını seçemez."

Tamam, belki de grubun ilgili bir drama olmadığı konusunda yanılmışımdır. "Eminim seni hâlâ önemsiyorlardır. İnsanlarla bu kadar uzun süre çalışıp özel bir bağ kuramazsınız. Ayrılabilir ve yollarınızı ayırabilirsiniz ama onlar her zaman sizin grubunuz olarak kalacaktır. Eskiden menajerliğini yaptığım müşterilerim var ve her biri benim için önemli. Harley ve diğerlerinin ne söylediğini görmelisiniz."

Artık dostluk tamamen ortadan kalkıyor ve beni tekrar dışarıya, soğuğa atmasını ve eve kadar yalınayak yürümemi söylemesini bekliyorum. "Beni onlara ispiyonlayacak ve nerede olduğumu söyleyecek misin?"

"Beni hipotermi ve ölümden kurtardıktan sonra mı? Hayır, sanırım sana borçluyum."

"Güzel. Çünkü seni buna zorlayacağım."

"Bence eve gelmeli Cash ile takılmalısın. Gel bir Hollywood Noel'i geçir ve belki eski hayatının tadına bakarsın. Belki geri dönmek istersin."

İçkisini yudumluyor ve sonra gür sakalındaki sütü siliyor. "Bunu düşüneceğim."

Onunla ilgili her şey değişti ve bu bir zihin yolculuğu.

Neredeyse sözümü tutup Harley Valentine'ı aramak istemiyorum çünkü Mason'ın gözlerinin ardında beni endişelendiren hüzünlü bir şey var. Sanırım burada telefon çekmediği için şanslıyım yoksa elimde öfkeli bir eski erkek avcısı olurdu.

Mason'ın bunca yıl saklanması korkutucu. Onun için değil ama benim için. Mason tam olarak neyden saklanıyor? Kalp kırıklığı mı? Biri onu incitti mi yoksa gerçekten kariyeri mi bitti? Eleven'daki çocuklara karşı kırgın görünüyor ve eskiden çok iyi arkadaş olduklarını biliyorum.

Mason kakao bardağının üzerinden bana bakıyor. "Seb'e ne zamandır aşıksın?"

Tükürüğümde boğuldum. "Ne?"

"Yoksa Cash mi? Bir nişanlı olduğunu düşündüm ve sen de hala onların menajerisin, bu yüzden çıkarım gücüm Seb olduğunu söylüyor."

"Neden birine aşık olmak zorundayım ki?"

"Çünkü o evde birine aşık olmasaydı, mutlu çiftlerden uzaklaşmak için dondurucu soğukta üç mil yürüyecek bir erkek tanımıyorum. Bildiğim gruptaki tek eşcinseller Cash ve Seb. Yani, sanırım heteroseksüel bir erkeğe aşık olabilirsin, ama ben karşılıksız bir şey değil, çözülmemiş duygular hissediyorum."

Koltuğumda rahatsız bir şekilde kayıyorum. "Artık bu konuşmadan hoşlandığımı sanmıyorum."

Mason gülümsüyor ve sonunda dünyanın tanıdığı Mason'ı görüyorum. "Yine de az önce elini gösterdin," diye işaret ediyorum.

"Nasıl?"

"Hollywood dedikodularını takip ediyorsunuz, bu da kaçırdığınız anlamına geliyor."

Mason başını sallar. "Bu oraya ait olduğum anlamına gelmez. Geri dönmeyeceğim."

şey her neyse, umarım onunla barışmanın bir yolunu bulur.

o.

Duyguların alevlenmesine izin verdiğinizde böyle mi olur?

Seb'e istediği her şeyi verebilirim, ama duygularım açığa çıktıktan sonra onları geri almak yok. Eğer gerçek bir şeye gerçekten hazırsa, başvuracağı kişi ben olmalıyım.

Hazır olduğuna tam olarak ikna olmuş değilim, ama son birkaç yıldır yaptığım gibi çenemi kapalı tutarsam, ona sahip olabileceğini görmesine imkan yok. *Benimle.*

Kariyerimi mahvetse de umurumda değil. Kalbimin içindekileri bilmesine ihtiyacım var yoksa Mason'ın olduğu yere düşebilirim.

Acı. Yalnız. Ve dünyanın beni unutacağını umarak ıssız bir yerde yaşıyorum.

Kendimi nasıl ortaya koyacağımı ve ona nasıl söyleyeceğimi bulmam gerekiyor ama bu yolculuk kesinlikle bunun zamanı değil. O burada başkasıyla birlikteyken olmaz.

ALTINCI BÖLÜM

"NEREDE O?" Homurdanıyorum.

Bir saattir pencerenin önünde dikilip Thorne geri gelmeyecek diye çıldırıyorum.

Kiralanan iki araba da hâlâ yolda ve dışarısı dondurucu soğukta. "oluyor?" Jasper merdivenlerden inerken esniyor sikiş festivali ve şekerleme.

"Thorne yürüyüşe ," diyor Cash şöminenin önündeki kanepede beni izlediği yerden. Locke kitap okurken Cash'in kucağını yastık olarak kullanıyor ve ikisi de Thorne'un ölmüş olabileceğini umursamıyor.

"Karda mı?" Jasper soruyor.

"İki saat önce," diye . "Muhtemelen orada donmuştur. Gerçekten. Ya da kaybolmuştur. Yürüyüşe çıkacağını söylediğinde, on beş dakika içinde döneceğini düşünmüştüm. Kim bu kadar uzun süre karda dışarı çıkar ki?"

Jasper, "O bir yetişkin," diyor. "Neden ki?" Neden umurumda olsun ki?

"Çünkü menajeriniz baş gitaristimize sırlıslıkla aşık," diyor Andrew tekli koltuktaki yerinden. "Ve ben de bunun karşılık bulduğuna tamamen ikna oldum."

"Değil," diye homurdanıyorum ve Thorne'un ortaya çıkması için bir mucize umarak dışarıyı izlemeye geri dönüyorum.

Andrew neden bilmiyor.

Thorne iyi bir menajer ve grubun sorunlarıyla nasıl başa çıkacağını biliyor. Ona karşı sıcak *duygular* besliyor olmam gerçek duygular beslediğim anlamına gelmez. Muhtemelen babamla ilgili sorunları ona yansıtıyorum çünkü bizimle o ilgileniyor.

İyi bir adam olduğu için bu onun suçu.

Andrew, "Seb onun kıskançlık krizine girmesine izin verdiği için kendini suçlu hissediyor," diyor.

Neden onu tekrar buraya getirdim? Bu kadar... *haklı* olmasından hoşlanmıyorum.

İçimdeki endişeyi tam da bu yüzden - Thorne'un ortadan kaybolmasından dolayı duyduğum suçluluk duygusu - yok saymak istiyorum ama kafamın arkasında bundan çok daha fazlası olduğunu haykıran bir ses var.

Bu son skandalın ona neden farklı bakmama neden olduğunu bilmiyorum. Yatağında kalıp bana sarıldığı için mi?

Bunun bir tür psikolojik açıklaması olmalı. Sanki onun bana getirdiği güven duygusuna tutunuyorum ve onu olmadığı bir şeye dönüştürüyorum.

Sonra şu anda nerede olduğunu, soğukta ne yaptığını düşünüyorum ve elimde olmadan onu kaybedebileceğimden endişeleniyorum. Peki bu düşünce? Onun hayatımda olmaması fikri, şimdiye kadar yaşadığım her şeyden çok daha fazla acı veriyor.

Bunun bir anlamı olduğunu biliyorum.

Ya kaybolduysa? Ya düşüp bileğini burktuysa ve geri dönemezse?

"Thorne Seb'e aşık değil," diyor Cash. "Thorne heteroseksüel."

Andrew alay ediyor. "Sen de Seb kadar habersizsin."

Cash dudaklarını büzer. "Geçen sabah senin yatağındaydı."

Bakışlarımı dışarının kör edici beyazlığından ayırıyorum. "Çünkü hasar kontrolü yaptıktan sonra düştü. Hiçbir şey olmadı."

Locke ayağa kalkar. "Bu konuda Lemon'ın tarafını tutmak zorundayım. Sen sahnedeysen sana nasıl baktığını görüyorum. Neredeyse her gösteride onun yanındayım. Güven bana. Ya sana ya da gitarına aşık ve Thorne gibi derli toplu birinin cansız nesnelere ilgi duyacağından şüpheliyim."

Cevap almak için en iyi arkadaşına bakıyorum. "Bu doğru olamaz, değil mi?"

Olmasını istiyorum. Düşündüğümde daha fazla. Ama... hala bunun gerçek olduğunu kabul edemiyorum çünkü bu olasılığı düşünmek için kendime izin veremiyorum. Bu kalbimin alamayacağı bir risk.

Ya Cash ve Locke'un sahip olduklarına o kadar muhtaçsam ve Thorne'un bana aşık olması fikri bana cazip geliyorsa, çünkü onu tanıyorum, ondan hoşlanıyorum ve o *orada*.

Aslında, hayır, orada değil. Dışarıda, lanet olası soğukta. "Sana söylemiştim," diyor Andrew. "Tamamen karşılıklıydı."

"Bu aşkın yüzü değil." Kaşlarımı çatıyorum. "Bu endişenin yüzü çünkü çok uzun zamandır dışarıda ve ölmesini istemiyorum."

"Çünkü onu seviyorsun." Andrew çenesini kaldırdı. Kendini beğenmiş piç.

"Kapa çeneni. Onu seviyorsun." İddiamın hiçbir anlamı yok ama umurumda değil. Cash bir kahkaha patlattı. "Bence striptizci haklı."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Sikerim böyle işi. Eğer hiçbiriniz onun için endişelenmeyecekseniz, ben gidip onu bulacağım. Arabanın anahtarları nerede?"

"Karda araba kullanmayı biliyor musun?" Cash soruyor.

"O kadar zor olamaz."

Bir şeyler yapmalıyım.

Antredeki küçük masanın çekmecelerini karıştırıyorum ama boşlar. Sırada vestiyer var. Çılgınca, raflardaki paltolara bakıyorum, Jasper'ın ya da Greg'in, diğer arabayı kim kullandıysa onunkini arıyorum çünkü Thorne'unki üzerinde.

Belki anahtarlar ondadır.

"!" Şimdi paltoları her yere fırlatıyorum. "Seb." Cash'in sakın sesi tam arkamdan geliyor.

"Anahtarlara ihtiyacım var," diyorum.

"Seb," diyor Cash tekrar ve nazikçe kolumu tutuyor.

"Ne?" Yüzümü ona dönüyorum ve göğsüm olması gerekenden daha ağır bir şekilde inip kalkıyor.

Sanırım hiperventilasyon geçiriyorum.

Cash'in gözleri başını eğerken sempatiktir. "Oh." Sesi yumuşak. "O haklı, değil mi? Thorne'a karşı bir şeyler hissediyorsun."

"Bilmiyorum amına koyayım. Ama dışarıda yaralı ya da ölü olabileceğini biliyorum ve hiçbiriniz onu bulmama yardım etmek için bir şey yapmıyorsunuz." Kahretsin, gözlerim yaşla doldu. Gözlerimi kırıştırmaya çalışıyorum ama sadece daha fazlası geliyor.

Ve lanet olsun.

Lanet olsun.

Sanırım Thorne'a aşık oldum.

Bununla ne yapacağımı bilmiyorum. "Onu kaybedemem," diye fısıldıyorum.

"Onu bulacağız." Cash yatıştırıcı sesini kullanıyor; izinsiz olarak bedenlerimize girebileceklerini düşünen aşırı hevesli hayranlar tarafından tedirgin edildiğimde kullandığı sesini.

Cash kıcımı tutup sikimi okşamayı benden çok daha iyi beceriyor ve olay çıkarmamam için beni nasıl sakinleştireceğini biliyor.

Dışarıdan gelen bir arabanın sesi kulaklarıma ulaşıyor ve kalbim küt küt atıyor.

Dışarı çıkmakta tereddüt bile etmiyorum. En kötüsüne hazırlanıyorum, bir devriye arabasının gelip bize bir ceset bulduklarını söylemesi ya da aynı derecede dramatik bir şey gibi.

Ama hayır.

İşte Thorne, sarışın ve muhteşem, rastgele bir adamın kamyonetinden iniyor.

Göğsüm rahatlamayla doluyor ve ona koşmak, kollarımı ona dolamak ve ona sarılmak istiyorum.

Sonra *gölümsemiğini* görüyorum ve dönüşüyle ilgili tüm o iyi duygular yok oluyor. buz gibi ve ayakkabı yok, sadece çorap var. Uzun tişörtüm beni soğuktan korumak için hiçbir şey yapmıyor ama tek hissettiğim kırmızı, sıcak bir öfke.

Yaklaşıyor, yüzünde hâlâ o kaygısız gülümseme var ve o da ne?

Onu ittim. "Neredeydiniz? Çok endişelendik." Sesim çatlıyor.

"Düzeltiyorum," diyor Cash kapı aralığında. "Seb çok endişeliydi."

Thorne bana göz kırpmıyor ve gülümsemesi kayboluyor. "Benim için endişelendin mi?"

"İki saattir yoksun! Bu soğukta ..." Yüksek sesle bir nefes verdim. "Neredeydin? Seni kim bıraktı?"

"Bir arkadaş."

"Montana'nın ortasındayız ve sen bir arkadaş mı edindin?"

Thorne'un bakışları arkamda geziniyor. "Bir arkadaş edindin ve onu da yanında getirdin. Belki de onun ne yaptığı konusunda daha fazla endişelenmelisin."

Dikkatini tekrar bana çevirdiğinde gözlerindeki bakışı çözmeye çalışıyorum. Çenesi meydan okuyan bir şekilde dışarı fırlıyor ve hiçbir şeyi ele vermek istemediğinde her zaman yaptığı o surat ifadesini takınıyor.

Onu iyi okuyamıyorum. Hiçbir zaman yapamadım.

Andrew'un söylediklerinin gerçek olup olmadığını anlamak için dikkatimi dağıtan mavi gözlerinin ardına bakmaya çalışıyorum. Thorne'un bana karşı romantik hisleri var mı diye. Hiçbir şey yok.

"Haklısın." Geri çekiliyorum. "Senin yerine onun ne yaptığı konusunda endişelenmeliyim. Çünkü işler böyle yürüyor. Sırf ben burada biriyle birlikteyim diye müdürümün lanet olası karda dolaşıp ortadan kaybolmasından endişe edemem. Kesinlikle haklısın." Titriyorum ama bunun ıslak ayaklarımdan mı yoksa hayal kırıklığından mı kaynaklandığını bilmiyorum.

"Seni içeri sokalım ve soğuktan kurtaralım." Thorne kolumu tutmaya çalıştı ama ben geri çektim.

"Sadece, bir daha ortadan kaybolma." Beni izleyen herkesin yanından geçip eve geri döndüm.

Ama şimdi nereye gideceğimi bilmiyorum.

Hangi yöne gittiğinizi bilmiyorsanız, tüm bu fırtına olayı o kadar etkili değildir.

"Seb, bekle," diyor Thorne.

Dönüyorum ve duygu selinin ortaya çıkmasını engellemeye çalışıyorum. Rahatlama, öfke, kafa karışıklığı... sevgi? Şu anda ne hissettiğimi bilmiyorum.

"Özür dilerim," diyor. "Benim için endişelendiğini bilmiyordum, yoksa Mason'a evi aratırdım."

"Biliyordum!" diye bağıyor Andrew arkamızdan. "Gidip onu takip edebilir miyim? Nerede o? Aman Tanrım, bu çok havalı. Mason Nash'in evinde mi kalacağım?" Ciyaklıyor.

Thorne yüzünü buruşturuyor. "Şimdi onunla Gizlilik Sözleşmesi konusunu konuşmak için iyi bir zaman olabilir."

"Kesinlikle."

Özellikle de Thorne ve benim birbirimize karşı bir şeyler hissettiğimizle ilgili saçmalıkları varken.

"sağla." Thorne şöhretin garip yanlarıyla uğraşırken ben hışımla uzaklaşıp Lemon'a ve odama gidiyorum.

Eşiği geçip kapıyı arkamdan kapattığım anda gözlerim doluyor ve nedenini anlamıyorum.

İçimden adrenalin akıyor, Thorne'un ortadan kaybolup sonra hiçbir şey yokmuş gibi ortaya çıkarak beni ölümüne endişelendirmesinden kalan öfke.

Ve umursayacağımı fark etmemesi de neyin nesi?

Tabii ki umurumda.

Odayı adımlıyorum, karda sadece çoraplarımla koştüğüm için ayaklarım hâlâ soğuk. Çoraplarım. Uzanıp onlardan kurtuluyorum, her yere fırlatıyorum.

Çok heyecanlıyım. Thorne'a bağırmaya devam etmek istiyorum. Onun görmesini istiyorum ...

Neyi gördün mü?

Sadece onun müşterisi olmadığımı görmesini istiyorum. Hiçbir zaman olmadım. Belki başlangıçta, ama o zamandan beri yakınlaştık. Ve tamam, Lemon'ın neden olduğundan daha fazlası olduğunu düşündüğünü anlayabiliyorum, ama Thorne arkadaşım olduğunu bile kabul edemiyorsa, Lemon'ın *bana aşık* olacağını düşündüren şey nedir?

Sonra Locke'un söylediklerini, Thorne'un beni sahnenin kenarından nasıl izlediğini düşünüyorum. Thorne'un bana müşterim dediği onca zamanı düşünüyorum. Her zaman ona herhangi bir sevgi gösterdiğimde. Sanki aramızdaki bariyeri korumak için kelimelere ihtiyacı varmış gibi.

Yoksa artık *her şeyi* ben mi okuyorum? Keşke bazı cevaplarım olsaydı.

Geçen sabah onun yanında uyandığım anı bana tam da bu düşüncelerimi hatırlatıyor.

Thorne mükemmel bir ortak olurdu, eğer olmasaydı.

Gey Noel elfleri ideal erkeğimi gerçeğe dönüştürmek için gey peri tozu mu serpti?

Bu düşünce tarzı tehlikeli çünkü eğer Lemon yanılıyorsa ve ben bunu kafamda çoktan kurgulamışsam, Thorne'bana aşık olmadığını öğrenmek beni sadece hayal kırıklığına uğratmakla kalmayacak, ruhumu da parçalayacak.

Bu benim düşündüğüm mü geliyor?

Lemon haklı mı?

Öğrenmem gerek.

YEDİNCİ BÖLÜM

Kendime Seb'in gitmeme verdiği tepkiyi okumamamı **söyledim**. Düşünceli davranıyordu, başka bir şey değil. Ama o yukarıya, Lemon'la kendi odasına doğru koşarken, herkesin sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibi bana baktığını fark etmeden edemiyorum. Ne, bilmiyorum.

"Limon?" Elimden geldiğince kibarca söylüyorum. "Konuşmamız gereken bir iş var."

"Eminim öyledir." Lemon , evet zıplayarak bana doğru geliyor.

"Yemek odası. Ben gidip laptopu getireyim."

Birinden Gizlilik Sözleşmesi imzalamasını istemeyeli uzun zaman olmuştu ama Seb dün gece imzalamasını ister şirketin avukatlarına e-posta gönderdim.

Dizüstü bilgisayarını alıp on iki kişilik büyük bir sedir yemek masasının bulunduğu mutfağa geri döndüğümde, Lemon yüzünde masum ama bir şekilde küçümseyici bir gülümsemeyle bana göz kırıyor.

Koltuğunda zıplıyor. "Burası bana baş gitaristinizden uzak durmamı ve beni eve giden bir uçağa bindirmenizi söylediğiniz yer mi?"

Keşke.

"Hayır. Sana bir gizlilik anlaşması imzalatmak için buradayım. Temel olarak bu gezide olan hiçbir şeyi kimseye anlatamayacağınızı söylüyor. Özellikle de medyaya."

"Pfft. kimse bana inanacakmış gibi."

"Asıl bu değil. Son adam gibi Seb'den hızlı bir şekilde para kazanmayacağından emin çalışıyorum."

"Buraya kısa yoldan para kazanmaya gelmedim, ama bununla kafiyeli bir şey alacağım." Küçük ukala sırtıyor.

"Bu senin ve Seb'in işi. Benim bilmeme gerek yok."

Ellerini birbirine kenetler. "Yani bilmek istemiyorsun."

Dişlerini gıcırdatıyorum. "Bunu oku ve bitirdiğinde imzala." Dizüstü bilgisayarı ona veriyorum.

Lemon koltuğuna geri yerleşir ve kollarını kavuşturur. "Peki ya yapmazsam?" "O zaman burada sana baş gitaristimden uzak durmanı ve seni eve götürecek bir uçağa bindireceğim."

Öne doğru eğiliyor, belgeyi gözden geçiriyor ve ardından parmağıyla elektronik imzasını . "Tamamdır."

Geri götürdüm ve avukatlara e-posta ile gönderdim. "Artık gidebilirsin." "Ya gitmek istemezsem?"

"Neyi istemiyorsun?"

"Ya burada kalıp seninle konuşmak istersem?"

"Seb ile zamanın kısa olduğunu söyleyebilirim ve yerinizde , burada hiç kimseyle konuşmak yerine onunla birlikte olmanın tadını çıkarırdım."

Lemon ayağa kalkıp masanın etrafından dolaşarak yanıma geliyor ve kalçasını tahtaya yaslıyor. "Seb için hiç kimse değilsin."

biraz mesafe koymak için sandalyemi kenara çekiyorum. "Bu bağ kurmamız gerektiği anlamına gelmiyor. Sen geçicisin. Hepsi öyle."

Lemon kaşlarını çatır. "Ona ne kadar aşık olduğunu nasıl göremez?"

"Affedersiniz?"

Dik durur. "Ona tamamen aşıksın. Bu çok açık. Onun dışındaki herkes için. Ve Cash. Ama Cash dikkat etseydi, o da görürdü."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Dizüstü bilgisayarımı alıp odadan çıkmak için acele ediyorum ama Lemon'ın sesi beni takip ediyor.

"Duygularından sonsuza dek kaçamazsın!"

Bu konuda haklı, ancak kaçınılmaz olarak hepimizin yüzünde patladığında kaçıış olmayan bir yerde herkesin önünde kalbimi dökmeyeceğim.

Oturma odasına geri dönüyorum ve bana doğru bakan bir milyar bakışla karşılaşıyorum.

Greg ve sevgilisi yeniden ortaya çıktı. Jasper'ın sevgilisi onun yanında. Cash ve Locke kanepede sarmaş dolaş otururken, çiftleri atlamak kolay.

Bakışlarım, bana daha önce hiç görmediğim bir yoğunlukla bakan Seb'e takılıyor.

Bir an için kalbim tekliyor ve korku içimi kesiyor. O sinir bozucu genç, saçma sapan doğru teorisini dinleyecek herkese anlatmasa iyi olur.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Hiçbir şey." Cash koltuktan sıçradı. "Locke ve ben bu gece akşam yemeği görevini üstleneceğiz."

"Yemek yapmayı biliyor musun ki?" Ben soruyorum.

"Hey, yıllarca müzisyenlik yaptığımı unutuyorsun. Mutfakta ne yapacağımı bilirim."

"Evet, ama ramenden daha fazlasını umuyordum." Locke ayağa kalkar. "Merak etme. Ben hallederim."

"Akşam yemeğine ne kadar var?" Jasper soruyor. "Hazır olduğunda!" Cash geri bağırır.

Saniyeler sonra, Jasper ve Greg kadınlarıyla birlikte üst katta kayboluyorlar. Bu dördünü tatil boyunca neredeyse hiç görmeyeceğimiz hissine kapılıyorum ve bu benim için tamamen sorun değil.

Geriye Seb ve ben kalıyoruz. Oh, ve Lemon.

"Ne kaçırdım?" diye soruyor o zıplayan, sinir bozucu ses odaya dalarken.

"Cash ve Locke yemek pişiriyorlar ve diğerleri de... meşguller," diyorum ve gözlerimi Seb'den ayırmıyorum.

Hâlâ bana bakıyor ve Lemon'ın ağzını açıp kapadığından hiç şüphem yok.

"Dışarı çıkıp ateşi yeniden yakacağım." Buradan çıkmam gerek. Gerçi bugünkü gezintimden sonra evden çıkmamam gerektiğini biliyorum.

Mason beni geri götürürken, ne kadar yürüdüğüme inanamadım.

Her şey olabilirdi. Kar yağmaya başlasaydı ve yol tamamen beyaza bürünseydi, gerçekten kaybolabilirdim.

Ama Seb ve Lemon'la aynı odada olup da mantıksız bir kıskançlığa kapılmamak mümkün değil, o yüzden bir şeyler yapmam gerekiyor.

Daha sıcak tutan ceketimi, beremi, eldivenlerimi ve atkımı tekrar giyiyorum ve ateş çukuruna gidiyorum.

Güneş batmaya başlıyor ve yakında hava daha da soğuyacak.

Az önceki ateş kömürleşmiş odunlardan başka bir şey değildi ve çocuklara ateşi kaybetmemek için devam ettirmelerini söylemem gerektiğini fark ettim. Şimdi her şeye yeniden başlamak zorundayım.

Mason'ın bizim için bıraktığı yığından daha fazla odun alıyorum ve onları altlarında çıra olan bir tepeye diziyorum. Odunları düzgün bir şekilde yakmak için birkaç deneme yapmak gerekiyor ama sonra tutuşuyor ve pes edip onların olduğu yere geri dönmek zorunda kalmadığım için mutluyum. Sanırım iş başa düşerse odamda saklanabilirim.

Ateşin yanında durup battaniyelerden birine sarınıyorum ve güneş yavaş yavaş kaybolurken gökyüzünün milyarlarca farklı renge bürünmesini izliyorum.

Yalnızlık beni ezmeye çalışıyor ama onu geri itiyorum.

Belki yarım saattir buradayım, arkamdaki kapının açıldığını duyuyorum ve donup kalıyorum. Kim olduğunu anlamak için dönmeme gerek yok ve bunu gerçekten ama gerçekten yapmak istemiyorum.

Seb yanımda beliriyor ve kendime kaç kez ateş büyürken titreyen alevlere bakmaya devam etmemi söylesem de bunun imkânsız olduğunu biliyorum. Bakışlarım her zaman olduğu gibi ona yöneliyor.

Gözleri yorgun ve bitkin görünüyor. "Andrew'un çılgın bir teorisi var."

Bu yüzden çenesini tutamıyor.

"Duydum. Erkek oyuncağın belli ki uyuşturucu kullanıyor. Hem de bir sürü." Seb ofladı ve ağzından bir buhar pufu çıktı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Ateşe geri dönüyorum. "Bunu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim. Güzel konuşmaydı. Artık içeri girebilirsin."

Lütfen, lütfen, lütfen bana böyle işkence etmeyi bırak. Ona her şeyi anlatmak istiyorum. Yıkılmak ve son birkaç yıldır ona ne kadar aşık olduğumu itiraf etmek istiyorum ama yapamıyorum. Her şeyi ortaya koymaya hazır değilim. Belki turneden sonra bir adım geri atabilir ve ne yapmak istediğime ve nasıl yapmak istediğime karar vermek için izin isteyebilirim. Grubun yeni bir menajer bulabilmesi için, konser tarihlerinin ne zaman ve nerede olmaları gerektiğinden emin olacak kimse olmadan sıkı bir programla tamamlanması konusunda endişelenmek zorunda kalmaması gerekiyor.

"Evet, içeri geri dönmeyeceğim," diyor Seb. "Bugün bir şeyin farkına vardım."

"O da ne?"

Daha da yaklaşıyor ve kendimi nefesimi tutarken buluyorum. "Onun haklı olmasını istiyorum," diye fısıldıyor

Seb.

Kalbim tekliyor.

Zor
yutkunuyorum.

"Ne yani, bu konuda benimle alay edebilmen için mi?" diye sorarken ona .

Suçlamamı görmezden geliyor ve konuşmaya devam ediyor. "İlk başta onun deli olduğunu düşündüm."

Alay ediyorum. "Çılgınca."

"Ama bunun gibi şeyler. Tam orada."

Sonunda ona döndüm. "Ne gibi şeyler?"

"Aramıza mesafe koymak istediğinde başvurduğun savunma mekanizması. Sanki söylediklerine inanmak istiyormuşsun gibi bir noktayı vurguluyorsun. Gözlerinde sanki gerçeği öğreneceğimden korkuyormuşsun gibi bir bakış var. Ne zaman gazetelerde hakkımızda bir skandal çıksa, şu anda yaptığın gibi davranıyorsun. Bir striptizciyle ortaya çıktığımdan beri bana öyle bakıyorsun. Bunun bir medya sorunu olduğunu sanıyordum ama şimdi ..."

Duygularımı saklamakta her zaman çok iyiyimdir - ya da öyle sanıyordum - ama ben istemediğim halde beni okuyabilmesi beni sinirlendiriyor.

Her şeyi görebilmesinden korkuyorum. Ona ne kadar özlem duyduğumu. Dokunuşu için acı çekiyorum. Kaç kez ağzının tadının nasıl olduğunu ve vücudunun içine girmenin nasıl bir his olduğunu hayal ettim.

"I ..." Dudaklarım birbirine yaklaşıyor. Sonra açılıyor. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ne söyleyebileceğimi bilmiyorum.

Seb başını sallar. "Evet. Ben de öyle düşünmüştüm. Ve şimdi bir risk alıyorum. Büyük bir risk, çünkü Thorne?"

"Mm?"

"Bu konuda haklı olmayı o kadar istiyorum ki." Haklı. *Her konuda.*

"Seb-"

Yaklaşıyor, Montana eyaletindeki tüm havayı emiyor. Sonra güçlü ağzı benimkinin üzerinde ve tek yapabildiğim bunun olmasına izin vermek çünkü şu anda kontrol bende değil. Yakınında bile değilim. Beynim durmam için bağılıyor ama kalbim bu anı yakalamam için daha yüksek sesle çığlık atıyor. Elimizdeki tek an bu olabilir.

Seb'in dili dudaklarımı aralıyor ve ben ona doğru açıldığımda inleyerek beni kendine doğru çekiyor.

Seb beni öpüyor.

Sebastian Rose, Thorne Young'ı öpüyor.

Olmaz. Bunun olmasına imkan yok.

Çok fazla giysi katmanı var. Etrafımızı saran çok fazla kütle var. Ellerimi ceketinin içine sokmak, ellerimi göğsünde ve sahnede izlediğim karın kaslarında gezdirmek istiyorum. Ağzımın onun dilinden ve dudaklarının etrafındaki tüylerden daha fazlasını keşfetmesini istiyorum. Sakalının sert sıyrıklarını üzerimde hissetmek istiyorum. Ama bunu durdurmam da gerekiyor.

İçimde akan şehvet kıvılcımlarını durdurmalıyım. Seb'e ihtiyacım var. Daha önce hiç olmadığım kadar.

Duman gibi kokuyor ama tadı *sonsuzluk* gibi.

Ve lanet olsun nasıl öpüşüleceğini biliyor.

Kahretsin, ne yapıyoruz biz?

Ağzımın içinde inliyor ve ne yaptığımızın, neyi batırdığımızın ya da sonrasında ne kadar garip bir *kovuldun* konuşmasının geleceğinin umurunda olmadığını fark ediyorum, durmasını istemiyorum.

Ama *zorundayım*.

Geri çekiliyorum ama kendimi onu bırakmaya ikna edemiyorum. "Burada başka biriyle birliktesin."

"Artık değil. Ona eve gitmesi gerektiğini söyledim." Gözlerim büyüdü. "Ne yaptın?"

"*Seni* istiyorum. Mükemmel erkeğimi yanlış yerde aradım ama Lemon tamamen boşa gitmedi. Tam önümde duran şeyin farkına varmamı sağladı."

Ona inanmak istiyorum. Ağzından çıkan sözlerin gerçek olmasını her şeyden çok istiyorum ama sadece benim fikrimi beğenmesinden korkuyorum.

"Bunu düşünmeliyiz," diyorum.

"Gerek yok. Ne istediğimi biliyorum."

Kendimi ondan uzaklaşmaya zorluyorum. "Peki ne zamandan beri biliyorsun? Yirmi dört saatten kısa bir süre önce uçağa bindiğimizde, bir striptizciyle ilişkini yürütmek istediğini söylemiştin."

"O daha önceydi."

"Neyden önce?" Sesimdeki gerginlik bununla ne kadar mücadele etmek istemediğimi ele veriyor. Kendimi ona teslim etmeyi her şeyden çok istiyorum ama kalbim ve kariyerim pahasına değil.

"Senin bir olasılık olduğunu bile bilmeden önce. Ne zamandır?" "Ne kadar, ne?"

"Hiç erkeklerle birlikte oldun mu?"

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Ben biseksüelim. Hep öyleydim. Menajeriniz olmak için bu yüzden mücadele ettim. Sen ve Cash'in açık olduğunuzu biliyordum ve sizi temsil etmek istedim, böylece herhangi bir queer erasure ."

"Ve bunu *bize* söylemeniz gerektiğini mi?"

Bakışlarımı kaçırıyorum çünkü bunu bir sır olarak saklamak zordu ama aynı zamanda bir gereklilikti. "Herhangi bir sorun çıksın istemedim..."

"Anlamı?"

"Senin ya da Cash'in turnede sıkılıp benimle uğraşma ihtimalini istemedim. Benim işim önemli ve bunu bir müşteriyle kısa süreli bir sevişme için bir kenara atamam."

Seb santimlerle yaklaşarak aramızda tutmaya çalıştığım boşluğu kapatıyor. "Peki ya seni tekrar öpersem, bu ne olur? Bu seninle dalga geçmek olarak mı sınıflandırılır?"

Dudaklarımı yalıyorum, hâlâ tadına ve bu noktada benimle dalga geçiyor olması umurumda değil çünkü onu tekrar öpmek istiyorum.

"Duruma göre değişir," diye çitliyorum. "Beni doğru nedenlerle mi öpüyorsun?" "Doğru nedenler nedir?"

"Beni bir sikişten daha fazlası için istediğini. Bunun için işimi, grubun itibarını ve her şeyi tehlikeye atmaya hazır olduğunu mu? Çünkü yapacağın şey bu. Aramızdaki bu şey geçici olamaz ve bir ilişkiyi sürdürüp sürdüremeyeceğini görmek için bir deney olamaz. Lemon'ın olmasını istediğin şey olamam. *Gerçek* olmalı."

Seb tereddüt eder. "Bu çok büyük bir baskı."

"Öyle olduğunu biliyorum. Ancak bu, şimdi harekete geçip sonuçlarıyla daha sonra başa çıkabileceğiniz zamanlardan biri değil."

"Bunu *biliyorum*."

"Tek ihtiyacım olan beni *ben* olduğum için istemen. Uygun olduğum için değil."

Sert bir kahkaha attı. "Sana karşı olan hislerim hiç de uygun değil."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Kolay bir sevişme isteseydim Andrew'a eve gitmesini söylemezdim."

"Onunla birlikte olmak daha az karmaşık olurdu," diye belirtiyorum.

Seb boşluğu kapatıyor. "Ne zamandan beri benim kolay yolu seçtiğimi biliyorsun?"

"Hayatınızı olduğundan daha karmaşık hale getirmek istemiyorum."

"Bugün ortadan kaybolduğunda, hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım," diye fısıldıyor. "Seni kaybedebileceğimi düşündüm ve işte o zaman Andrew'un haklı olduğunu anladım."

"Ne hakkında?"

Seb'in başparmağı çenemde geziniyor. "Senin bana aşık olduğun kadar ben de sana aşığım. Ben sadece... bana işaret edilene kadar bunun böyle olduğunu bilmiyordum. Sıradan bir hayranlık ve tam bir güven, sonsuza dek sürecek derin bir aşkı tam olarak haykırmıyor, ama kesinlikle bunun için harika bir temel. Daha fazlası için bir olasılık olduğunu bilseydim, belki de gerçekte ne olduğunu daha erken görebilirdim."

"Ne oldu?"

"Yüzünüze tokat gibi çarpan türden bir aşk."

Kesik kesik nefes alırken dudaklarım aralanıyor. "Bu işe karışmak akıllıca değil. Bu yüzden-"

"Bu yüzden mi bana nasıl hissettiğini hiç söylemedin?"

Başımı salladım. "Medya buna bayılacak, plak şirketi bundan nefret edecek ve Cash ile çocuklar bunun grup için ne anlama geldiğini düşünecekler."

"Bunların biliyorum. Sadece umurumda değil."

"Seni bir daha öpersem, bu iş biter," diyorum, sesim kısık bir törpü gibi.

"Çizgiler aşıldı ve buna hazır olduğunu bilmem gerekiyor."

O da benim ses tonuma uyuyor. "Bunun için çok hazırım."

Gözlerim kapanıyor ve sonunda kendimi ona bırakıyorum. "Tek ihtiyacım olan bu."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

THORNE bu sefer dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Beni öpüyor. Dudakları üzerime konduğu anda sanki bir şey serbest kalıyor ve her şey bir anda oluyor. Yıllardır bastırdığım duyguların patlaması gibi.

Sahnenin kenarından bana gönderdiği her gülümseme. Cash ve benim giydiğimiz kıyafetler ve röportajlarda söylediğimiz saçmalıklar yüzünden yaptığımız her kavga. Her zaman gözlerini deviren ama gururlu bir ifadesi vardı.

Onunla ilgili göğsümde zıplayan rastgele sevgi yeni, ama hayatımdaki sürekli varlığı bunu kabullenmeyi kolaylaştırıyor.

Thorne'un bunu yapma konusundaki tereddütlerini anlıyorum. Bunun zamanlaması garipti, ancak şüphesiz Thorne'un yanıdayken içimdeki sıcaklık ve doluluk bir yönetici ve müşteri ilişkisinden daha fazlası. *Arkadaştan* da öte.

Tıpkı bu öpücüğün yumuşak ya da şefkatli olmadığı ama her şey olduğu gibi. *İddia* ediyor ve ruhum buna karşılık veriyor. Başka birine hiç vermediği şekilde tepki veriyor. Öpüşmek ağız ve dilden ibarettir, ama Thorne ile? Bu lanet bir hayat deneyimi. Kelebekler içimi ısıtıyor ve tenim yanıyormuş gibi hissediyorum.

Tüm bunlarla ilgili en beklenmedik şey, dili ağzıma girdiğinde, sadece onun içinde erimekle kalmayıp, yüzde yüz onun kontrolü ele almasına izin vermemdir.

Ellerinin sırtımda dolaşmasına ve kışımı kavramasına izin verdim. Dilinin benimkini kontrol etmesine izin verdim ve her vuruşta daha fazla boyun eğdim.

Seks söz konusu olduğunda her zamanki yöntemim bu değildir. Ve umarım bu işin sonu oraya varır.

Diğer koşullar altında, kontrolü ele alan kişi benim çünkü buna ihtiyacım var. Çünkü eğer yapmazsam, magazin gazetelerinde hakkımda bir sürü şey çıkar. Birlikte olduğum hiç kimseye güvenemedim ama Thorne'la her şeyi bırakabiliyorum.

Öpüşleri sert, kalçalarımı kavrayışı daha da sert ve o ittikçe ben rahatlıyorum ve kontrolü ona daha çok bırakıyorum.

"İçeri girmeliyiz," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. Evet. İçeri. İçeri. Yatağa.

"Önce sen git," diyor Thorne. "Odama git ve tüm kıyafetlerini çıkar. Birkaç dakika içinde orada olacağım."

"Diğerlerinin bilmesini istemiyor musun?"

"Henüz değil. Özellikle de şimdi."

Oh. Doğru ya. Bu eğlenceli bir konuşma olmayacak.

Thorne evin olduğu yöne doğru başını sallıyor. "Git."

Hemen itaat ediyorum ama kapıdan girer girmez Andrew resmi oturma alanındaki kanepeden bana göz kırpmıyor.

"Sen değil miydin..." *Gidiyor musun? Çok mu kabasın, göt herif?*

Gülümsüyor. "Eve mi gidiyorsun? Gidiyorum. Görünüşe göre Greg'in kadını ondan pek memnun değil. İkimizi de havaalanına bırakacak. Bu gece son bir uçuş var."

"Oh. Umm, güzel." Ellerimi ceplerime soktum. "Bana bakıcılık yapmana gerek yok. Ben büyük bir çocuğum."

Rahatlıyorum. "Teşekkür . Sen en iyisisin."

"Öyle olduğumu biliyorum. Bana Cupid de. Git o erkeğini getir."

Bunu yapmak için çabalıyorum. Koridorda Thorne'un odasına doğru ilerledim. öyle.

Beklenti içimde dönüyor. Onunla çıplak olmak için sabırsızlanıyorum. Tenin tene değmesini ve geçen gece yaptığı gibi bana sarılmasını istiyorum ama seks de eklensin.

Boxer külotuma kadar indiğimde sinirlerim tepeme çıkmaya başlıyor.

Tüm bunlar çok yeni, ama garip bir şekilde, uzun zamandır geliyormuş gibi hissettiriyor.

Kapıdan içeri adımını attığında beni tepeden tırnağa süzüyor ve bakışları saf bir şehvetle doluyor.

"Çıplak değilsin."

Açık bir ifadeye verdiğim her zamanki cevap dilimde tüy bitiyor. "Sen de öyle."

"Beni soyun," diye emrediyor.

Ceketini çıkarıyorum, o da kazağını ve gömleğini çıkarmama yardım ediyor. Geniş göğsü açık sarı kıllarla kaplı.

Lanet olsun.

Ellerimi kaslarında gezdiriyorum.

"Pantolon." Emredici sesi doğrudan sikime gidiyor. Bu yeni bir şey.

Grupta bizi idare etme şeklini her zaman sevmişimdir. Saçmalamaz ve çizgiyi aştığımızda ya da şımarık veletler olduğumuzda bize söyler. Albüm satmak için ne yapmamız gerektiğini söylüyor. Thorne bizden bir şey istemez, talep eder. Bu bağlamda patronluğunun bu kadar ateşli olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Kotunun düğmesini açıp fermuarını indiriyorum, sonra da kalçalarından aşağı indiriyorum. Pantolondan çıktı ve şimdi ikimiz de iç çamaşırlarımızla kaldık.

Onları çıkarmamı sağlamak yerine, geri çekilip çıkarıyor ve sert siki serbest kalana kadar boxer'ını yavaşça indiriyor. Bir adım öne çıkıp başparmaklarını iç çamaşırlarımın kenarlarına geçirdiğinde transa geçiyorum. İçimden çıkana kadar bacaklarımdan aşağı çekiyor ve tekrar ayağa kalkarken kolunu sırtıma doluyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Gözlerinin içine bakıyorum ve herhangi bir tereddüt arıyorum. Tek gördüğüm yakıcı bir şehvet ve büyük bir aşk. Bana ilk kez böyle bakıyor olamaz, ama kesinlikle ilk kez dikkatimi çekiyor.

"Bu gerçekten oluyor mu?" Ben soruyorum.

Thorne başını eğiyor ve boynumu emiyor. "Evet, öyle. Ve sana bunun hayalini kurduğum her şekilde göstereceğim."

"Öyle mi?" Başımı geriye atıyorum, köprücük kemiğimin üzerinde ilerlerken ona daha fazla erişim izni veriyorum.

"Ve birlikte olduğun tüm o hayranlardan farklı olacak."

"Nasıl?"

"Bedenimi kullanmana izin vermeyeceğim. sıkılacak olan sensin. Ben boşalana kadar her deliğim kullanılacak."

"Lanet olsun," diye nefes alıyorum. "Ben ... Yani ..."

"Ünlü olduğun ilk yılki o şerefsizden beri alttan almadığınızı biliyorum."

Bu, yatak odası maskaralıklarımın artık sadece kendim ve birlikte olduğum kişiler için olmadığını anlamamdaki ilk dersimdi. Bu adam Sebastian Rose ile geçirdiği gece hakkında koca bir blog yazdı ve viral olunca reklamlarla para kazandı.

"Ama benim için dibe vuracaksın," diyor Thorne.

"Sormamana bayılıyorum."

"Ne zamandan beri senden bir şey yapmanı *istiyorum*?" "Ama... eğer istemezsem?"

Thorne geri çekiliyor ve parlak mavi gözleriyle beni delip geçiyor. "O zaman sen söyle. Otoriter olabilirim ama benim yatağında asla istemediğin bir şeyi yapmak zorunda değilsin."

"İstiyorum." Gülümsüyorum. "Sadece fikrimi değiştirebileceğime dair güvenceye ihtiyacım vardı."

"Bana güveniyor musun?" Thorne sorar.

"Bu dünyadaki herkesten daha fazla."

"Güzel. O zaman bana söylersen duracağımı ve aramızda olanları kimseye anlatmayacağımı biliyorsun."

Dürüst olmak gerekirse, en büyük tahrik edici şey bu olabilir. Duvarlarımı yıkıp Thorne'u içeri aldığımda, istediğim şeyi istemekte asla tereddüt etmeyeceğimi biliyorum çünkü o bunu asla istismar etmeyecektir.

Thorne, "Şimdi dizlerinin üzerine çökmeni istiyorum," diye homurdandı.

Hemen yere çöküyorum. Kontrolü Thorne'a bu kadar kolay bırakmam şaşırtıcı ama aynı zamanda değil. Seçme şansım olsaydı, diz çöken ben olurum, eğilen ben olurum, ama son birkaç yıl bana bu lüksü tanımadı.

Thorne yatağın kenarına oturuyor ve bacaklarını açıyor. Vücudu uzun ve zayıf, hayranlıkla bakmaktan kendimi alamıyorum. Dilimi her santiminde gezdirmek istiyorum.

Yaklaşmamı işaret ediyor ve bacaklarının arasına gelene kadar dizlerimin üzerinde sürünüyorum, ama ellerimi baldırlarında gezdirdiğimde beni durduruyor.

Bileklerimi kavradı. "Ellerin yok. Sadece ağzını istiyorum."

Sikim sarsılırken omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

"Ellerini arkaya koy."

Hemen dediğini yapıyorum ve sonra ona göz kırpıyorum.

"Aşağısı çok sıcak." Thorne bana doğru uzanıyor ve uzun saçlarımı avuçlarının arasına alıyor. Kavrayışı sıkı ve kafa derim acıyor, ama lanet olsun, eğer hoşuma gitmiyorsa.

Beni şişmiş başına doğru yönlendirirken ağzım biraz daha yaklaşıyor. Aleti uzun ve kalındı ve nasıl olur da aletin ne kadar büyük olduğunu bilmezdim?

Thorne'u sayısız kez üstsüz gördüm ama sınırın güneyini görme zevkine hiç .

Aleti tapılacak ve sergilenecek bir şey. Bir karar verdim. "Noel için sana eşofman alacağım. Sıkı olanlar. Sonra da

"Sahip olduğun tüm i çamaşırlarını atıyorsun."

Thorne gülüyor. "Bana henüz bir Noel hediyesi almadığın için biraz kırgınım."

"Oh, var, ama Şimdi daha iyisini düşündüm. İkisini de alabilirsin."

"Ağzının gevezeliği bırakıp emmeye başlaması için ikisini de takas ederdim."

Evet, bunu yapmayacağım. Hemen yapmayacağım. Bu işi uzatacağım ve onu ıldırtacağım, öyle ki tutamayacak. Onu kırmak istiyorum, bakalım o sert dış görünüŐünü kırılabilecek miyim? Bir Şeyler gördüm ama tamamen bıraktığını hiç görmedim.

Çekingen bir Şekilde dilimi akan sikiinin üzerinde gezdiriyorum. Tadı cennet gibi ve ağzımı başının üzerine kapatıp nazikçe emiyorum.

Thorne inliyor ve kıvranıyor.

Onu tekrar çekerken dilimi yuvarlıyorum ve sonra sert Őaftının alt tarafını yalıyorum. Daha aşağıya inerek taşaklarıyla alay ediyorum.

Thorne'un nefesi kesilir. "Seb..."

Düzeltilmiş ve mükemmel bir erkek bakımı yapılmış, bu yüzden bütün gece burada kalabilirim. Ellerimi kullanmak istiyorum. Cephaneliğimdeki her silahı kullanmak istiyorum ama Thorne'un beni durduracağını biliyorum.

Tekrar yukarı çıktığımda, onu ağzıma kadar alıyorum. Daha fazlasını alabilmek için başımı aşağı itmeye çalıştığını söyleyebilirim. Kibar olmaya çalışıyor ama siktir et.

Geri çekiliyorum, yalıyorum, emiyorum ve sadece ucuyla alay ederek onu ıldırtıyorum. Bu onun için sinir bozucu olmalı ve bakışlarımı kaldırıp gözlerinin içine baktığımda ne yaptığımı anlıyor.

"Siktir. Yatakta da olduğun kadar ukalasın." "Mm-hmm," diye mırıldanıyorum.

Mücadelesini kaybediyor ve yukarı doğru iterken başımı aşağı doğru zorluyor. Aleti boğazımı gıdıklıyor ve gözlerim sulanıyor ama buna bayılıyorum. Kalçaları yataktan kalkıyor, tekrar itiyor ve öğürme refleksime rahatlamasını söylüyorum.

Thorne homurdanırken titremeye başlar ve bunu tekrar tekrar yapar ve sonra-

Lanet kapı çalındı.

"Hey, uh, çocuklar?" Locke burada neler döndüğünü çok iyi biliyor.

Thorne'un gözleri açılıyor ve ağzımdan çekmeye çalışıyor ama ben sertçe emiyorum ve başımı hafifçe sallıyorum.

"Ne ... uh ..."

Başımı tekrar sallıyorum.

"*Yukarı* mı?" Thorne kelimeleri bulmaya çalışıyor ve ben içimden gülümsüyorum. "Akşam yemeği hazır," diyor Locke kapıdan.

"Biz..." Thorne derin bir nefes alır ve sonraki cümleyi aceleyle söyler.

"Hemen geliyorum."

Başımı tekrar sallıyorum.

"Yani! Hayır! Biz çıkacağız... Yakında. Bizsiz

başlayın." "Tamam." Locke'un ayak sesleri geri çekilir.

"Kalk," diye emrediyor Thorne. İtiraz etmek istiyorum ama sonra "Şimdi içine ihtiyacım var" diyor.

Onu hemen bırakıyorum ve yatağın üzerinde ellerimin ve dizlerimin üzerine . Sikim henüz hiç ilgi görmemişti ve ihtiyaçtan ağrıyordu. Ona uzanıyorum ama tahmin ettiğim gibi Thorne buna izin vermiyor.

"Ellerini başının üstüne koy."

"Hadi," diye sızlanıyorum ama yapıyorum.

"Böyle kal." Ben yatakta sabırsızca kıvranırken Thorne odayı geçip malzemeleri alıyor. Taşaklarım karıncalanıyor ve sabırsızlanmaya başlıyorum. Kendime dokunmak istiyorum. Thorne'un ellerini üzerimde istiyorum.

Ben sadece... *istiyorum*.

Thorne neden bu kadar uzun sürdü? Arkamdaki yatak alçalırken başımı çeviriyorum ve içimde bir beklenti dalgası yükseliyor.

Sıcak dudaklar önce sol yanağıma, sonra da sağ yanağıma konuyor. Yumuşak eller yanlarımda geziniyor, sonra vücudu sarıyor. Hafif öpücükler arkamda iz bırakıyor

Boynum ve kürek kemiklerim, kayganlaştırıcı kapağının açılma sesi odanın içinde yankılanırken.

Thorne'un sıcaklığı arkamda diz çökerken omurgamda bir ürperti yaratıyor. Sonra, aynı anda, ıslak bir parmağı ağzımı okşarken altıma uzanıyor ve sikimi kendine doğru çekerek bacaklarımın arasına getiriyor. Parmağını deliğimin içine sokuyor ve sikimi okşuyor.

Başımı eğip altımdaki yastığa gömdüğümde dudaklarımdan çıkan soluk soluğa mırıltı boğuklaşıyor.

Thorne, "Benim için yayılmışken çok ateşli görünüyorsun," diye gürlüyor. Övgü, sikimdeki ve kıcımdaki hissi güçlendiriyor.

İkinci bir parmak daha ekliyor ve ben değişikliğe uyum sağlayarak homurdanıyorum. Bunu telafi etmek için sikimi biraz daha sert okşuyor ve ben de onun için gevşiyorum.

Derin bir nefes alabilmek için başımı çeviriyorum ama parmakları prostatıma çarptığında sadece kısa nefesler alabiliyorum.

Sonra başını eğiyor. Taşaklarımı ağzına alırken kaba sakalları tenimi sıyrıyor. O kadar yüksek sesle bağıriyorum ki, eminim bu malikanedeki herkes beni duyabilir, ama elimde değil.

Kıçım parmaklarının etrafında titreşiyor, sikim sızıyor ve taşaklarım geriliyor. Eğer acele edip beni sikmezse, içime girmeden her şey bitebilir.

"Thorne," diye nefes alıyorum. "Sana ihtiyacım var. Şimdi."

Ağzı kesemden ayrılıyor ve kenardan geri çekilebiliyorum ama elleri durmuyor. "Henüz değil."

Elleri senkronize bir şekilde hareket ediyor, parmakları sikimin her yukarı kalkışında prostatıma çarpıyor. Gerilimin bir kez daha içime dolması sadece birkaç saniye sürüyor ve beni erken boşalmaya çok yaklaştırıyor. "Yapamam. ... Devam edersen geleceğim."

"Mm, bunu istemezdim." Yavaşlıyor ama durmuyor. Üçüncü bir parmak ekliyor ve gerdirmeye iğnesi yardımcı oluyor, ama yeterince yakın değil.

"Ben hazırım," diye yalvarıyorum.

"Hayır, değilsin. Henüz değilsin."

Protesto için inliyorum. Yoksa zevk mi? Hiçbir fikrim yok.

"Bunun olacağını hiç düşünmemiştim. Asla," diye saçmalıyor beni parmaklamaya devam ederken. Beni okşayan eli yavaşladı, ama prostatıma akıl sağlığımın bir santimi içinde masaj yapılırken bu hiçbir şey ifade etmiyor. "Şu anki halini çok seviyorum - benim için yayılıyorsun ve yalvarıyorsun."

"Lütfen beni bu ıstıraptan kurtar. Lütfen, lütfen, lütfen."

"Deliğinin benim için hazır olduğuna emin misin? Çünkü kendimi tutmayacağım. Bir gün seninle sevişebileceğim ama bugün o gün değil."

"Oh Tanrım. Sik beni.

Lütfen." "Öyle mi?"

"Sikine ihtiyacım var."

Sonunda parmaklarını bedenimden çektiğinde, prezervatifi takarken nefesimi tutmayı başarıyorum. Şimdiden o kadar bitkinim ki bakmak için bakışlarımı bile kaldıramıyorum.

Aletin başı deliğime bastırıyor ve istekli bedenim daha fazlasını isteyerek geri itiyor. Doldurulmak istiyorum. Thorne'u içimde istiyorum.

Birinin sevgilisi ya da eşi olmak için biçilmiş kaftan mıyım bilmiyorum. Bir ömür önce, birileriyle çıkmıştım. Mücadele eden bir sanatçıyken erkek arkadaşlarım oldu ama daha önce hiç aşık olduğumu söyleyemem.

Thorne ileri doğru itiyor, derinlere gömülüyor. "Siktir, iyi hissediyorsun."

Başımı sallıyorum çünkü kısa molam yeterince uzun değildi. "Ben yapamam ... I ..."

Tekrar itiyor. ". "

"Güzel. Boşalmanı istiyorum. Sonra vücudunu kullanacağım ve sen zevk ve acı içinde haykırana kadar tekrar tekrar içine gireceğim."

Ellerimle yastığı yumrukluyorum ve dişlerimi sıkıyorum.

Thorne sözünü tuttu. Prostatımı iki kez fırçaladıktan sonra ağlamaya başlıyorum ve ellerim tamamen serbest kalıyor. Ben yapmıyorum.

bunun daha önce olduğunu sanmıyorum. Hafızam beni çünkü beynim taşaklarımın içinde.

Sikim sarsılıyor ve altıma döl fişkırıyor.

Yatağa gömülmek istiyorum. Titreyen uzuvlarım çökmek istiyor ama Thorne buna izin vermiyor. Kalçalarımı sertçe kavıyor ve cezalandırıcı bir tempoya başlıyor. Dediğini yapıyor ve bedenimi kullanıyor.

"Düşündüğümden sıkıymışsın," diye homurdandı.

Homurdanıyorum. "Bunu hayal etmiş miydin?"

Saçlarımı sıkıca kavıyor ve vücuduyla üzerimi örterken başımı geriye çekiyor. "Sen ve aletim hakkında çok farklı şeyler hayal ettim."

"Mmm, belki de bu fantezilerin her birini gerçekleştirmeyi kendime görev edinmeliyim."

Thorne'un hareketleri duraksıyor. "Söz mü?" Sesi mutluluk sisini zar zor kesiyor.

"Söz veriyorum."

Aynen böyle, Thorne geriliyor ve kısık bir inilti çıkarıyor. Birkaç kez daha itiyor, orgazmını uzatıyor ve aşırı hassas prostatıma vuruyor. Titriyorum ve birlikte yorgun kas yığınları halinde yere yığılıyoruz.

Kendi spermimle kaplandığım için bu kadar mutlu olduğum bir zamanı hatırlamıyorum.

Sonunda üzerimden yuvarlanıyor ama ben hareket edemeyecek kadar kendimde değilim. Ayağa kalkıyor ve bir ara kapı açılıyor ama ben hala dönmüyorum. Bütün vücudum ağrıyor.

Thorne birkaç dakika sonra geri döner ve bir iç çeker. "Böyle çok seksi görünüyorsun. Neredeyse seni ayağa kaldırmak istemeyeceğim."

"Neden taşınmak zorundayım?" Şikayet ediyorum. "Temizlemek için."

Doğru ya. Muhtemelen bunu yapmalıyım. "Yapabileceğim en iyi şey bu." Sırt üstü dönüyorum.

Thorne hâlâ çıplak ve lanet olsun, bu güzel bir manzara. Geniş omuzları ve dar beli. Kısa ve genellikle şekilli ve düzgün saçları dağınık ve terden dolayı her açıdan yukarı doğru sarkıyor. Elinde ıslak bir bez var.

"Seni daha önce nasıl çıplak görmedim? Tur otobüslerindeydik. Otel odalarını paylaştık."

"Beni asla böyle görmemeni sağladım." Göğsümü, karın kaslarımı ve sonra da yanımdaki yatağı siliyor. "Siktir, çok boşalmışsın."

Gurur duyulacak bir şeymiş gibi gülümsüyorum. "Daha önce de şikayetlerim olmuştu." "Neden? Hava sıcak."

"Hepsini yutmayı denemelisin."

Mavi gözleri ateşle doluyor. "Meydan okuma kabul edildi." "Daha sonra. Şu anda sarılmak istiyorum."

Kaşları kalkıyor. "Sarılmayı sever misin?"

"Genelde olmaz. Seksten sonra rastgele birinden sarılmasını istemek garip. Ama bunu düzgün bir şekilde yapıyoruz, değil mi? Bazı lanet avantalar istiyorum."

"Ben sadece senin avantalarını temizledim." Thorne sırtıyor.

O böyle düşünüyor ama öyle değil. Her yerde seks yapabilirim - belki bizim yaptığımız kadar akıl almaz olmayabilir - ama yakınlık? Yıllardır buna yakın bir şey yaşamadım.

Thorne dölle ıslanmış havluyu bırakıyor ve benimle birlikte yatağa geri tırmanıp beni çekiyor. Seks ve tıraş losyonu gibi kokuyor ve bana sarıldığında muhtemelen şimdiye kadar bir başkasının kollarında olduğum en sakin halimi yaşıyorum.

Buna seksten daha çok ihtiyacım vardı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

BU GERÇEK HAYAT DEĞİL. . Seb kollarımda, yarı temizlenmişiz ama hâlâ ter içindeyiz ve sanki bunu milyonlarca kez yapmışız gibi Seb'in omzunda daireler çiziyorum. Hâlâ rüya görmediğime tam olarak ikna olmuş değilim.

"olanlarla yüzleşmeye hazır mısın?" Soruyorum çünkü emin değilim am.

"Hayır. Artık bu odada yaşıyoruz." Daha yakına sokuldu.

"Bana uyar."

"Yine de işlemem gerekiyor ve sizin bir yok. Yapmalıydık bunu odamda yaptım."

"Başka bir adamla yattığın bir yatakta seninle yatmayacağım." Seb ve Lemon'ın yaptıklarını düşününce göğsüm sıkışıyor.

"Onunla seks yapmadım," diyor sessizce.

"Bekle, ne?" Hareket ediyorum ve yan dönüyorum çünkü bunu tekrar söylediğinde yüzünü görmem gerekiyor.

"Tanıştığımızda kulüpte öpüştük, ama havaalanına geldiğimizde ne kadar hayal kırıklığına uğradığını gördüğümde, bu bana... yanlış geldi. Burada olduğu süre boyunca onu öptüğümü bile sanmıyorum."

"Gerçekten mi?"

Seb parmağını göğsümün üzerinde gezdiriyor. "Bana bakışından nefret ediyordum ve sonra uçakta bir hata yaptığımı anladım, ama o zamana kadar bilmiyordum.

Andrew'a tekrar eve dönmesi gerektiğini nasıl söyleyebilirim?" "Yani birlikte yatıyormuş gibi yaptınız."

"Hey, bu Andrew'un fikriydi. Bana karşı bir şeyler hissettiğine dair çılgınca bir fikre kapılmış ve bunu kanıtlamak istemiş."

. "Tamamen çılgınca."

"Ne kadar süre ..." Seb sorusunu bitirmiyor.

"Hmm?"

"Bana karşı böyle mi hissediyorsun?"

Dudaklarımı büzüyorum. "Senin her zaman seksi ve karizmatik olduğunu düşündüm. Seninle tanıştığım günden beri, benim için bir çekim vardı, ama bu sadece

-İş ahlakım tarafından kolayca bastırılabilir kontrol edilebilir bir duygu."

"Ne zaman değişti?"

"Yaklaşık iki yıl önce."

Seb ayağa kalktı. "İki yıl

mı?" Başımı salladım.

"Nasıl ... nasıl hiç görmedim?"

Onunla birlikte oturuyorum. "Görmene asla izin vermedim. Bunun bir olasılık olduğunu hiç düşünmemiştim. Bu şekilde değil. Her zaman ilgi göstermemeye dikkat ettim çünkü yatağa düşmemizin ve bunun hiçbir şey ifade etmemesinin ne kadar kolay olacağını biliyordum."

"Bana kolay mı diyorsun?"

Başımı eğiyorum. "Öyle olmadığını mı ?" Seb

gülüyor. "Hayır."

"Seninle bundan daha fazlasını istedim. Ya hep ya hiç."

"Hepsini istiyorum," diye fısıldıyor. "Söz veriyorum. Sadece... Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Birkaç yıldır ünlü rock yıldızı balonunun içindesin, bu yüzden sana biraz müsamaha göstermem gerektiğini biliyorum." Geri çekilmek için kendimi zorlamadan önce eğilip dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. "Ve sanırım oraya geri dönüp onlara neler olduğunu anlatsak iyi olacak."

Seb'in midesi gurulduyor. "Ve atladığımız akşam yemeğini getir."

"O da var."

İkimiz de yataktan çıkıyoruz ve ben Seb'in çıplak halini yerden kıyafetlerini toplarken izliyorum. Tamamen sikilmiş görünüyor. Ki öyle. Tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum.

Bavulumdan yeni bir kot pantolon çıkarıyorum. "Hayır," diyor Seb. "Eşofman altı."

"Diğer müşterilerime grup arkadaşlarıyla yattığımı söylemek için yarı profesyonel görünmem gerektiğini düşünmüyor musunuz?"

"Hayır. Çok seksi görünmelisin ki ne kadar karşı konulmaz olduğunu görsünler ve seninle profesyonel olarak işleri berbat ettiğim için beni affetsinler."

Kotu bıraktım ve eşofmanları giydim. Onun için. "Erkeklerin tepkilerinden endişeleniyor musun?"

"Hayır, bizim için mutlu olacaklar ama bunu mahvetmekle tehdit edilmsanıyorsan hayal görüyorsun. Sen harika bir menajersin ve bu iş yürümezse hepimiz mahvoluruz."

Seb, beni uzun zamandır bu adımı atmaktan alıkoyan korkuyu tam olarak yaşıyor.

Her şey olabilir. Medya bizi öğrenip büyük bir olay haline getirebilir. Seb'in her zamanki hayran maskaralıklarıyla başa çıkmak benim için çok zor olabilir. Eğer bunu gerçekten yapacaksak, onlardan hiçbirisiyle yatmayacağına dair söz vermesini istiyorum, ama hepsi bu değil.

Hayranlar karşılama sırasında her zaman ellerini onun üzerinde gezdiriyor, öpücük istiyor, otel odası numarası ve anahtar teklif ediyorlar. Bu konuda kibarca gülümsemekten ve flört etmekten başka yapabileceği bir şey yok ama ben kenarda buna şahit oluyorum. Bunu görmek her zaman midemi bulandırmıştır, ama şimdi ona sahip olduğuma göre? Bu beni öldürecek.

Ama bu onun işi ve bununla başa çıkmam gerekecek. Tıpkı benim de işimi yapmam ve her şeyden önce grubun ihtiyaçlarını korumam gerektiği gibi.

"Belki onlara bir söz verebiliriz," diyorum.

"Ne tür bir söz?"

"Eğer bu iş , grubu ilk sıraya koyarız."

Seb bana yaklaşıyor, artık tamamen giyinik. "Bunun için söz verebilir miyim bilmiyorum."

"Hayır mı?"

"Bundan sonra geri dönebileceğimizi sanmıyorum."

"Yani bu hayatımızın en büyük hatasıysa, profesyonel olarak bizim için bu kadar mı? Çekip gitmem mi gerekiyor?"

"Siktir, bilmiyorum." diye başını sallıyor. Saçları yüzüne düşüyor ve ben uzanıp kulaklarının arkasına sıkıştırıyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor. "O zaman belki de bunun işe yaradığından emin olmalıyız."

"Bu kadar kolay, ha?"

"Hey, az önce Thorne Young ile seks yaptım. Eğer bu olabiliyorsa, her şey mümkündür." Seb eğilip beni öpüyor ve buna alışabileceğimi hiç sanmıyorum ama bu fırsatı her fırsatta değerlendireceğimi garanti edebilirim.

Geri çekiliyorum. "Gidip onlara söyleyelim."

"İyi." Elimi tutuyor ve ev sineması odasında bulduğumuz adamlara kendimizi bu şekilde tanıtıyoruz.

Jurassic World filmlerinden birini izliyorlar ve biz onların önüne geçerek görüşlerini engelliyoruz.

Kalbim güm güm atıyor ve sonra bir ritm atlıyor.

Cash filmi durdurur ve kendini beğenmiş kaşlarını bize doğru kaldırır. Hmm, belki de bunu yönetecek kişi ben olmalıyım, ama ... Seb onların arkadaşı. Ben sadece menajeriyim. Belki de Seb'den gelmeli.

"Thorne ve ben seks yaptık."

Tanrım, öyle değil.

"Locke duydu," diye kıs kıs güler Cash.

Odadaki herkes kahkahalara boğulurken ben inliyor ve şakaklarımı ovuşturuyorum.

Seb kolumu okşadı. "Tatlım, incelikli davranıp nezaket göstereceğimi düşünmedin, değil mi?"

"Daha iyi bilmeliydim." Profesyonel moda geçiyorum. "Tamam, işte anlaşma. Seb ve ben-"

"Yine seks yapacağım. Çok ama çok fazla seks."

Ona ters ters bakıyorum ve o da teslim olmak için ellerini kaldırıyor.

"Birlikteyiz," diyorum çocuklara dönerek. "Bunun hepimiz arasındaki dinamiği değiştirdiğini biliyorum, bu yüzden garip konuşmaları aradan çıkarmak istedik."

"Ayrılırsanız ne olur?" Jasper soruyor.

"Bizi bir yolu," diyorum. "İlişkimizin profesyonel hayatımızı etkilemesine izin vermeyeceğimiz konusunda anlaşmıştık."

"Bekle, ben mi yaptım?" Seb soruyor. "Gariplikten kaçınmak için hiç söz verdiğimi hatırlıyorum."

"Kulağa tamamen mantıklı ve kusursuz bir plan gibi geliyor," diyor Cash kuru bir sesle.

"Ciddiyim," diyorum. "Benim tek önceliğim grup ve Seb neyse ki grup için iyi olan her şey onun için de iyi olmalı."

Üç grup üyesi birbirlerine bakarken, Jasper'ın hayranı ve Locke hayranlıkla izliyor.

"Ya grup olarak bir çıkış maddesi üzerinde anlaşırsak?" Cash sorar. Seb'in kaşları çatılır. "Çıkış maddesi mi?"

"Sanırım hepimiz ikinizin de grubun önemli üyeleri olduğunuz konusunda hemfikiriz."

Göğsüm ısınıyor. Kendimi her zaman bu adamların bir parçası olarak hissettim, ancak her biriyle aynı şekilde değil - grubun tam teşekküllü bir üyesi olarak değil. Cash'in beni bu şekilde gördüğünü bilmek muhtemelen bir menajer olarak elde edebileceğim en tatmin edici başarı.

"Peki," diye devam ediyor Cash. "Peki ya Thorne'un grupla kalacağına söz verdiği ama bizim şirketteki doğrudan bağlantımız olacağı bir çıkış maddesi koyarsan

tur menajerimiz yerine? Yine de senin harika kavrayışına sahip oluruz," diyor bana ve sonra Seb'e dönüyor. "Ve onu her gün görmek zorunda kalmazsın."

Seb bu fıkirden hoşlanmamış gibi görünüyor. Yüzü sanki nahoş bir şeyin tadını alıyormuş gibi buruşuyor. "Bu işi batırırsam diye olasılıklardan bahsediyorsun ve ben bunu düşünmek istemiyorum."

Elini sıktım. "Bu öyle bir şey değil. Cash akıllı davranıyor. Hem seni hem de grubun geleceğini koruyor. Her şey olabilir. Bu fikrin yıllardır aklımda olması, gerçekten gerçekleştiğinde her şeyin pürüzsüz olacağı anlamına gelmiyor. Yine de sana nefret ettiğin kıyafetleri giydireceğim, istemediğin şarkıları söyleteceğim. Belki de artık profesyonel çizgiyi aştığımız için bana kızacaksın."

Boynum yanıyor ve tüm bu saçmalıkları herkesin önünde anlatırken utanıyorum ama eğer birlikte olacaksak, ilişkimizin çoğu böyle olacak. Çünkü Seb ile birlikte olmak bir paket anlaşma gibi geliyor.

"Bu ... anlaşılabilir bir durum," diyor Seb. "Yine de hoşuma gitmiyor çünkü beklenmedik durumları düşünmek zorunda kalmak istemiyorum ama mantıklı."

Cash, sanki tüm grup adına konuşuyormuş gibi, "O halde sizin adınıza mutluyuz," diyor.

Bakışlarımı kısıyorum. "Bunu zaten , değil mi?" "Evet." Cash sırtıyor.

Gördünüz mü? Seb ve ben istesek de istemesek de işin içindeler. Ama başka türlü olmasını istemezdim çünkü onlar Seb'in bir parçası. Ve şimdi ben de onların bir parçasıyım.

Cash ayağa kalkıyor ve derin kahverengi gözleri beni kesiyor. "Biliyor musun, bu mantıklı." Aramızda bir parmak sallıyor. "Siz ikiniz."

"Öyle mi?" Ben soruyorum.

"Daha önce fark etmemiştim ama Locke bana yıllardır Seb'e bizden habersiz nasıl baktığını anlatınca düşünmeye başladım ve fark ettim ki sen çok açık davranmışsın ve biz de kendi kişisel sorunlarımızda kaybolmuşuz.

dünyaları fark etmek. Seb için senden hoşlanıyorum. Ona hakim bir varlığa ihtiyacı var."

"Hey," diye sızlanıyor Seb, ama biz ona bakınca yumuşuyor. "Tamam, bu adil. Ama yine de ... ah, ahbap."

"Bu kötü bir şey değil," diyor Cash ve ona doğru yaklaşıyor. "Benim Locke'la olduğum gibi senin de mutlu olmanı istiyorum ve Thorne bunu sana sağlayabilir."

"Ben de öyle düşünüyorum," diyor Seb, sesi alçak.

Gözleri benimkilerle buluşuyor. Seb'e hiç benzemeyen utangaç ve kararsız bir şekilde gülümsediğinde, onu kendime doğru çekmekten kendimi alamıyorum.

Bana uyuyor ve hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti.

"Neye ihtiyacın varsa vereceğime söz veriyorum," diye fısıldıyorum saçlarına. "Ya bir şeye ihtiyacım olursa-"

"Mantık çerçevesinde. Mutluluktan, destekten, duygusal bir kayadan bahsediyorum. Gökkuşağı koşum takımını takan bir tek boynuzlu at gibi değil."

Seb yanıma sokuldu. "Sanki ruhumu gerçekten görebiliyorsun." Diğerlerine dönüyor. "Lafı açılmışken, yarın kim benimle alışverişe gitmek ister? Thorne'a yeni bir Noel hediyesi almam gerekiyor."

"Ben giderim," der Locke. "Cash için fazladan bir şeye ihtiyacım var." Seb gülümser. "Mükemmel."

Görünüşe göre erkeğimin ruhu tek boynuzlu atlar ve eşofmanlı benle dolu ve ben bununla tamamen iyiyim.

ONUNCU BÖLÜM

En yakın alışveriş merkezi malikâneye yaklaşık bir saat uzaklıkta, bu yüzden Locke ve ben günün büyük bir kısmını dışarıda geçiriyoruz. O, istediği her şeyi satın alabilecek durumda olan Cash'e ne alacağını kara kara düşünürken, ben de Thorne'a ne alacağım konusunda kararsız kalıyorum. Ona bir beden küçük gelen eşofman altları dışında. İlk durak onlardı.

Yine de başka bir şey istiyorum. Benim için her şey yeni olmasına ve Thorne'a karşı hislerim hâlâ kafa karıştırıcı olmasına rağmen ilişkimizi ciddiye aldığımı gösteren bir şey.

Bunun beni bir anda nasıl etkilediğini anlamak zor, bu da benim için yaptığı her güzel şeyi, onu müdürümüzden daha fazlası olarak düşündüğüm tüm o zamanları düşünmeme neden oluyor. Bana her müşteri dediğinde midem bulanıyordu.

Ne kadar zamandır ona aşığım ve bunu bilmiyordum? Sanırım bunun büyük bir önemi yok ama bu hediye seçmemi zorlaştırıyor.

Alışveriş merkezinin son dakika alışverişini yapan insanlarla dolu olması ve insanların aile üyelerine vermek için raflardaki ıvır zıvırları boşaltmasıyla tam bir kaos yaşanıyor.

Bir sıra çirkin Noel kazağının yanından geçiyoruz ve ben onları işaret ediyorum. Locke ısrarla "Hayır," diyor.

"Aslında bunları Cash, Greg, Jasper ve benim için alalım ve Insta için çirkin bir grup fotoğrafı çekelim diye düşünüyordum."

Locke'un yüzü aydınlanır. "O halde." Gördüğü ilk bir arabaya atıyor ve ben gülüyorum.

"Ama gerçekten, Thorne'a ne alacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Onunla ciddi olduğumu gösteren bir şey ne olabilir?"

"Cash bana bununla gösterdi." Nişan yüzüğünün bulunduğu sol elini kaldırıyor.

"Evet, Thorne ve ben yirmi dört saattir birlikteyiz. Bunun *çok* ciddi olduğunu söyleyeceğim."

Locke güler. "Kol düğmeleri mi? Çok takım elbise giyer."

"Bu muhtemelen benim düşündüğüm Tylenol'den daha romantik."

Locke'un alnı şaşkınlıkla kırışır.

"Çünkü grup her zaman başını ağrıttıyor."

Gülüyor. "Hey, bu iyi bir şaka hediyesi, ama katılıyorum, ona nasıl hissettiğini söylemiyor."

"bir kuyumcu var. Şu kol düğmesi şeyine bir bakalım."

Kuyumcunun sahip olduğu sınırlı çeşitlilik bana pek cazip gelmiyor. Hepsi kişiliksiz ve... boş geliyor.

Sönüyorum. Montana kırsalında olmanın iyi bir yanı da kimsenin beni tanımamış olması. Bu benim için çok sık rastlanan bir durum değil, özellikle de yanımda nakit para yokken, ama bu durum aceleyle girip çıkma baskısını azaltıyor. Muhtemelen herkesin kendi alışveriş ihtiyaçlarını karşılamaya çalışırken dikkatinin dağılmış olması da yardımcı oluyor.

"Tylenol olayına geri döndüm." Tam bunu söylerken, erkek alyanslarının bulunduğu bir dolap gözüme çarpıyor. Bunun şimdilik olasılık dışı olduğu doğru, ama yüzüklerin yanında işe yarayabilecek bir şey var.

Olabilir.

Locke'a fikrimi söylediğimde hemen satın almamı söyledi. Sonraki bir saatimi çok fazla olduğu için çıldırarak geçiriyorum. Ya da yeterli değil.

Locke arabayı sürerken eve dönerken kadife kutuyu elimde döndürüyorum.

Kapıya yanaştığımızda bana baktı. "Her şey mükemmel. Söz veriyorum. İhtiyacınız olan her şeyi söylüyor ama çok büyük bir jest yapmadan."

Ceketimin cebine sokuyorum. Noel'e daha birkaç gün var ve bu hediye o kadar uzun süre elimde tutabilir miyim bilmiyorum. Hediye o fırlatıp kaçmak istiyorum.

Bu duygusal saçmalıklarda iyi değilim.

Locke bana gülüyor. "Bir hiç uğruna çıldırıyorsun." "Hiçbir şey değil. Ben... Ben bu şeyleri nasıl yapacağımı bilmiyorum." "Hediye vermek mi?"

Ona alaycı bir bakış attım. "Ukala."

"Thorne onu tanıdığımdan beri senden hoşlanıyor. Senden gelen her şeye bayılırdı ama bu..." Ceketimdeki şişkinliği işaret ediyor. "Bu onu dünyanın en mutlu adamı yapacak."

Tek istediğim bu.

Locke devam ediyor. "Cash dışında yani. Çünkü kabul edelim, ben gelmiş geçmiş en iyi nişanlıyım."

Homurdanıyorum. "Tabii ki."

Arabadan iniyoruz ve arka koltuktaki milyarlarca alışveriş poşetini alıyoruz.

"Bunları Cash'in yanından nasıl gizlice geçireceğiz?" diye sordum.

"Meraklı bir heriftir ve ona ne aldığını görmek isteyecektir."

"Doğru." Çantalarını bana uzattı. "Hepsini sen al. Ben Cash ve Thorne'un dikkatini dağıtacağım. Hepsini bir araya getireceğiz."

"Onları Andrew ile kaldığım odaya bırakacağım."

Dün gece, ek bir banyosu olmasa da Thorne'un odasında kaldık. Andrew'un eski odadaki varlığı Thorne'u rahatsız ettiği için orada kalmak o kadar da büyük bir mesele değil.

Göz ucuyla Locke'un Cash'i aşırı bir sevgi gösterisiyle selamladığını görürken sola kaçıp merdivenlerden yukarı koşuyorum.

"Seb hediyelerimi saklıyor, değil mi?" Cash soruyor ve ben gülererek merdivenleri çıkıyorum.

Planımız neredeyse işe yarıyordu, ta ki ben eski odamın kapısını açana ve Thorne içeride bavulunu açana kadar.

Gözlerim açıldı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Burada seks yapmadığınızı söylemişsiniz, değil mi?"

Yapma desem de bakışlarım cebime düşüyor. *Ne oluyor, gözler? İşbirliği yap, lanet olası.*

Bunun yerine kendimi Thorne'a odaklanmaya zorluyorum. "Tamam ama diğer odanın nesi var?"

Ellerimdeki milyarlarca poşete bakıyor. "Bunlar benim hediyelerim mi?"

"Ve Cash'in. Locke onun dikkatini dağıtıyor, benim de onları saklamam gerekiyor." "Burası iyi."

"Ama ben de seninkini saklamak zorundayım."

Thorne başını eğiyor. "Sadece eşofman altı, değil mi?" Sertçe yutkunuyorum. "Doğru. Eşofman altı.

Başka bir şey yok."

Muhteşem yüzünde bir gülümseme belirliyor. "Başka ne var?"

"Hiçbir şey!" Evet, kulağa inandırıcı geliyor. Boğazımı temizliyorum.

"Yok bir şey, ama renklerin sürpriz olmasını istemiyor musun?"

"Dur tahmin edeyim. Koyu , açık gri, orta gri ve gri gri." "Kahretsın."

"Bakmayacağım. Söz veriyorum." Thorne yaklaşıyor. "Ayrıca, artık birlikte olduğumuza göre..." Parmağını bana doğru uzattı. "Bir merhaba öpücüğü istiyorum."

Poşetleri atıyorum ve isteyerek gidiyorum.

Dudaklarımız buluşuyor, eli yüzümü kavırıyor ve sonra ağzımın ve bedenimin kontrolünü ele geçiriyor. Sonra elleri saçlarımı örüyor ve ben etrafımı unutuyorum.

Bana doğru bastırıyor ve odaklanabildiğim tek şey ağzımdaki dili, her şeyi tüketen varlığı ve bedenimin bir anda onun içinde erimek istemesi.

Elleri saçlarımı bırakıp sırtımdan aşağıya iniyor, sonra yanlarımda geziniyor, tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor-ah, kahretsin.

Geri çekiliyorum ve onun elinden . "Ne oldu?"

"Oral seks!"

Thorne kemer tokamı tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Evet, lütfen. Uzun zamandır ağzımı sikine değdirmek istiyordum." Dizlerinin üzerine çalışıyor ama cebimdeki kutudan dolayı çok utangacım.

Onu geri çekiyorum.

"Hayır." "Hayır mı?"

"Bu sefer ağzıma boşalmanı istiyorum."

Thorne inliyor ve onu yakaladığımı anlıyorum. Onu yatağa doğru itiyorum ve bacakları ucundan sarkacak şekilde sırt üstü yatırıyorum.

"Pantolonunu çıkar," dedim.

"Bu sefer kontrolü sen mi ele alıyorsun?"

"Evet." Çünkü hediyesini bir yere saklarken ona nasıl sakso çekeceğimi bulmam gerekiyor.

Thorne tamamen soyunuyor ve ben daha kıpırdayamadan aklım başımdan gidiyor. Bu adam sadece kıyafetlerini çıkararak beyin hücrelerimi ve tüm düşünce işleme yeteneklerimi kaybetmeme neden oluyor. Geniş göğsünden dudaklarımı bekleyen uzun, sert sikine kadar.

Ağzım sulandı.

"Soyunacak mısın?" diye soruyor.

"Umm, hayır." Ceketimi çıkaramam çünkü kutu orada. Belki de çıkarıp dolaba atabilirim ve Thorne kafayı yedikten sonra peşine düşerim.

"Hayır mı?" Thorne güler.

"Ah... Yani, evet." Paltomu açıp omuzlarımdan sıyrıyorum, ama atar atmaz kutu benden birkaç adım ötede yere düşüyor. "Siktir!"

"Ne var? Neden garip davranıyorsun?"

"Garip davranmıyorum." Sesim kesinlikle tuhaflaşıyor. Tiz ve gıcırtılı. "Ooh, fikir." Gömleğimi ona fırlatıyorum. "Bunu gözlerinin üzerine koy."

Gömleği temkinli bir şekilde alıyor ama yapıyor. Kahretsin, bu gerçekten çok seksi bir görüntü. Hiçbir şey göremezken uzun vücudu sergileniyor.

Odaklan!

Yere düşüyorum ve halının üzerinde sürünüyorum. "Seb," diyor Thorne. "Ağzına ihtiyacım var."

"Üzerinde çalışıyorum." Kutuyu alıp kendime doğru çektim ama şimdi onunla ne yapacağım? "Belki ben ağzımı ısıtırken sen de benim için kendini okşayabilirsin."

Ağzımı mı ısıtayım? Benim neyim var böyle?

Thorne oturuyor, gömleğim yüzünden düşüyor. Kutuyu yatağın altına yuvarlıyorum, ama onu aşıyorum ve uçurumun içinde kayboluyor.

Tabii ki.

"Kesinlikle tuhaf davranıyorsun," diyor

Thorne. "Tişörtünü gözlerinin üzerine geri çek." Gözlerimi kırıştırtarak ona bakıyorum.

"Sanki beni soymaya çalışıyormuşsun gibi hissediyorum."

"Buna gerçekten değmez, değil mi? Sana ne kadar ödediğimizi biliyorum."

Thorne gülüyor ve bu onun tedirginliğini yatıştırıyor gibi görünüyor. Gözlerini gömleğimle tekrar kapatıyor ve gömleğim yerine oturur ayağa kalkıp ona doğru eğiliyorum,

Hemen sikini köküne kadar yuttu.

Eli saçlarının arasına giriyor. "Evet. Kahretsin, evet."

A oyunumu getiriyorum, onu derinlemesine emiyorum ve elimle uzun horozunun tabanını okşuyorum. Bu uzun sürmeyecek çünkü sürmesini istemiyorum.

Ona, ayrılmış dudaklarına ve yüzünün üst yarısını örten gömleğine bakıyorum. Son birkaç yıldır bu anı kaç kez düşündüğünü merak ediyorum Beni başka erkeklerle bastığında ve onun yerine onunla takılmayı dilediğinde.

Ona bunları yaşattığım için göğsüm ağrıyor. Yaptıklarımın ona ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ve şimdi buradayız, onun kalın siki ağzımda titreşirken, ben onun zevkini çıkarmak için başımı sallıyorum, bunu telafi etmek için gereken her şeyi yapacağım.

Hediyesinin amacı da bu; ona her şeyi kabul ettiğimi ve bunun kalıcı bir şey olmasını istediğimi bildirmek.

Kısık ve hırıltılı bir sesle inliyor ve kalçaları yataktan fırlıyor. Bu durumun kontrolünü bana vermiş olmasına ve kendini dizginlemeye çalışmasına rağmen bunu tamamen başaramamasına bayılıyorum.

Beni bu kadar şiddetle arzulamasını seviyorum.

Kendi sikim ağrıyor, hala pantolonumun sınırları içinde sıkışmış durumda çünkü onun hediyesini örtmek için çılgınca gömleğimi çıkarmayı başardım. Fermuarımla boğuşuyor, sikimi kurtarmaya çalışıyorum.

Ağzım Thorne'un sert uzunluğunun etrafında geriliyor ve onu yutuyorum. Bir damla prekum dilime çarptığında inliyorum çünkü tadı çok güzel. Aleti mükemmel. Kesilmemiş, uzun ve kalın. Tekrar içime almak için sabırsızlanıyorum ama bu başka bir zaman olacak. Onun her şeyini tatmak istiyorum.

Her şeyi Thorne'a odaklayabilecek kadar uzun süre bacaklarımın arasındaki ağrıyan ihtiyacı gidermek için sikimi serbest bırakıyorum ve kendimi birkaç kez okşuyorum.

"Seni görmek istiyorum," diye mırıldanıyor.

Kutuyu aradığımda bile göremeyeceğim bir yerde olduğu için yapamaması için bir neden yok, bu yüzden uzanıp gömleğimi gözlerinden çekiyorum. Dirseklerinin üzerine bana bakıyor ve bakışlarımız buluştuğu anda gözleri takıldığım erkeklerde görmeye alışık olmadığım bir şeyle doluyor. Sıcaklık ve tutku var ama aynı zamanda huşu ve şefkat de beni etkiliyor.

Hayatımda ilk defa kalbim dolu hissediyorum. Gözlerimi ayıramıyorum.

Önce Thorne kırıldı. Eli saçlarımda sıkılaşıyor, gözleri yuvarlanırken başı geriye düşüyor ve ağzı inanılmaz bir gırtlak hırıltısıyla açılıyor.

İlk dölle boğazımın arkasına fişkırıyor ve ben daha sert emiyorum, o ağzımın içinde kasılmaya devam ederken her damlasını yutuyorum. Titriyor, bacakları titriyor ve kasları çözülüyor.

Bunu ben yaptım. Birini boşaltmak bana her zaman güç verir, ama değer verdiğim biriyle? Çok daha derin ve yoğun.

Sonunda saçlarımdaki tutuşunu gevşetip yatağa geri çöktüğünde, siki ağzımdan düşüyor.

Ağır ağır nefes alıyor. "Bu ağza asla doyamayacağım."

Üstüne tırmanıyorum, beline sarılıyorum ve kendimi boşaltmaya başlıyorum. Thorne kontrolü ele almaya çalışmıyor bile, sadece yüzünde memnun bir gülümsemeyle beni izliyor.

Başını sallıyor. "Göğsüme gel."

Homurdanıyorum ve öyle yapıyorum. Kendime dokunmam bir dakikadan az sürdü çünkü onu emmekten çok yorulmuştum.

Eğilip ağzımı birleştiriyorum, ağzının içine doğru yalıyorum, böylece aletimden fişkıran döl şeritleri teninde iz bırakırken dilimde kendi tadını alabiliyor.

Thorne beni bir daha asla fırsat bulamayacakmış gibi öpüyor. Hayatımda eksik olan şey buydu. Her ilişki, her groupie, hepsi bunun tek seferlik bir anlaşma olduğunu biliyordu, yine de beni gibi öpmediler. Ya da .

tek şansları olduğunu önemsiyorlardı. Burada Thorne'a daha fazlası için söz veriyorum ve o hala ağızma değer veriyor ve bana her şeyini veriyor.

Önce Thorne uzaklaşıyor ve ben şikayet ediyorum. "Hayır."

"Hayır mı?" Gülüyor.

"Daha fazla öpücük." Eğilip ağızını tekrar yakalıyorum ama sadece birkaç saniye izin veriyor.

"Daha fazlasını istiyorum ama yemekten sonra. Görünüşe göre yemek yapma sırası bizde." Kaşlarımı çattım. "Nasıl yemek yapılacağı hakkında hiçbir fikrim yok."

"Sana öğreteceğim."

"Orrrr, ben tezgahın üzerine oturup sana bol bol öpücüklerle moral verirken sen de benim için yapabilirsin."

Thorne altımdan sıyrılıyor ve gömleğimi göğsündeki döllerini silmek için kullanıyor. Orada çıplak durmuş, gözlerinde küçümseyici bir hayal kırıklığıyla bana bakıyordu. "Biliyorsun, bir gün şu anki kadar ünlü bir grup olmayacaksınız ve kendi başınızın çaresine bakmak zorunda kalacaksınız."

"Hayır. Sen hala yanımdasın."

Duraklıyor ve ciddi mi yoksa şaka mı yaptığımı anlamaya çalışır gibi beni değerlendiriyor. "Hmm, az önce seni yemek yapmayı öğrenmekten alıkoyabilecek tek şeyi söyledin."

Çok masum bir yüz ifadesi takınıyorum. Thorne bunu iyi biliyor.

"Çok ukalasın." Gömleğimi bana geri fırlatıyor ve banyoya doğru yürüyor.

"Eğer bu doğruysa gerçekten ukalalık mı oluyor?" sesleniyorum.

Duygusal manipülasyonla ilgili bir şeyler mırıldanıyor ve ben de katıla katıla gülüyorum.

Birbirimizle ilişkiye girebilmemiz ama sonrasında her zaman sahip olduğumuz arkadaşlığa sahip olmamız, muhtemelen ona aşık olmanın en iyi yanı.

için mkemmeliz. Bunu anlamak için sızdırılmış bir fotoğraf ve bir striptizci gerekmiş olabilir ama artık biliyorum.

Thorne'u gerçek olduğuma ikna etmem gerekiyor çünkü hala inanmadığı izlenimini edindim.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

SON BİRKAÇ gün, tüm kalbimle gerçekten sevdiğim tek insanla inanılmaz bir sevgi ve seks bulanıklığı içinde geçti.

Seb hiç tereddüt etmeden ortak rolünü üstlendi, ama ben kendime yardım etmeliyim. Gelecekte bahsedildiğinde her zaman hafif bir ürkme ya da rahatsızlık hissi ararım. Hiç şüphe belirtisi göstermedi.

Bu çok garip çünkü ben çok doluyum. Bizimle ilgili değil ama dış etkenlerle ilgili. Belki de şu anda saklı olduğumuz için onun için bu kadar kolay. Hayranlar yok, medya yok, magazin yok.

Burada bizden başka bir şey yok, dünyadaki bize en yakın insanlar ve ... yani Jasper'ın hayranı ama oldukça iyi biri. Dün Noel arifesinde, ön kapının önünde yeni kesilmiş bir Noel ağacı ve süsler bulduk.

Öğleden sonrayı onu asarak geçirdik ve ardından Locke, Instagram'da yayınlamak üzere grubun önünde giymesi için dört çirkin Noel kazağı çıkardı. Bildirimler o zamandan beri telefonumu patlatıyor, bu yüzden onu sessize aldım. Yatak odamızda bırakabilirdim ama başka bir skandalın patlak vermediğinden emin olmak için arada bir kontrol edebilmem gerekiyor.

Bir yöneticinin işi asla bitmez.

Hiçbirimiz ağacı organize etmemiştik ve benim aklıma sadece Mason geldi. Bunu yapan o olmalıydı ve bu beni gülümsetti. Kapımızın önüne Noel ruhu atıyorsa, söylediği kadar acımasız olamaz.

Hala yarın ona söylediğim gibi ortaya çıkacağını umuyorum ama nefesimi tutmuyorum. Noel'in ne getireceğini göreceğiz.

Şu anda tek odaklandığım şey Seb ve kendim. Yine dışarıda, en sevdiğimiz yer haline gelen ateşin başındayız.

Uzun bir şezlongda battaniyenin altındayız ve o sırtını benim önüme yaslıyor. Şezlong dar olduğu için ayaklarım yanlardan sarkıyor ve çok rahat değil ama Seb kollarımdayken hareket edemeyecek kadar sıcak ve sakinim.

Diğer herkes çoktan yattı ama ben sonsuza kadar burada kalabilirim. Ya da ateş sönene ve donarak ölmeye başlayana kadar.

Başının üstünü öptüm. "Yarın Noel." "Mmhmm," diyor uykulu bir şekilde.

"Belki de yatmalıyız ki Noel Baba gelebilsin."

"Bu benim lakabım mı şimdi? *Noel Baba* gelsin diye yukarı çıkmak ister misin?"

"Noel'in kutsallığını sadece siz kirli bir şeye dönüştürebilirsiniz."

"Bu bir hediye, ama gerçekten, eğer yatağa gidip beni becermek istiyorsan, takım için bir tane alacağım. Çok zor olacak."

"Geç oldu ve boş boş konuşmaktan yoruldun. Bunun yerine yatağa gidip uyusak nasıl olur?"

"Tamam. Noel sabahı oral seks o zaman."

Ben huff. "Tabii, bebeğim. Sen ne istersen."

Başını çevirip bana bakıyor. "Ne istiyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse, bu." Kollarımı onun etrafında sıkıyorum. "Beni yanlış anlama, seks harika ve daha fazlasını istiyorum ama sana sarılmaktan da aynı derecede keyif alıyorum."

Dudakları dudaklarıma değiyor ve sakalları tenimi gıdıklıyor.

"Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım," diye itiraf ediyor usulca.

"Sana seksten daha fazlasını verebilirim. Sen bundan daha değerlisin, Seb."

Seb'in koyu renk gözleri kapanıyor ve boynuma sokuluyor. Tenimdeki ıslaklığı hissetmiyormuş gibi yapıyorum çünkü duygularının tamamen geçerli olduğunu ve hayatında onu kullanan her pislik için üzgün olduğumu belirtmek için bile olsa onu ağladığı için hoşlanmayacaktır.

"Hadi yatağa gidelim," diye fısıldıyorum ve bana karşı başını sallıyor.

Tökezleyerek yukarı çıktık ve birbirimizi soyduk. Tenini öpüyorum ve ellerimi üzerinde gezdiriyorum ve her ne kadar çok sert olsam ve Seb'in çıplak vücuduna bayılsam da, aletimden ziyade ona güven vermeyi tercih ediyorum.

Birbirimizin kollarına uzanıyoruz ve bütün gece onu bırakmayı planlamıyorum. Hızlıca uykuya dalıyor, nefes alış verişini sakınlaşıyor ama ben son birkaç gecedir yaptığım gibi uyanık kalıp Seb'in yanımda olmasının gerçeküstülüğünün tadını çıkarıyorum.

Uykusunda bir şeyler mırıldanıyor ama ben . "Neydi o?"

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor.

Kalbim yeniden patladı. Birbirimize olan hislerimizi ilk itiraf ettiğimizden beri bir daha L kelimesini kullanmadık. Dürüst olmak gerekirse, korkuyordum.

Ona aşık olduğumu soyut bir kavramla itiraf etmekle, dünyalara bedel o üç küçük kelimeyi söylemek arasında fark var. Uyuduğundan ve ne söylediğinin farkında olmadığından yüzde doksan beş emin olsam da başının üstünü öpüyorum ve "Ben de seni seviyorum" diyorum.

Çocukluğumdan beri Noel'de uyanmak için bu kadar heyecanlandığımı hatırlamıyorum. Uyandığımda sakso çekmeyi dört gözle bekliyordum ama Cash çocuk gibi evin içinde koşup "Bugün Noel, sürtükler!" diye bağırınca bu heyecanım kayboldu.

Hmm, çok küfür eden bir çocuk.

"Sanırım bu ağaca çağrıldığımız anlamına geliyor," diyorum.

Seb inliyor. "Beş dakika daha anne."

"Hadi ama. Her yıl bana aldığınız yepyeni saatlerimi açmak için sabırsızlanıyorum."

Seb gülümsüyor ama gözlerini açmıyor. "Şimdiye kadar koordineli çalışmayı öğrenmiş olmalıydık."

Bu bir tür şaka haline geldi. Bu ilk kez olduğunda, birlikte geçirdiğimiz ilk Noel'de, grup büyük bir başarı yakalamıştı ve yakacak paraları vardı. Dört tane Rolex almıştım. Şimdi bunu sadece benimle dalga geçmek için yapıyorlar ve her yıl bana bulabildikleri en şatafatlı ve pahalı, elmas kaplı şeyi almak için birbirlerini geçmeye çalışıyorlar. Her yıl en çirkin saat için bir kazanan oluyor.

Çok saçma ama hiç giymediğim halde hala hepsine sahibim.

Kalktık ve eşofmanlarımızı giydik. Odadan çıkarken Seb benimle aşağıda buluşacağını söyledi.

Locke'u mutfakta herkes için kahve hazırlarken buluyorum, grubun geri kalanı ise ağacın yanında yerde oturuyor. Cash kim bilir nereden bulduğu bir Noel Baba şapkası bile takmıştı.

Bu yıl hiçbirimiz kan bağıımız olan akrabalarımızla birlikte değiliz, ancak grup ailemizden başka olmak istediğim bir yer yok.

Ben çocuklarla oturuyorum, Seb de kısa bir süre sonra gelip yanımdaki yerini alıyor.

"Hayranın nerede?" Jasper'a sordum.

"Ona bir hediyem olmadığını düşünerek uyumasını söyledim. Hepimiz birbirimize hediye verirken onun burada oturması garip olurdu."

Ona başımı salladım. "Gidip ona bir şeyler *almayı* düşünmedin mi?"

"Ah. Doğru. Bu muhtemelen iyi bir fikir olurdu," diyor Jasper.

Gülüyorum. "Hepiniz cahilsiniz."

"Hey, ben deşilim." Cash ilk hediyeye uzanmak için ayağa fırlar ve onu Locke'a uzatır.

Seb kuru bir sesle, "Vay canına. Sanırım nişanlım en iyi arkadaşımından daha iyi," diyor. "Evet." Cash hiç pişmanlık duymuyor.

"Bunu düzeltebilirim." Seb için hazırladığım hediye alarak için öne doğru eğildim.

Tıpkı erkeklerin saatlerime yaptığı gibi, ben de Seb için gitar penası toplamayı alışkanlık haline getirdim. Her konserde hayranları için kalabalığın içine fırlatarak onları deliler gibi tüketiyor ve bunlar bir iş harcaması olsa ve tam olarak romantik olmasa da, her zaman benzersiz tasarımlar bulmaya çalışıyorum.

Onları bekliyordu ama yine de yüzü aydınlandı. Ona yeni bir kazma seti verdiğim her seferin aksine, eğiliyor ve bana bir öpücükle teşekkür ediyor.

"Evet, buna biraz zaman alacak," diyor Cash. Seb geri çekilir ve onu tersler.

Hepimiz hediyeleri değiş tokuş ediyoruz, Seb'den yaklaşık on çift eşofman altı alıyorum, bu da grubun geri kalanının kafasını karıştırıyor ama aramızdaki şakayı detaylandırmıyoruz. Hediye yığını, sadece dört tane aynı kutu kalana kadar azalıyor.

Ben her birinin paketini açıp en çirkinini seçerken dört grup üyesi de bana bakıyor. Artık kimden geldiklerini etiketlemiyorlar ve hepsi aynı ambalaj kağıdını kullanıyor, bu yüzden kimin ne aldığını anlayamıyorum.

İlk açtığım kesinlikle bir yarışmacı. Altın kafatasları ve yılanlar saatin yüzünü sarıyor.

"Vay canına. Çok teşekkür ederim."

Herkes kıs kıs güler.

Bir sonraki saat hiç de saate benzemiyor. Daha çok bir makinenin içine benziyor. Pahalı olmalı. Çok çirkin ve hiçbir anlamı yok.

Bir de Hysek var, muhtemelen benim arabamdan, hatta evimden daha pahalı ama çirkin olmasına rağmen şatafatlı değil.

Ama sonuncusu. Vay anasını, bu pastayı alır. "Bir kazananımız var." Ön yüzünde Kanye West şeklinde farklı taşlar olan altın kaplama saati kaldırıyorum.

Seb beni dürttü. "Kanye hakkında ne hissettiğini ve bundan ne kadar *nefret* edeceğini biliyorum."

"Bunu sen mi yaptın?"

Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor. "Booyah. Bu yıl ben kazandım."

Diğer üçü ama sektördeki en egoist sanatçıya karşı duyduğum güçlü nefret nedeniyle bunun kazanacağını bilmesi beni garip bir şekilde etkiledi. Bu iftira bile değil, sadece gerçek.

"Kim kahvaltı ister?" Locke ayağa kalktı. Ben de ayağa kalktım. "Yardım edeyim."

Locke ve Seb arasında bir şey geçti ve Locke beni başından . "Hayır, hayır. Ben yapabilirim. Ya da daha iyisi, Cash, kaldır kışını."

"Yine yemek yapmak zorunda mıyım?" Cash şikayet eder ama yine de ayağa kalkar.

"Evet." Locke onu dürtüyor ve sonra bize doğru başını sallıyor ve bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Seb elimi tuttu. "Benimle gel. Senin için bir hediyem daha var." "Öyle mi?"

"Evet. Ve sana sakso çekerken saklanmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?" Bir kahkaha patlattım. "Bu muydu yani?"

"Evet."

Aslında bu biraz rahatlatıcı. Şüphe yüzünden tuhaf davrandığını düşünmüştüm ama bir daha olmayınca bunu geçici bir an olarak değerlendirdim. Benim için bir hediye saklamaya çalıştığını bilmek, bu çok yeni ilişkide bana biraz güven veriyor.

Seb beni kalın ceketlerimizin olduğu ön dolaba götürüyor.

"Bir yere mi gidiyoruz?"

"Hemen arka taraftaki ateş çukuruna. Bunun için seyirci istemiyorum."

"Ne için?"

"Sadece bekleyebilirsin. Bunu günlerdir gizli tutuyordum. Şimdi bunu mahvetmeyeceğim." Beni dışarı çıkarıyor, yol boyunca elimi tutuyor. Ateş yanmıyor ve yakmak için odunlara doğru gittiğimde Seb beni geri çekiyor. "Burada uzun süre kalmayacağız."

Birbirimize bastırıyoruz ve ben onun sıcaklığının tadını çıkarıyorum. Seb sertçe yutkunuyor ve derin bir nefes alıyor.

"Neden gerginsin?" Ben soruyorum.

"Bu... biraz büyük." Gözleri genişliyor. "Tanrım, sana şimdiye kadar vereceğim en büyük şey gibi değil... şimdi aletimden bahsediyormuşum gibi geliyor. Bahsetmiyorum. Kahretsin, her şeyi berbat ediyorum. Tamam, bunların hiçbirisi ağzımdan çıkmamış gibi davranalım. Yeniden yap! Umm ..."

Eğilip sakallı yanağına bir öpücük konduruyorum. "Her ne olursa olsun, onu seveceğim. Baskı hissetmene gerek yok, tamam mı?"

Silkelenir ve tekrar dener. "Sana bizi ciddiye aldığımı gösteren bir şey almak istedim. Her şeyi kabul ettiğimi."

"Ben de varım," diye mırıldanıyorum. "Bu bir hediye mi? Bir söz mü?" Seb boğazını temizliyor. "Bundan biraz daha fazlası. Umm.

Yani..." "Terliyor musun?" İtiraf etmeliyim ki çok tatlı.

"Locke'a ne tür bir hediyenin ciddiyeti çağrıştırdığını sorduğumda nişan yüzüğünü gösterdi."

Nefesim boğazımda düğümleniyor çünkü evet, bu adamın hayatımın aşkı olduğunu biliyor olabilirim ama evlilik... sanki- Düşüncelerim Seb'in kahkahasıyla kesiliyor.

"Senin yüzün benim de tepkim oldu. Henüz *o noktaya gelmedik*. Ama... sana bunu aldım." Küçük bir yüzük kutusu çıkardı ve elinde sıktı. "Bu bir nişan yüzüğü değil, yani nefes alabilirsin."

Oh. Doğru. Bunu yapmam gerek.

"Belki de sadece açmalısın." Seb avucunu düzleştirerek kutuyu bana uzatıyor.

Az önce yüzük olmadığını söylemesine rağmen kalbim hızla çarpıyor ama yavaşça açtığımda kafam karışıyor. Çünkü bu bir yüzük.

Seb onu yuvasından çıkarıyor ve ardından uzun bir zincir geliyor. "Geleceğimizin tam burada olduğunu bilmeni istedim. Sonsuza dek birlikte olacağım kişiyi bulduğum konusunda iyimserim ve bunun için çok erken olsa da, sana bunun gerçekleşmesini planladığımı söylemek için erken değil. Bir gün."

"Vay ." Kelimelerim buhar püskürterek çıkıyor.

Burnum dondu, gözlerim sulanıyor ve bu soğuktan bir an önce çıkmazsak donacağız ama umurumda değil.

Zinciri açıyor ve boynuma takabilmesi için başımı eğiyorum. "O gün gelene kadar bunu takmanı istiyorum, böylece seninle birlikte olmayı ve bu işi yürütmeyi ne kadar istediğimi her zaman bileceksin."

Bu tek hareketle, bunu yapmakla ilgili kalan tüm şüpheler veya tereddütler tamamen ortadan kalkıyor.

"Kolay olmayacak. Her şeyi berbat edip seni kızdıracığım ama tüm kalbimle biliyorum ki sen benim geleceğimsin Thorne. Sen asla sahip olamayacağımı düşündüğüm bir pakete sarılmış istediğim her şeysin."

"Ben seninim, Seb."

Sıcak gözleri benimkilerle buluşuyor. "Seni seviyorum."

Yüzüğü kalbimin yanında dururken, her gün onun sözlerinin doğru olduğunu hatırlayacağım.

"Ben de seni seviyorum."

Seb beni öperken elini boynumda asılı olan zincirin üzerinde gezdiriyor.

Geleceğimizin bir
sembölü. Denemek için
bir söz.

Öpüşmeyi kesiyor ve alnını benimkine bastırıyor. "Bir gün, ikimiz de hazır olduğumuzda, bana bu yüzüğü vereceksin ve zamanın geldiğini söyleyeceksin."

Küçük bir attım. "Bu neden benim sorumluluğum olsun ki?"

"Çünkü bu ilişkide sorumlu olan sensin. Duh." Bu doğru.

"Tamam. Anlaştık."

"Şimdi tüm iyi kısımlarınız donmadan ve onları daha sonra kullanamadan önce içeri girmeliyiz."

"Bunu istemezdim," diye .

"Kesinlikle hayır."

İçeri geri döndüğümüzde, grubun geri kalanı sanki sadece bu oyunu izlemiyorlarmış, aynı zamanda karışıma birini eklemişler gibi pencerelerden uzaklaşıyor.

"Mason?" Dedim.

Mason Nash elini saçlarının arkasında gezdirir. "Noel için yaptığın teklif hâlâ geçerli mi? Ailem dün gece Noel'i kutladı ve hepsi kayınbiraderime gitti. Ben de gelip burada takılırım diye düşündüm. Artan yemekleri getirdim. Annem her zaman çok fazla yapar."

Ona yaklaştım ve kollarımı boynuna doladım. "Her zaman kapımız sana açık... kendi evinde."

Gülüyor. "Teşekkürler."

"Mutlu Noeller." "Sana da."

"Geldiğin için mutluyum."

Seb'in yanına döndüğümde tek yaptığı eğilip mırıldanmak oldu, "Bu Mason Nash mi? Ne oldu?"

Başımı salladım. "Hiçbir fikrim yok. Bu konuda ağzı sıkı." "O görünüyor..."

Mason'ın bakışları bize kayıyor. "Ateşli," diyorum onun için.

"Ben farklı bir şey söyleyecektim. Sakallı erkeklere karşı gerçekten bir ilgin var, ha?"

"Ooh, evet. Ayrıca ondan biraz fanila ödünç alabilir misin? Oynamak istediğim bir oduncu fantezim var."

"Sadece bir baltayla oynayabilirsem."

Bunu gerçekten düşünmem gerekiyor. "Belki de bunu bir fantezi olarak saklamalıyım. Keskin şeyler konusunda sana tam olarak güvenmiyorum."

Beni işaret ediyor. "İşte bu yüzden sorumlu olan sensin." Beni çabucak öpüyor ve sonra Cash'i kanepede yakalamak için koşuyor. Çünkü onlar böyledir.

Günü içerek, yiyerek ve kelimenin tam anlamıyla neşenin kitabî tanımını yaparak geçiriyoruz. Mason bile eğleniyor gibi görünüyor.

Bu muhtemelen gelmiş geçmiş en iyi grup tatili olarak tarihe geçebilir.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Sahne de ortalığı kasıp kavuran Seb'den gözlerimi **alamıyorum**. Üstü çıplak, uzun saçları omuzlarına dökülüyor ve grubun en iyi şarkılarını söylerken yüzünü kapatıyor. Her zaman yaptığı gibi, performansına her şeyini koyuyor. Ondan başka bir şeye bakmak imkansız çünkü o çok karizmatik. Ve o tamamen benim.

Güney Yarımküre'ye gitmek üzere Montana'dan ayrılalı sadece iki ay oldu - önce Asya turu, ardından Yeni Zelanda ve şimdi 'dayız. Dondurucu soğuktan Avustralya'nın sert yazına, Seb ve benim ilişkimizdeki değişime uygun bir kontrast var.

Parmaklarım gömleğimin içinden boynumdaki yüzükle oynuyor. Dürüst olmak gerekirse, yüzüğü çıkarıp parmağıma takmak için kaşınmaya başlamam yaklaşık bir hafta sürdü.

Seb de atlayan tarafın kendisi olacağını düşündü.

Kendime bunun çok erken olduğunu hatırlatıp duruyorum. Bazı açılardan hâlâ çok yeniyiz. Diğer açılardan ise sanki en başından beri birlikteymişiz gibi geliyor.

Hayranların onu istemesi endişesi aklımın ucundan bile geçmiyor, çünkü tanışma toplantılarında beni göstermekten hiç utanmıyor. Ona istemezse bizi çıkarmak zorunda olmadığını söylememe rağmen - bir menajerin bakış açısına göre, grubun hayatlarını çevreleyen çılgınlığın abartılması için bekar görünmek her zaman daha iyidir - bir kez bile alındığını söylemekten çekinmedi.

Hikayemiz medyaya biraz sızdı ama eminim ki Amerika'ya döndüğümüzde daha da patlayacak. Plak şirketinden onaylamadıklarını çoktan duyduk ve gruba yeni bir menajer bulma konusunda görüşmeler yaptık, ancak Cash devreye girdi ve yöneticilere bana dokunurlarsa çekip gideceğini söyledi. Cash Kingsley'siz Cash Me Outside, Jon'suz Bon Jovi gibi olurdu. İşe yaramazdı.

Grubun tam desteğiyle Seb ve ben ne olursa olsun buna hazır olduğumuzu biliyoruz. Bence pek çok şeye hazırız. Son iki ayda bana, benimle bir ilişki içindeyken bu işin üstesinden gelebileceğini gösterdi.

Yüzükle tekrar oynuyorum.

Çok erken, Thorne. Çok erken.

Gösteri sona yaklaşmaktadır, bu yüzden Cash son şarkıdan ve ardından bis'ten önce son bir kıyafet değişikliği için sahneden iner. O yokken, Seb kalabalığı eğlendiriyor.

"Bu gece burası taşak gibi sıcak!"

İşte benim adamım.

Kalabalık çılgılık atıyor ve her zaman yaptıkları gibi sahnedeki kişiliğini yiyor. Benim içe tanıdığım adamı göremiyorlar. Bir şovdan sonra benimle eve gelen ve duvarlarını indiren adamı.

Onu becermem için bana yalvaran ve sonra uykuya dalmadan önce beni ne kadar çok sevdiğini mırıldanan kişi.

Cash son şarkı için sahneye geri döndüğünde, ateş başlar.

Belki de Seb'e bu kadar takılı kalmayıp daha geniş bir çevreye dikkat etseydim daha erken görürdüm - havai fişek tam ona nişan almıştı.

Patladığında korku kurşun gibi batıyor ve neler olduğunu görüyorum. Cash'e ateşin çok fazla olduğunu söyledim. Ona *söyledim*.

Ve şimdi, her şey ağır çekimde ama çok hızlı gerçekleşirken, kalbim boğazıma atıyor çünkü Seb'e zamanında ulaşamayacağımı biliyorum.

Havai fişek Seb'in kafasını uçurmak üzere havaya fırlıyor. Ayaklarım çalışmak için çabılıyor. Ona doğru koşmak için. Ama başaramayacağım.

"Seb!" Sesleniyorum ama görüşüm gibi bu da çok yavaş. Çok yumuşak. Paniklemiş bir solukta .

Yeterince hızlı değilim ve içime işleyen korku beni felç ediyor. Şu anda en kötüsünden korkuyorum ve onu kurtarmayı düşünmek yerine tek düşünebildiğim pişmanlık. için pişmanım. Sahip olmadığım için pişmanım yüzüğünü parmağıma taktı.

Neden bekledik ki?

Bir mucize eseri, Seb bunu görür ve tüm vücudunu sahneye fırlatacak kadar hızlı reflekslere sahiptir, gitarı büyük bir gürültüyle altına düşer.

Havai fişek tepesinden fırlar, üstündeki sahne ışığını keser ve düzleşmiş bedeninden sadece birkaç metre uzağa düşmesine neden olur.

Kaos çınlıyor, kırılan camların sesi kulağımda yankılanıyor ama ben hala hareket etmiyorum.

Neden hareket edemiyorum?

Kalabalık dehşet içinde çılgılık atıyor, ama hepsi arka plan gürültüsü.

Sonunda ayaklarım yerlerinden çözülüyor ve on yedi bin çift gözün üzerimde olmasını umursamadan sahneye fırlıyorum. Görünmez olmak benim işim ama bu sefer olamam. Bununla olmaz.

Onunla değil.

Kollarımı Seb'in altından geçirip onu kaldırarak sahnenin dışına sürüklüyorum, böylece herhangi bir hasar olup olmadığını tespit edebiliyorum. Kırık gitarı hâlâ ona bağlıydı, ben de onu çıkardım ve sonra onu yakınımda tuttum.

Gözleri fal taşı gibi açılmış ve sessiz, muhtemelen şokta. "Seni yakaladım," diye mırıldanıyorum.

Kollarımda titriyor, nemli teninde tüyler diken diken oluyor. Onu bir amfi kutusunun üzerine oturtuyorum ve ceketimi çıkarıp ona sarıyorum. Burası çok sıcak ama o titriyor. Üstüme çıkıyorum

Dizlerinin üzerinde ellerimi gezdirip kontrol ediyorum.

Sahne arkası ekibi üzerimize çullandı ama ben hepsini . "Ben . Onu biraz rahat bırakın." Seb'e döndüm. "Yaralandın mı?"

Seb ellerime vuruyor. "Ben iyiyim. Telaşlanmayı bırak." Titremiyor olsaydı buna daha çok inanırdım.
"Seb-"

İçinde bulunduğu şok edici trans halinden kurtulmuş gibi görünüyor. "Ben iyiyim. Söz veriyorum. Ben sadece... Kahretsin, bu çılgıncaydı."

"Ateşi kim ayarladıysa kovuldu," diye bağıriyorum. Seb derin bir nefes alıyor ve gülümsüyor. "Hayır. ." "Ne?"
Çılgılık atıyorum.

"Öldüğümü düşünmeden hemen önce ne gördüm biliyor musun?" Cash ve Greg yanımızda belirdi.

"O da neydi?" Cash soruyor ve bana dönüyor. "Ne yapacağız? Sahnenin her yerinde cam kırıkları var."

Doğru. Kahretsin. Şu anda yönetici modunda olmalıyım. "Gösteri bitti. Son şarkıda siz vardınız ve kısa kestiğiniz için kimse sizi suçlamayacak."

Seb, "Hayır, seti bitirmeliyiz," diyor ve ayağa kalkmaya çalışıyor.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Onu tekrar aşağı ittim. "Oraya geri dönmeyeceksin."

"Bir gösteriyi böyle bitiremeyiz." Ekip üyelerinin enkazı temizlemekte olduğu sahneyi işaret ediyor.

"Hayır, ama bir şovu bununla bitirebilirim." Cash yakındaki gitarını alır. "Eğer buna hazır değilsen. Başka *bir şey* yapmalıyız."

Başımı salladım. "Cash, sen oraya git. Kendi başına söyleyebileceğin akustik bir şarkıyla bitir. Diğerleri soyunma odasına dönebilir ve otele gitmek için hazırlanabilirler. Seb'i kontrol ettirmek için hastaneye götürmek benim için sorun olmaz."

"Ne? Hastaneye ihtiyacım yok."

Ona ters ters baktım. "Evet, öyle. Seni kaybedeceğimi sandım." Sesim çatlıyor ama elimde değil.

Seb başını sallar. "Asla."

Burnum karıncalanıyor ve gözlerim acıyor çünkü onu neredeyse kaybediyordum. Mürettebatın yaptığı küçük bir hata yüzünden onu sonsuza dek kaybedebilirdim.

Şimdi bu yüzüğü boynumda taşımak istemediğimi her zamankinden daha iyi biliyorum. O benim parmağıma ait, Seb benim yanıma ait ve sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi Seb öne eğilip nasırlı elleriyle yüzümü kavıyor.

"Bazı insanlar ölmeden önce hayatınızın gözünüzün önünden geçtiğini söyler ama benim tek görebildiğim yüzünüzdü. *Seni*. Grup, şöhret ya da hayranlar değil, sensin." Parmağını boynumdaki zincirin altından geçiriyor ve gömleğimden çözüyor. "Sabırlı olmaya çalışıyorum Thorne, ama her geçen gün bunun çok erken olduğunu kendime hatırlatmamı daha da zorlaştırıyorsun."

Elim onun elini kapatıyor. "Ben de," diye itiraf ediyorum.

"Ya ondan sonra?" Kahverengi gözleri içimi delip geçiyor, ruhumu kesiyor. "Neden bekliyoruz?"

Bunun cevabını gerçekten bilmiyorum.

İşte , önünde diz çökmüşüm, elinde bir yüzük var.

Ben de Avustralya'ya geldiğimizden beri içimde tuttuğum şeyi ağzımdan kaçırdım. "Benimle evlenir misin?"

"Evet. Zamanı gelmişti."

"İki aydır çıkıyoruz," diye belirttim. "Toplum standartlarına göre bu çok hızlı."

"İki aydan çok daha uzun bir süre oldu. Sadece bunu bilmiyordum. Seni her şeyimle seviyorum ve sanırım uzun da seviyorum." Seb'in dudakları benimkilere değişiyor. "Ayrıca, ünlülerin standartlarına göre bu çok yavaş."

"Sen ünlü birisin."

"İstesen gözümü kırpmadan vazgeçerim."

"Bunu asla yapmam. Sen bu hayatın ta kendisisin." Onu sevmemin nedenlerinden biri de bu. Hayranlarına daha fazlasını verebileceği halde vermek istemesi.

... içimdeki işkoliğe hitap ediyor ve bunu onun için son derece çekici bir özellik olarak görüyorum.

"Sen daha önemlisin," diyor Seb. "Açıkçası nasıl iyi bir erkek arkadaş olacağımı ya da bir ilişkiye uygun olup olmadığımı bilmiyordum ama seninleyken bunu düşünmeme bile gerek kalmadı. Uyuduğumda ve yanımda olmanı istiyorum. Yüzleşmem gereken medyalar ya da yazmam gereken şarkılar olduğunda beni yataktan kaldıran kişi olmanı istiyorum. Senin olmak istiyorum."

"Benim ol. Sonsuza kadar."

Seb alamet-i farıkası olan sırıtışıyla gülümsüyor. "Daha azına razı olmazdım."

TEŞEKKÜRLER

Oh, Sebastian ve talepkar hayranların. Bu kadar rahat , değil mi? Spot ışıkları altında zaman geçirmeliydin.
Zavallı Mason'ın kitabını çoktan almış olması gerekirken hâlâ Montana'da saklanması sebebi sizsiniz! Ama Mason'ın hikayesi artık burada.

Fandom, Ünlü Üçüncü Kitap'a buradan ulaşabilirsiniz:

<https://geni.us/jDflqR>

Mason'ın eski grup arkadaşları hakkında bir şeyler okumak ister misiniz?
Harley Valentine grubu tekrar bir araya getirmek için umutsuzca çabalıyor.

Onun hikayesini *Pop Star, Ünlü Birinci Kitap'ta* okuyun:

<https://geni.us/faAAP>

Ayrıca şimdi çıktı: *Spotlight, Ünlü Kitap İki*. Cash ilk kez burada ortaya çıkıyor! <https://geni.us/XImSg>

Eden Finley ile ilgili her şeyden haberdar olmak ister misiniz?

Okuyucu grubuma buradan katılın:

<https://www.facebook.com/groups/absolutelyeden/>

AYRICA EDEN FINLEY
TARAFINDAN

<https://amzn.to/2zUIM16>

[https://www.edenfinley .com](https://www.edenfinley.com)

ÜNLÜ SERİLER

Pop Star

Spotlight

Fandom

Novellala

rt:

Kilitli Kalp

Dikenli Kalp

SAHTE ERKEK ARKADAŞ SERİSİ

Fake Out

Trick Play

Deke

Blindsided

Hat Trick

Novellas:

Sahte Erkek Arkadaş Kaçamakları: Bir kısa öykü
koleksiyonu Final Play

STEELE KARDEŞLER

Yazılmamış

Yasa

Söylenmemiş

Yemin

SAXON JAMES İLE ORTAK YAZILAN KİTAPLAR

Power Plays & Straight A's
Face Offs & Cheap Shots Goal
Lines & First Times Line
Mates & Study Dates

STANDALONLAR

Headstrong

(Sarina Bowen'ın Gerçek Kuzey Dünyası'nın bir parçası)

TEŞEKKÜRLER

Uzun betalar listeme, özellikle Les Court Services'ten Leslie Copeland'a teşekkür etmek istiyorum. Kopya düzeltmeleri için One Love editörlüğünden Sandra'ya.

Lori Parks'a son bir kez daha okuyup, dört kez düzeltmeden geçebilen ninja yazım hatalarını düzelttiği için teşekkür ederim.

Ve son olarak, kapak tasarımı için Cate Ashwood'a teşekkürler.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.